

பொ.கருணாகரமூர்த்தி

கிழக்கு
நோக்கி
சில மேகங்கள்

கிழக்கு நோக்கி
சில மேகங்கள்

MANN (ERDE) MAGAZIN
V. Sivarajah
Am Windhövel 104
47249 Duisburg
Germany

பொ. சுருணாகரமூர்த்தி

ஸ்நேகா

Kilakku Nokki Sila Mekganga! - Tamil

Short Stories

By : PO. KARUNAKARAMOORTHY
C Author
First Edition : April 1996
Published by : Sneha
348 TTK Road
Royapettah
Madras - 600 014
Printed at : Sekar Offset Printers, Madras - 5
Rs : 45

கிழக்கு நோக்கி சில மேகங்கள்

(சிறுகதைகள்)

ஆசிரியர் : பொ. கருணாகரமூர்த்தி
உரிமை : ஆசிரியர்
முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல் 1996
வெளியீடு : ஸ்நேகா
348 டி.டி.கே சாலை
இராயப்பேட்டை
சென்னை - 600 014
அச்சு : சேகர் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்
சென்னை - 5
ரூபாய் : 45

ஒரு நூலை வாங்கத் தரும் காசுகளைக் கொண்டு அதைவிட சிறந்த இன்
னொரு காரியத்தை யாரும் பண்ணவே முடியாது.

—சீனப் பழமொழி

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. ஒரு கிண்டர் கார்டன் குழந்தையின் ஆத்ம விசாரணை	1
2. நிதி சால சுகமா?	7
3. கலைஞன்	18
4. ஆவுரஞ்சிகள்	25
5. கிழக்கு நோக்கி சில மேகங்கள்	40
6. கடைசி பஸ்	52
7. தரையில் ஒரு நட்சத்திரம்	57
8. அது வேறு சமூகம்	67
9. ஸ்பொன்சர் தாத்தாக்களும் ஏற்பாட்டு மாமாக்களும்	75
10. காலத்தில் காதல் செய்து...	85
11. பர்வதங்களும் பாதாளங்களும்	98
12. ஒரு தனித்த வனத்தில்	112
13. பேதையல்ல பெண்	123

இன்றும் தன் தேகத்தின் வெம்மை
எம்மில் தணியாதபடி
இறகுகளால் அணைத்துக் காக்கும்
அன்னையின்
அரவிந்தப் பாதங்களுக்கு!

வேண்டும் விடுதலை அவாவும் ஒரு மனம்

இத்தொகுப்பில் உள்ள எல்லாக் கதைகளையும் படித்து அவற்றுக்கு ஒரு மதிப்புரை வழங்கும் கால வாய்ப்பு எனக்கில்லை என்று சொல்லித்தான் இத்தொகுப்பைத் தோழர் அதியமானிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டேன். எந்தப் படைப்புக்கும் ஒரு அவசர முன்னுரை அல்லது அணிந்துரை எழுதுவது என்னை இடர்ப்படுத்துகிறது. கவிதையை, கதையை இயந்திரத்தனமாக என்னால் படிக்க முடியவில்லை. நான்கு வரிக் கவிதை ஒன்று, ஒரு மாதத்திற்கு என்னை அதிர்ப்புட்டிக் கொண்டிருக்கும். சில சமயம் படிப்பதற்கே அஞ்சுகிறேன்.

இருப்பினும் நண்பர்களின் முயற்சிகளுக்கு உதவ வேண்டியது எனது கடமை என்று கருதுகிறேன். அதனால் இந்த அவசரங்களுக்கு நானும் உடன் படுகிறேன். அதியமானிடமிருந்து இத்தொகுப்பைப் பெறும்போது ஏதாவது ஒரு கதையைப் படித்து அதற்கு மதிப்புரை செய்து தருகிறேன் என்று சொன்னேன். இருந்தும் முன்னும் பின்னும் அனைத்துக் கதைகளையும் நேரம் கிடைக்கும்போதும், நேரத்தை ஒதுக்கிக் கொண்டும் படித்து முடித்துவிட்டேன். இப்படி அனைத்துக் கதைகளையும் படிப்பதற்கு, இத்தொகுப்பிற்கு நூலாசிரியர் பொ. கருணாகரமூர்த்தி எழுதிய 'என் ஆசானுக்கும் வாசகர்களுக்கும்' என்ற முன்னுரை ஒரு காரணம். அப்படி ஓர் எதிர்பார்ப்பை இம்முன்னுரை ஏற்படுத்தி விட்டது.

தமது ஆசானாக வரித்துக் கொண்ட ஜெயகாந்தனை நியாயமாகவே திறனாய்வு செய்கிறார்.

'ஊருக்கு நூறுபேர்' என்ற புரட்சி நாவலை வடித்த இதே ஜெயகாந்தன் 'தமிழர்களின் ஈழத்திற்கான போராட்டம் அனாவசியம்' என்கிறார்.... 'இது போர் செய்ய மறந்த அர்ஜுனனின் மனோபாவம்' இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு பிரச்சனைகள் எதுவுமேயில்லை என்று வெளி உலகுக்கு கூறி வந்த சிங்கள அரசுகள், மறுக்கப்படுகிற எமது உரிமைகளுக்காக இளைஞர்கள்தான் ஆயுதம் ஏந்தியிராவிட்டால் பேச்சு வார்த்தை என்ற நாடகத்தைத் ஆடியிருக்க முடியுமா? கேளிரே! குருதி தோய்ந்த ஒரு 'ஈழத்து ஹைக்க' கேளும்!

சாக்கொன்றில் கொஞ்சம் இறைச்சி
திண்ணையில் பரப்பி வைத்தனர், போயினர்,
காலை பள்ளி போன பையன்.

இப்படி நிணம்நாறும் இன்றைய ஈழத்தைச் சரியாகக்கோடி காட்டும் பொ.
கருணாகரமூர்த்தி, இத்தொகுப்பில் ஏதாவது ஒன்றிலாவது எரியும் கொழுந்துக
ளில் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து நிறுத்துவார் என்று எதிர்பார்த்தேன்.

இக்கதைகளில் ஈழத்து வாழ்க்கையும், 'பரதேசம்' போன ஈழத் தமிழர்கள
ளின் வாழ்க்கையும் சித்தரிக்கப்படுகிறது. தரப்படுத்தலினால் வாய்ப்பிழந்த
தமிழ் இளைஞர்கள் முகங்காட்டுகிறார்கள். முறைப் பெண்ணை கடத்திக்
கொண்டு போவதற்கு சில விடலைப் பொடியன்கள் 'காலத்தில் காதல் செய்து'
கதாநாயகனுக்கு உதவ வருகின்றனர். அவர்களைப் போராளிகள் துரத்தி
அடித்து விட்டுப் போகிறார்கள். இப்படி மிகவும் தொலைவிலிருந்தே ஈழத்துப்
பிரச்சினைகள் தொட்டுக் காட்டப்படுகின்றன. அதில் பிரச்சினையின் கனம்
இல்லாதது எனக்கு ஏமாற்றமளிக்கிறது.

இத்தொகுப்பில் எனக்கு நிறைவளிக்கக் கூடியது பெண்ணியம் தொடர்
பாக சில காட்சிகள். ஆவுரஞ்சிகள், பர்வதங்களும் பாதாளங்களும், தனித்த
வனத்தில், பேதையல்ல பெண் போன்ற கதைகளைச் சுட்ட வேண்டும்.

இக்கதைகளின் போலி ஆன்மீகமும், பண்பாடும் தோலுரித்துக் காட்டப்ப
டுகின்றன. ஆவுரஞ்சிகள் கதையில் வரும் பென்ஷனியர் அப்படித்தான் அவர்
தம் மருமகளிடம் உறவு வைத்திருப்பதை ஒரு மின்னவடித்தாற் போன்ற காட்சி
ஒன்றில் காட்டித் தானும் அதிர்ந்து நம்மையும் அதிர வைக்கிறார்.

'ஸ்பொன்சர் தாத்தாக்களும் ஏற்பாட்டு மாமாக்களும்' இன்னொரு வகை
யான பாலியல் சுரண்டலை அம்பலப்படுத்துகிறது. அயல்நாட்டு வாழ்க்கை
என்பது சுமித்திரா போன்ற எத்தனையோ பெண்களின் வாழ்வை எப்படி
ஆபாசப்படுத்துகின்றது - அந்தப் பல் டாக்டர் உதவுகிறேன் என்கிற பெயரில்
எப்படி ஈனத்தனமான வாழ்க்கை நடத்தி தன்னை வளப்படுத்திக் கொள்கிறான்
என்பதையெல்லாம் ஆசிரியர் கதை போகிற போக்கிலேயே இயல்பாகச்
சொல்லிச் செல்கிறார்.

இத்தொகுப்பின் சிறப்பே இதன் இயல்பமைதி என்றுதான் கூற வேண்
டும். பிறகு இசையில் ஆசிரியருக்குள்ள ஈடுபாடு. எதுவும் அது அதற்குரிய

சொல்வட்டங்களில் நிற்கின்றன. சில அத்துமீறல்கள், மிகையான சொற்கள் வந்துவிழுந்தாலும், தொகுப்பின் பொது அமைதியை அவை பாதிக்கவில்லை.

பிறகு 'கிழக்கு நோக்கி சில மேகங்கள்', 'அதுவேறு சமூகம்' போன்ற கதைகளில் ஆசிரியர் தெரிவிக்கும் 'கன்மா' (ஊழ்) பற்றிய நம்பிக்கை. இப்படி ஒரு நம்பிக்கை கொள்ள ஆசிரியருக்கு உரிமை உண்டு என்பதை ஏற்கிறேன். ஆனால் இந்த நம்பிக்கைதான் நமது சமூகத்தின் பிறப்பு வகைப்பட்ட சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கும், பொருளாதாரச் சுரண்டலுக்கும், பெண்ணடிமைத் தனத்திற்கும் காரணம் என்பதையும் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். விடுதலைக்குப் போராடும் யாருக்கும் மனத்தளவிலான பெருந்தடையாகக் கன்மா கோட்பாடே நிற்கும். இந்த மூடத்தனத்தை மறுதலிக்காவிட்டால் எந்த விடுதலையும் சாத்தியப்படாது. இதற்கு ஒரு மனம் வேண்டும். அந்த மனம் பாரம்பரிய யாழ்ப்பாணத்து வைதீக நம்பிக்கைகளைக் கேள்வி கேட்கும் மனமாக இருந்தல் வேண்டும். பொ. கருணாகரமூர்த்தி இக்கதைகளின் ஆசிரியர் என்பதால் நான் பாரம்பரிய யாழ்ப்பாணத்து மனம் என்று சுட்டுகிறேன். இது ஜெயமோகனாக இருந்திருப்பின் 'பாரம்பரிய பாரத வைதீக மனம்' என்று சுட்டிக் காட்டி இருப்பேன். இந்தப் பாரம்பரியம் பாராட்டுக்குரியது அல்ல. ஒடுக்கப்பட்ட எந்த ஒரு மனிதனும் தனது விடுதலைக்கான போராட்டத்தில் இப்பாரம்பரியங்களை அடிமை அடையாளங்களாகவே உணர்வான். இவற்றை நொறுக்கி எறிவதை தனது முதற் கடமையாகக் கொள்வான். பொ. கருணாகரமூர்த்தி இவற்றைத் தன்னளவில் ஏற்றுக் கொண்டாரா இவ்வையா என்பது எனக்குத் தெரியாது. அவரை நான் பார்த்தது கூட இல்லை. ஆனால் இக்கதையில் கன்மா, அது வரித்துக் கொண்ட ஆற்றல், வாழ்க்கையை அது கட்டுப்படுத்தும் முறை இவை நியாயப்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றைக் கணையாழியும் களவும் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். என்னால் ஏற்க முடியவில்லை.

இத்தொகுப்பில் பலவகையான சிந்தனைப் போக்குகள் பளிச்சிடுகின்றன. ஒரு கிண்டர் கார்டன் குழந்தையின் ஆத்ம விசாரங்களில் வரும் காரூண்யா கேட்கும் கேள்விகளைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். நடராஜரைக் காட்டிக் கேட்கிறது.

“ஏ கும்பிடோணும்?”

“அப்பதான் எங்களையெல்லாம் காப்பார்”

ICH GLAUBE NICHT நான் நம்பமாட்டேன்"

"ஏண்டா?"

"இந்த சின்னக் குழந்தையையே (முயலகன்) காலுக்கை போட்டு நாக்கு வெளியிலே வர மிதிக்கிறார். இவர் எப்படி எங்களை காப்பார்?"

அளவற்ற கேள்விகள், இந்தக் கேள்விகளைக் காருண்யா என்ற சிறுமியின் கேள்விகளாக ஒதுக்காமல், விடுதலை அவாவும் ஒரு மனித மனத்தின் கேள்விகள் என்று ஒப்புக் கொண்டால், நாம் நம் பாரம்பரியங்களை ஆராதிக்க மாட்டோம்.

யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியையும்; மேலை (ஜெர்மனி) வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியையும், தமிழ் மனம் ஒன்று எப்படி எதிர் கொள்கிறது என்பதை இத்தொகுப்பு விளக்கிச் சொல்ல உதவும்.

சென்னை-14

27-12-95

இன்குலாப்

என் ஆசானுக்கும் வாசகர்களுக்கும்

அப்படித்தான் எனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஆம்; இளம் பிள்ளைகள் நவீனங்கள் மற்றும் வாராந்தி மாதாந்திகளில் வரும் காதல் கதைகள் படிப்பது பஞ்சமா பாதகங்களுக்கு ஒப்பான விஷயம். படிப்பகங்களிலும், வாசகசாலைகளிலும் பொழுதினை ஒட்டுவது வேலையற்ற பயல்களினதும் காவாலிகளினதும் செயல்.

என் வயதையொத்த வசதியான வீட்டுப் பையன்களெல்லாம் வீக்கிரமதித்தன், முல்லா, அம்புலிமாமா கதைகள் படித்துக் கொண்டிருக்க நான் இரகசியமாகவே அண்ணனும், மைத்துனன் மாறும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வாங்கிவரும் குழுதம், விகடன், கல்கி, கலைமகள்களிலும், நாவல்களிலும் என்னை உண்டென்று ஆராய்ந்தேன்.

என் பாடங்களை ஒழுங்காகப் படித்தேனாயின் வேறு என்ன வெல்லாம் படிக்கிறேன் என்பதைத் தந்தையார் கண்டு கொள்ள மாட்டார். அம்மா அப்படியல்ல, பிடுங்கி வீசிவிடுவார்.

பன்னிரண்டு வயதிலிருந்தே, கையில் என்ன கிடைத்தாலும் தின்றேன். ஒரு அபரிமிதமான நினைப்புத்தான், இருந்தும் எனக்கு அது உண்டானது அப்போதே!

நான் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் தினுசான கதைகளை விட 'இலக்கிய நயம்' பொருந்திய கதைகளை என்னால் எழுத முடியுமென்று நம்பினேன். அகிலன், கல்கி, சாண்டில்யன், மு.வரதராசனாரின் நாவல்களை அதில் வரும் சம்பவங்களையும், சாண் கணக்கில் நீரும் வார்த்தை ஜாலங்களையும் களைந்து 'குடலாப் பிறேஷன்' செய்து பார்த்த போது அவை பெரிதும் - நம் பாட்டியார் நாடியைப் பிடித்துக் கொண்டு குழந்தைகளுக்கு சொல்லும் (typical) 'வகையான நீதி'க் கதைகளாகவே இருந்தன. அம்புலிமாமா அனுபவங்களையே அவை எனக்குத் தந்தன. அப்போதிலிருந்தே புதிய தகவல்கள், உத்திகள், காட்சிகள், வித்தியாசமான எழுத்து நடையில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கதைகளுக்கான, நவீனங்களுக்கான தேடல் என்னுள் ஆரம்பமாகிவிட்டதென்பேன்.

ஜெர்மன் மொழியில் 'Neugierig' என்பார்கள். புதிதாக எதை யும் காண்பதற்கான தலிப்பு. என்னைவிட அதிகம் படிக்கும் சில

மேல்வகுப்பு நண்பர்கள் தி.ஜானாகிராமனையும், புதுமைப்பித்தனையும் சிபாரிசு செய்தார்கள். இவர்களின் படைப்புக்களை இங்கொன்றுமங்கொன்றுமாகப் படிக்க முடிந்ததே தவிர, புத்தார் ஸ்ரீ சோமன்குந்தக் கல்லூரியின் நூலகத்திலிருந்தோ அல்லது நண்பர்கள் வட்டத்திலிருந்தோ இவர்களின் எழுத்துப் பரப்பு முழுவதையும் பயிலும் வாய்ப்பு அப்போது எனக்குக் கிட்டவில்லை. சின்னாளில் வந்த புதிய பதிப்புகளிலிருந்துதான் மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களைப் பூரணமாகப் பயில முடிந்தது. எவ்வாறு நாஞ்சில் சி.டி.சாமி, மாயாவி, குரும்பூர் குப்புசாமி பக்கம் தலையைக் கூடத் திருப்பாதிருந்தேனோ அப்படியே எந்த கிரைம் நாவலையும் எனக்குப் சிடியாது போயிற்று. இது வாசகனுக்குப் பொலிஸ் வேலை சுற்றுத் தரும் முயற்சியென்று எண்ணினேன். இவ்வகையில் கனவுத் தொழிற்சாலையையும், பத்து இலட்சம் புத்தகங்கள் எழுதிய சுஜாதாவைத் தெரியுமே தவிர நைலான் கயிறு எழுதிய சுஜாதாவை ஞாபகமில்லை.

விழுந்து விழுந்து நவீனங்கள், கதைப் புத்தகங்கள் படிக்கும் எனது மூத்த சகோதரிகள் யாரும் அரைக்காற்சட்டைப் பையனான என்னோடு எந்த நாவல்கள் பற்றியோ எழுத்தாளர்கள் பற்றியோ விவாதிக்க மாட்டார்கள்.

அரசு நில அளவையாளராகவிருந்த எனது மூத்த சகோதரியின் கணவனுக்கு தொழில் ரீதியில் இராஜேந்திரன் என்றொரு கொலனி ஆபிஸர் நண்பராயிருந்தார். அவரோ ஜெயகாந்தனின் ஆத்மார்த்த வாசகர். அவரிடம் ஜெயகாந்தனின் படைப்புக்கள் அனைத்துமேயிருந்தன. அவரிடம் அத்தான் சில நூல்களை இரவல் வாங்கிவந்து அக்காவுக்குப் படிக்கக் கொடுத்திருந்தார். அக்காவும் அவற்றைப் படித்துவிட்டு 'எட்டாவது படிக்கும் பயலுக்கு எங்கே புரியப் போகிறது?' என்ற பாவனையில் அலமாரியின் மேலே வைத்து விட்டார். நானாக அவற்றைக் கண்டுபிடித்து 'ஒரு சிடி சோறு', 'தரிசனம்', 'தேவன் வருவாரா?', 'இறந்த காலங்கள்', 'பிரளயம்', 'வாழ்க்கை அழைக்கிறது' ஆகிய கதைத் தொகுதிகளைப் படித்துத் தமிழில் இப்படியும் 'அதிசயங்கள்' நடந்து விட்டிருப்பதை அறிந்து புல்லரித்தேன்.

தொடர்ந்து 'முங்கில்', 'ரிஷிமூலம்' ஆகிய கதைகளைப் படித்து அங்காந்திருக்கும் போழ்தினிலே அதிபரபரப்புக்கும், சர்ச்சைக்குமுள்ளான 'அக்கினிப் பிரவேசம்' கதை ஆனந்தவிகடன்ில் வெளிவந்து என நினைவுப்புலம் முழுவதிலும் அதிர்வுகளை உண்டு பண்ணியது. திரு. ஜெயகாந்தன் அவர்கள் தன் பேனா

வில் மனித நேயத்தையும், காருண்யத்தையும் நிரப்பிச் சிருஷ்டித்த அற்புதப் படைப்பு அது!

கெட்டுப் போவதென்றால் என்னவென்ற விபரம் அறியாத பேதைச் சிறுமியொருத்தி கெடுக்கப்படுகிறாள். விஷயமறிந்து பதைத்த தாய் "இதை நீ யாருக்கும் சொல்லாதே - நீ புனிதமானவள்!" என்று சொல்லி ஜலத்தை அவள் தலையில் கொட்டிப் புனிதப்படுத்துவதாக கதை அமைகிறது. கோணல்பார்வை, கிறுக்குப்புத்தி கொண்டவர்களிடமிருந்து 'அவளை'க் கொண்டு விட எழுந்த எதிர் விமர்சனங்களையும், கூச்சல்களையும் அவர் புறங்கையால் தள்ளியது ஒரு பெரிய பழைய கதை. இச்சம்பவத்தை நினைக்கும் போதெல்லாம் எனக்கு இன்றும் அந்தக் கறுப்பினக் கவிஞனின் கவிதை வரிகள்தான் ஞாபகம் வரும்.

'ஓ.. யேசுவே முடிந்தால் இன்னொரு முறை வந்து கறுப்பனாகப் பிறந்து பார்...

அப்போதும் உன்னைச் சிலுவையில் அறைவார்கள்!'

தமிழிலக்கியத்தில் நடையழகில் புதுமை செய்து புதுமைப் பித்தனும், கு.அழகிரிசாமியும், தி.ஜானகிராமனும் நூறு மைல்கள் முன் எடுத்துச் சென்றார்கள் என்றால்... ஜெயகாந்தன் 'அக்கினிப் பிரவேசம்' கதை மூலம் கருத்தியலில் நவச்சிந்தனையை முன் வைத்து ஆயிரம் மைல்கள் நகர்த்தி வைத்தார். அஞ்ஞானிகளிடமிருந்தும், பழமைவாதிகளிடமிருந்தும், நபும்சக இலக்கியப் பேடிகளிடமிருந்தும் போலி நெறிகளைப் பிடுங்கி எடுத்துச் சத்தியத்தீயில் வீசும் அவர் கோபம் இயல்பானதே! அவரது கிருதாவையும், சிலுப்பாவையும், தொங்கு மீசையையும் பார்த்த போது ஊழியுள்ள வரை நிலைக்கப் போகும் 'அக்கினிப் பிரவேசம்' போன்ற கதையை எழுத இவரைப் போன்றவர்கள் அவதாரமெடுக்கிறார்கள் என எண்ணினேன். அவரின் எழுத்துப் பரப்பு முழுவதும் புரண்டேன்.

இத்தகைய என் அபிமானி, என் ஆதர்சம் வாழ்வு மேற்காட்டும் புரிந்துணர்வையும், வாழ்வுளிகள் மேற்காட்டும் பரிவையும் அரசியலில் பிரயோகிக்கும் வேளைகளில் புரிய முடியாத குழப்பமான மனிதராகவே தோற்றம் தருகிறார்.

இந்த மார்க்ஸியவாதி தற்போது சேர்ந்திருக்கும் பாசறையின் கொள்கைகளை மீற முடியாத நிர்ப்பந்தமோ...

இவங்கையால் பேரினவாத அரசியல்வாதிகளாலும், பெளத்த பீடாதிபதிகளாலும் அப்பாவிப் பெரும்பான்மையினம்

பேரினவாதத்துள் 50 ஆண்டு காலமாக ஊறப் போடப்பட்டுள்ள அவலத்தை உணராததாலோ... 'உயர்கல்வியில், தொழில் வாய்ப்பில், காணிப் பங்கீட்டிலென்று ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் பாகுபாடுகாட்டி ஒதுக்கி நசுக்கிவிட முனையும் பேரினவாதிகளுடன் இனிச் சேர்ந்து வாழவே முடியாது' என்று சிறுபான்மைத் தமிழினம் முடிவு எடுத்தானபின் அரசு பயங்கரவாதம் இம்மக்களின் சுதந்திர உணர்வை, விடுதலை வேட்கையைக் கொல்லும் முயற்சியாக அவர்கள் மேல் வீசிய எரி ஈட்டிகளின் எண்ணிக்கையை அறியாததாலோ...

இலங்கையின் அரசியல் தலைவீதியை நிர்ணயிக்கும் பெரும்பான்மைக் கட்சிகளின் அரசியல்வாதிகளை பிரிட்டிஷ்காரர்களாக எண்ணிக் கொண்டதாலோ...

போர் வேண்டிச் சத்தியாக்கிரகிக்கும் சாதுக்களையும், காலியைத் தூர வீசி விட்டு துப்பாக்கி பூண 'ஆவேசம் கொள்ளும் தர்மீஷ்ட தூறல்களின் தமோ, தயோ குணங்களைப் புரியாத தாலோ...

தமிழகத்தில் எங்கு வேண்டுமானாலும் நின்று கூறக் கூடிய கருத்துகளை ஒரு தமிழனாய் கொழும்பு வீதிகளில் நின்று கூறி உதைபட்ட அனுபவங்கள் எதுவும் நேராததாலோ...

'ஊருக்கு நூறு பேர்' என்ற புரட்சி நாவலை வடித்த இதே ஜெயகாந்தன் 'தமிழர்களின் ஈழத்திற்கான போராட்டம் அனாவசியம்' என்கிறார்.

'தமிழர்கள் அவறிச்சையையே இன்னுங் கடைப்பிடித்து அவர்கள் இருவது எதனையும் ஏற்றுக் கொண்டு 'அட்ஜஸ்ட்' பண்ணிக் கொண்டு போவதே நல்லது' என்கிறார்.

'இது போர் செய்ய மறுத்த அர்ஜுனனின் மனோபாவம்'. 'இலங்கைத் தமிழர்களுக்குப் பிரச்சனைகள் எதுவுமேயில்லை' என்று வெளி உலகுக்குக் கூறி வந்த சிங்கள அரசுகள், மறுக்கப்படும் எமது உரிமைகளுக்காக இளைஞர்கள்தான் ஆயுதமேந்தியிராவிட்டால் பேச்சுவார்த்தை என்ற நாடகத்தைத்தான் ஆடியிருக்க முடியுமா? கேளிரே! குருதியில் தோய்ந்த ஒரு 'ஈழத்துக் கைவாக்கை' கேளும்!

சாக்கொன்றில் கொஞ்சம் இறைச்சி
திண்ணையில் பரப்பி வைத்தனர், போயினர்.
காலை பள்ளி போன பையன்.

இந்நிலைமையை மாற்றச் செய்யும் எழுது எத்தனங்களே ஏனையவை. சாத்தியமான வேறொரு வழியும் தோன்றவில்லை தலைவரே!

1980-களின் முற்பகுதியில் அரசியல் - பொருளாதார நெருக்கு வாரத்தால் 'பரதேசம்' புறப்பட நேர்ந்தது. பல அலைப்பு கள் சுழிப்புகளின் பின்னர் பெர்லினில் 'அடை'ந்தேன். வர்த்தகக் கப்பல்களில் RADIO OFFICER ஆகப் பணியாற்றுவதற்கு வேண்டிய MARINE RADIO TELEGRAPH OPERATOR'S CERTIFICATE என்றொரு தகைமையை COLOMBO MARINE COLLEGE-ல் படித்துப் பெற்றிருந்தேனாகையால் இடையில் கப்பல் கொம்பனி கள் எதிலாவது சேர்ந்துவிட முயற்சிகள் எடுத்தேன். கைகூட வில்லை. Hamburg-ல் ஒரு ஜெர்மன் கொம்பனியில் "We don't appoint foreign officers on board" என்று நேரிடையாகவே சொன்னார்கள். மனது சுருங்கிப் போனது.

அப்போதைய கே. பெர்லின் அரசும் ஏனைய ஜெர்மன் மாநில அரசுகளைப் போன்றே புதிதாக வருபவர்கள் எவரையும் (செய்திப் பத்திரிகை விநியோகித்தல் தவிர்த்த) வேலை எதையும் செய்ய அனுமதிக்கவில்லை.

இதனால் வேண்டிய அளவு நேரம் இருந்தது. அப்படியொரு கோடை காலப் பகல் பொழுதில் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில்.... ஜெயகாந்தன் தன் படைப்பொன்றில் சித்தரிக்கும் பாத்திரங்கள் சிலர் நினைவில் வந்தனர். தன்னிலும் இளவயதுடைய இளைஞன் ஒருவனுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளதாக ஒரு பெண்ணை அயலும் ஊரும் கூடித் தூத்தேறி, வேசியென்று தூஷிக்கும். அவள் புருஷனுக்கோ சற்றும் தன் மனைவி மேல் சந்தேகமேயில்லை. அவள் எப்படிப்பட்டவளாயிருந்தாலென்ன? அவனைப் பொறுத்த வரையில் சந்தேகங்களுக்கப்பாற்பட்டவளாயிருக்கிறாள். 'அவன் ஒரு சீஷர்' என்று அவனைப் பெரிதும் போற்றுவார்.

எனக்கும் தெரிந்தொரு 'சீஸர்' இருந்தான். அவனுக்கு அப்போது கல்யாணமாகி நாவலந்து மாதங்களே ஆகியிருந்தன. அவன் மனைவிக்கு மழைகொட்டும் இரவொன்றில் தனது மாஜிக் காதலுடன் கடைசி பஸ்ஸையும் தவறவிட்டுவிட்டு டாக்ஸியில் வந்து இறங்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் உருவாகிறது. சம்பவங்களாலாவதுதானே கதைகள்? இதனை நான் ஏன் எழுதப்படாதென்று எண்ணினேன். அந்த உந்துதலின் அழுத்தம் தணிய முன்

னரே என் நாட்குறிப்பிலே எழுதலானேன். 'கடைசி பஸ்' கதை உருவானது. வாசித்துப் பார்த்த அறை நண்பர்கள் பெரிதும் பாராட்டினர். சிலர் "என்ன சொந்த அனுபவமா... அவளை ஏன் அடைய முடியாமற் போனது?" என்று அனுதாபத்துடன் கேட்டனர். இக்கதையைப் பிரசுரத்திற்கு அனுப்பி வைக்கக் கூடிய பொருத்தமான சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் எதுவும் அன்று ஐரோப் பாலில் வெளிவரவில்லையாதலால் அக்கதை என் நாட்குறிப்பிலேயே மறக்கப்பட்டுச் சில ஆண்டுகள் கிடந்தது.

அதன்பின் கிழக்கு நோக்கிச் சில மேகங்கள், காலத்தில் காதல் செய்து... கலைஞன் ஆகிய கதைகளை எழுதினேன். கதைகள் எழுதப்பட்ட கால ஒழுங்கிலேயே பிரசுரமானவை என்ற சொல்வதற்கில்லை. 'கதையின் எப்பகுதியிலும் கை வைக்கப்படா' தென்றே முன் நிபந்தனையுடன் 'DORTMUND' லிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த மாத சஞ்சிகைக்கு முதலில் 'கிழக்கு நோக்கிச் சில மேகங்கள்' கதையை அனுப்பினேன். அவர்கள் தமது பத்திரிகையின் இடவசதிக்கேற்ப அப்துல் ரகுமானின் மொழியில் சட்டையின் அளவுக்கேற்ப குழந்தையின் கை கூால் களை வெட்டிப் போடுவது போன்று என்கதையை என் அனுமதியுமின்றி உயிரேது சருகேதென்றறியாது 'கப்பாத்துப்' பண்ணிப் பிரசுரித்தனர். கதை ஜீவனாற்று வெளிவந்தது. பின் 'பாரீஸ் ஈழ நாட்டில்' கதை இரு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு முழுவதுமாகப் பிரசுரமாகியது.

பெர்லினின் நடைபெற்ற இலக்கியச் சந்திப்பு நிகழ்விற்கு வந்திருந்த இலண்டன் கவிஞர் சபேசனும், பேராசிரியர் மு. நித்தியானந்தனும் என் கதைகளில் சிலவற்றைப் படித்துப் பார்த்து வீட்டு நல்ல தரமாகவே எழுதுகிறீர்கள், என் இவற்றைப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படாது என்று கேட்டனர். 'படைப் பொன்று சிருஷ்டிக்கப்பட்டானபின் அது வாசகனுக்கே சொந்தம்' என்ற சபேசன் அவைகளுள் கலைஞன் கதையை உருவிக் கொண்டு போய் தங்கள் 'பனிமலரில்' பிரசுரிக்கவும் செய்தார்.

என் மகள் காருண்யா என்னுடன் செய்து கொள்ளும் தத்துவ விசாரங்கள் ஒரு கிண்டர்கார்டன் குழந்தையின் ஆத்ம விசாரங்களாகியது. ஒருமுறை தமிழ்நாடு சென்று திரும்பிய போது அங்கே டாக்ஸிக்காரர்களுடன் கிடைத்த அனுபவம் 'அது வேறு சமூகம்' ஆகியது. இதுதான் அசல் யதார்த்தவாதம், இது தான் அமைப்பியல்வாதப் பார்வைகள் அனைத்திற்கும் ஈடுகொ

டுக்கும் படைப்பு, இது ஒரு பின் நவீனத்துவச் சிருஷ்டிப்பு என்று விமர்சகர்களால் கொண்டாடப்பட வேண்டும் என்று திட்டம் போட்டு எதையும் நான் எழுதுவதில்லை.

சமூகத்தில் என்னைப் பாதிக்கும் விஷயங்களுள் நான் பதிவு செய்ய விரும்புவற்றை எனக்கு வாய்த்த மொழியில் எழுதுகின்றேன். கருத்தியல் திணிப்புகள் எதுவும் கிடையாது. காட்டாராக வருபவற்றை மறுவாசிப்பில் மீண்டும் மீண்டும் செப்பணிடுவதுண்டு.

பொதுவாகப் பெண்ணியம் பற்றி உரத்துப் பேசுவர்களே பெண்களுக்கேயான அந்தரங்கப் பிரச்சனைகள், பாலியல் என்று வரும் போது தடாலென்று 'சுருதி'யைக் குறைத்து விடுவதுண்டு. எழுதவோ விவாதிக்கவோ பயம். 'நம்ம கௌரவம் என்னாவது? வாசகர்கள் என்ன சொல்வார்களோ?' இப்படிப் பட்ட பிரச்சனைகளுமிகுக்குமா போன்ற பசப்பு வாதங்கள் எழுப்புவர். வெட்கம், மானம் கருதிப் பெண்கள் வெளியே சொல்லப் புழுங்கும் சில அந்தரங்கப் பிரச்சனைகள், எதிர்பாராத திக்குகளிலிருந்து வந்த பாலியல் நெருக்குவாரங்கள் பற்றி எழுதிய போது —

வழுமையாக எனது கதைகளை விரும்பிப் பிரசுரிக்கும் ஐரோப்பிய தமிழ்ப்பத்திரிகைகள் பிரசுரிக்கப் பெரிதும் தயங்கின.

ஒரு பெண் தன்னுடைய மானசீக விழுமியங்களை உணர முடியாத பேதைப் பருவம் முதல், அவளை எப்படிக்கெட வைக்கிறார்கள் என்பதிலோ அல்லது அவர்கள் எப்படி அதிர்ச்சி தரும் திக்குகளிலிருந்து வரும் பாலியல் நெருக்குவாரங்களை அந்த ரங்கத்தில் அனுபவித்து மாய்கிறார்கள் என்பதிலோ —

தார்மீக சமூக இயக்கத்தில் அக்கறையும், உயர் மானுட விழுமியங்களில் இறுமாப்பும், இறும்பூதும் எய்தும் ஆசிரியன் ஒருவன் கிளுகிளுப்படைய முடியாது.

என் பேனா எழுதக் கூடிய விஷயங்களை ஆங்காங்கு குறி யீடுகளாகவே கோடிட்டுள்ளேன். அவ்வாறு புதைக்கப்படும் குண்டுகள் பிளக்கையில் மேற்கண்ட நபும்சக - பேடிச் சமூகத்தை உடைத்தெறியும் என்ற நம்பிக்கையில்!

இந்த வகையிலான 'ஆவரோஞ்சிகள்' என்ற எனது படைப் பொன்று 1992 கணையாழி தீபாவளிச் சிறப்பிதழில் வெளிவந்த போது என் தயக்கமெல்லாம் மறைந்து எனக்கு உற்சாகமேற்பட்.

டது. புதுவையைச் சேர்ந்த இலக்கணக்கடர் முனைவர் இரா. திருமுருகன் அவர்கள் தமிழ்ச் சொற்களின் புணர்ச்சி விதிகளைக் கூறி 'ஆவரஞ்சிகள்' என்ற வருதலே சரியானது' என்று எழுதினார். ஆதலால் தலைப்பு இங்கே திருத்தப்படுகிறது.

அதன் பின்னரும் என் கதைகள் கணையாழியில் வெளிவந்த போதிலும் 1994-ஆம் ஆண்டு தி. ஜானகிராமன் நினைவு குறுநாவல் திட்டத்தில் 'ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்' தேர்வு செய்யப்பட்டு பல வாசகர்களாலும் பாராட்டப்பட்டமை பெரிதும் நிறைவைத் தருகிறது. பெர்லினில் ஒரு சந்திப்பின் போது ஒரு பெண் அனுபவிக்க நேர்ந்த விசித்திரமான ஒரு பாலியல் பிரச்சனையை கவிஞர் வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் என்னிடம் விவரித்தார். நான் உடனே அதைக் கதையாகப் பதிபூன்று மாதங்கள் கழித்து 94 செப்டெம்பரில் லண்டனில் நடைபெற்ற இலக்கியச் சந்திப்பில் அவரைக் காண நேர்ந்த வேளை காண்பித்தேன். மிகவும் ஆச்சரியத்துடன் படித்தவர் இன்னும் என்னென்ன திருத்தங்கள் செய்தால் இன்னும் சிறப்பாக அமையும் எனவும் சொன்னார். அக்கதைதான் 'ஒரு தனித்த வனத்தில்...' இது சுப்பராதி மணியனின் 'கனவு' இலக்கிய இதழில் வருகிறது.

எந்தப் படைப்புமே அது எவ்வளவுதான் சிறந்த இலக்கியமாக இருந்தபோதிலும் அது சமூகத்தை முற்று முழுவதுமாக மாற்றி ஒரு இலட்சிய சமூகாயத்தைச் சமைத்து விடுவதில்லை. சாத்தியமெனில் நம் காவியங்களும், காப்பியங்களும் அதை எப்போதோ செய்திருக்க வேண்டும். Leo Tolstoi யின் படைப்புகளின் பின்னால் உலகின் எல்லாப் படைக்கலங்களிலுள்ளனும் சமாதான மல்லிகையும், சந்தோஷ ரோஜாவும் பூத்திருக்க வேண்டுமே?

நல்ல இலக்கியங்கள் அதை நுகர்வோரை - சமாதானமும், அன்பும் பெருகும் ஒரு சமூகத்தை உருவாக்க வேண்டியதன் அவசியம் பற்றியும், அதற்கான சூழலை ஏற்படுத்தும் திசையிலும் சிந்திக்கத் தூண்டலாமென்று எண்ணுகிறேன்.

ஒரு படைப்பாளியை வெறும் புகழரைகள் குட்டிச் சுவராக்கிவிடவும் கூடும். இந்நூலில் ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கதைகளும், சிற்றிலக்கியப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கதைகளும் கலந்தேயுள்ளன. அவை பற்றிய உங்கள் புரிதல்கள், கருத்துக்கள், கண்டனங்கள் எதுவாயினும் தெரிவியுங்கள். அவை எவ்வளவுதான் கூர்மையானவையாயினும்

விமர்சனம் என்ற வகையில் ஏற்பேன். அவை நான் எங்கு நிற்கிறேன் என்பதையும் எனக்கு உணர்த்துவீக்கும்.

இக்கதைகளைப் படித்து விமர்சனங்களை முன் வைக்கப் போகும் என் வாசகர்களுக்கு முதல் நன்றி. கதைப் புத்தகங்களைப் படிக்கக் கூடாது என்று கட்டளை போட்டு இன்று அதுவே ஒரு தீராத தூக்கமாக மாறக் காரணமாயிருந்த அன்னைக்கும் நன்றி.

எங்கள் வீடு பெர்லினில் Kreuzberg என்னும் இடத்தில் Kottbuser Tor என்னும் சுரங்க ரயில் (சந்திப்பு) நிலையப் பக்கமாகவுள்ளது. இவ்வீடம் சற்றே பள்ளமான பகுதியாதலால் இங்கே சந்திக்கும் தடங்களில் இரண்டு தட ரயில்கள் சற்றே வெளிக்கீழ் குளிக்க வேண்டித் தரைக்கு மேலாகவே ஓடுகின்றன. இதனால் எவ்வளவுதான் ஜன்னல்களை இறுக முடி வைத்தாலும் இவ்வேக ரயில்கள் 4 மணித்துளிகளுக்கொரு தடவை எழுப்பும் இரைச்சலில் இருந்து தப்பவே முடியாது. இதுக்குச் சமானமாக... சிலவேளைகளில் என் வீட்டு விருந்தினர்களும், அவர்கள் குழந்தைகளும், எங்கள் குழந்தைகளும் சேர்ந்து எழுப்பும் இரைச்சல் இருக்கும். இந்த ஆரவாரங்கள் எதுவுமே என் எழுத்தைப் பாதிப்பில்லை.

சென்ற ஆண்டு பள்ளிகளின் கோடை விடுமுறையின் போது மனைவியின் உறவினர் வீட்டுத் திருமணமொன்று சுவீற் சலாந்தில் நடைபெற்றது. மனைவி பிள்ளைகளையும் அழைத்துப் போனாள். இரண்டு வாரங்கள் வீடு விசேஷ அமைதி கொண்டிருக்கப் போகிறது. ஒரு பெரிய்ய்ய நாவல் ஒன்றை எழுதி முடித்துவிடுவேன் என்றுதான் எண்ணினேன்.

அந்தச் சிட்டுக்களின் கிச்சக் கிச்சம், கிரீச்சிடலும் கும்மாளமும், குதூகலிப்புமில்லாமல் எனக்கு எழுதும் மேசையில் உட்கார்வே சிடிக்கவில்லை. அவர்களை ரயில் ஸ்டேஷனில் வழியனுப்பிவிட்டு வந்த நேரத் தொட்டு இரண்டு வாரங்களும் சும்மா விட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். ஒரு வசனங்கூடப் பூரணமாக எழுதினேன் என்று சொல்ல முடியாது.

பழக்கதோஷமோ, பரிச்சயமோ எழுத உற்சாகம் தரும் சூழல் ஒன்றைத் தமது ஆரவாரத்தினால் என்னைச் சுற்றியெழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் என் மழலைச் செல்வங்கள் காருண்யாவுக்கும், அக்கதனுக்கும் நன்றி. கூடவே என் ஆக்கங்களின் முதல் விமர்ச

கியும், என் நல்ல ஸ்நேகிதியும், எழுதுங்காலையெலாம் என்
கோர்வைப் போக்கச் சதா காப்பியும், தேநீரும், சிற்றுண்டியுமாய்
நிற்பவளும், வாண்டுகள் என் பேனாவைப் பிடுங்கிக் கொண்டு
ஓடும் வேளைகளில் எல்லாம் அவர்களுடன் போராடி மீட்டுவருப
வளும், என் பிரிய சகியுமான ரஜ்ஜினிக்கும் நன்றி.

என் அனேக படைப்புக்களை அவை கையெழுத்துருவில்
இருக்கும் போதே படித்து மேலும் அவை கிறப்பாக அமைய
ஆலோசனைகளும், கருத்துக்களும் வழங்கிய பேராசிரியர் மு.
நித்தியானந்தன், பெர்லின் இலக்கிய விமர்சகர், திறனாய்வாளர்
ந. சுந்தரன், இளங்கலிச்சிங்கம் இரா. ரஜ்ஜினிமார் ஆகியோருக்
கும்,

இந்நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதிக் கொடுத்த - போராடும்
மக்களின் பக்கம் இருந்து தனது கவிக்குரலை ஒலிக்கும் - கவிஞர்
இன்குலாப் அவர்களுக்கும்,

என் கதைகள் முதன் முதலில் நூலுருவில் வர உறுதுணை
யும், உற்சாகமும் வழங்கி, கதைகளைத் தொகுத்தும், ஸ்நேகா
வெளியீட்டாளர்களை அறிமுகம் செய்தும் வைத்த மௌனம்
ஆசிரியர், கவிஞர் கி.பி. அரவிந்தன் அவர்களுக்கும்,

இந்நூலை வெளியிட முன் வந்த ஸ்நேகாவினருக்கும், இத்
தனை அழகாகவும் நேர்த்தியாகவும் அச்சிட உதவியவர்களுக்
கும், இன்னும் இந்நூலின் உருவாக்கத்திற்கு உழைத்த முகந்தெரி
யாத தோழர்கள் அனைவருக்கும் அனந்தம் நன்றிகள்.

பொ. கருணாஹரமூர்த்தி

01-09-1995

ஒரு கிண்டர் கார்டன் குழந்தையின் ஆத்ம விசாரங்கள்

அது மாலை நேரம். குளித்துவிட்டு வந்து பழைய தினசரி ஒன்றைத் தரையில் விரித்து வைத்து அதில் நகங்களை வெட்டிப் போட்டுச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். என் மகள் காருண்யா அத்தினசரியை குறுக்கும் மறுக்குமாக மிதித்துக் கொண்டு நடக்கின்றாள். நான் எழுத்து சரஸ்வதி என்றும் அதை மிதிக்கக் கூடாதென்றும் எச்சரித்தேன். என்னை விநோத மாய்ப் பார்த்துவிட்டு கேட்டாள்: "டாடி நான் சின்னக் குழந்தை. 5 வயது. அதுவும் நான் பேப்பரை மிதிக்கப் படாதெண்டால் நீங்கள் 'ஊத்தை' நகத்தை வெட்டிப் போடலாமா?"

என்னை மடக்கிய பெருமிதத்தில் நான் என்ன சொல்கிறேன் என்று பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். எதிர்பாராத சாட்டை அடி. சுதாகரித்துக் கொண்டேன்.

"நான் செய்ததும் தப்புத்தான். இனிமேல் எழுத்துள்ள பேப்பரில நகம் போடவே மாட்டன்." அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டது கொஞ்சம் 'குஷி' பண்ண, என்னிடம் ஒட்டிக் கொண்டு அறுக்கத் தொடங்கினாள்.

"எழுத்தெல்லாம் கடவுள் என்றியள். வியூ காட்டில் வந்த வெள்ளைக் கல்லை (KAWAI இறைவன் கோவில் வெண்படிக இலிங்கம்)க் கடவுள் என்றியள். ஐ ஆம் கொன்பியூஸ்ட்." (நீ மட்டுமா நானுந்தான்...!) எனது படிக்கும் அறையில் ஈசானம் பார்த்த மூலையில் வாகாக இருந்த ஒரு பதிவான புத்தக அலமாரியின் மேலே அனைத்து தெய்வப்படங்களும் வைத்து அவற்றுடன் நடராஜர் தேவி செப்புச் சிலைகளும் வைத்திருக்கிறாள் என் மனைவி. இப்பொழுது மனைவியும் குளித்துவிட்டு வந்து சாமிப் படங்களுக்கு எல்லாம் சாம்பிராணி புகை காட்டி விட்டு வணங்குகின்றாள்.

காருண்யா (நடராசரைக் காட்டி) "இவரேன் காலைத் தூக்கிக் கொண்டு நிற்கிறார்?" தாய் சாமி கும்பிட்ட பின்னால் பேசலாமென்று ஜாடையால் அவளை பேச விடாது தடுத்தேன். கும்பிடும் வரையிலும் காத்திருந்து மறுபடியும் கேட்டாள்.

“அவர் எங்கள் கடவுள், டான்ஸ் பண்றார். தில்லைக் கோவிலிலே அப்படி நடனம் ஆடுவதாலே அவருக்கு நடராஜர் என்று பெயர்.”

“எங்கிருக்கு தில்லைக் கோவில்?”

“இந்தியாவிலிருக்கு. அக்கோவிலை சிதம்பரம் என்றும் சொல்வ்வார்கள். அந்தக் கோவிலிலே கனகசபை என்று ஒரு சபை; ஹோல் இருக்கு அங்குதான் டான்ஸ் பண்றார்”

“சிதம்பரம் போனால் நடராஜரைப் பார்த்திட்டு வரலாமா” என்று கேட்பாளோ என நான் பயப்படவும் கேள்வி வேறொரு கோணத்தில் முளைத்தது. “நடராஜரின் டான்ஸ் பார்ட்னர் யார் டாடி?”

“பார்வதி என்ற ஒரு அம்மா”

“எப்பவும் நடராஜர் பின்னாலே நின்றுதான் ஆடுவாவோ?”

“ஏன் அப்படிக் கேட்கிறே?”

“கைகள் மட்டுந்தான் தெரியுதே”

“இதிலே இவர் தனியத்தான் ஆடறார், நடராஜருக்கு நாலு கைகள் இருக்காம்!” இரண்டு வருஷத்துக்கு முன் பிராங்பேர்ட்டிலும் ஒரு இந்தியன் ரெஸ்ரோறண்ட்டுக்குப் போயிருந்தபோது அங்கு அழகுக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த பிளாஸ்டர் ஒஃப் பரிஸினாலான லக்ஷ்மி சிலையை சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு கேட்டாள்.

“இவ பின்னால் ஒளிஞ்சிருக்கிறது யார்?”

“ஏன் கேட்கிறே?”

“அதுதான் நாலு கை தெரியுதே!”

அப்போது என்ன சொல்லித் தொலைத்தேனோ தெரியவில்லை. அதை இப்போதும் ஞாபகம் வைத்திருந்து சொன்னாள்.

“பிராங்பேர்ட்டு ரெஸ்ரோறண்ட்டிலை இருக்கிற லக்ஷ்மிக்கும் நாலு கைதான்”

“கடவுள் இல்லையா. அதனால் நாலு கைகள்”

“யாருக்கு கடவுள்?”

“எங்கள் எல்லோருக்கும் கடவுள்”

“ஜெர்மன்காரருக்கும்”

“ம்...”

“அதுதான் கும்பிடறீங்களா?”

“ம்...”

“ஏ கும்பிடோணும்?”

“அப்ப தான் எங்களையெல்லாம் காப்பார்.”

“ICH GLAUBE NICHT” (“நான் நம்பமாட்டேன்”)

“ஏண்டா?”

“இந்த சிள்ளக் குழந்தையையே (முயலகன்) காலுக்கை போட்டு நாக்கு வெளியிலை வர மிதிக்கிறார்... இவர் எப்பிடி எங்களை காப்பார்?”

சில நாட்கள் கழித்து டி.வியில் (முன்னைய) கிழக்கு ஜெர்மனியில் பராம ரிப்பு இன்மையால் சிதிலமர்கிப்போன தேவாலயம் ஒன்றில் ஜெர்மன் ஒருங்கிணைப்பின் பின்புனருத்தாரண வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதை விபரமாகக் காட்டினார்கள்.

கல்வாரி மலைச் சம்பவங்களைச் சித்திரிக்கும் சொருபங்கள் வர்ணம் பூசப்படுவதை திரும்ப திரும்பக் காட்டினார்கள். அவள் புரிந்து கொள்ளும்படி நிகழ்ச்சிகளை விளக்கினேன்.

யேசுநாதர் ஆணியறைபட்டு இரத்தம் வழியும் காட்சி காருண்யாவை மிகவும் உலுக்கிவிட்டது.

இவர்கள் கிண்டர் கார்டனின் அட்வைஸ், குழந்தைகளுக்கு டி.வி. காட்டப் படாதென்பது. அதிலும் புராணம் மற்றும் FANTASY சம்பவங்கள் அறவே கூடாது.

நத்தாரின் போது வகுப்பாசிரியை ‘பிறிற்ற’, பொம்மை யேசு பாலன் ஒன்றை வைத்து ஒவ்வொரு சிறுவருக்கும் ஒரு வேஷமணிவித்து பாலன் பிறப்பினை ஒரு நாடகம் போல செய்து காட்டினார். இவளுக்கும் ஒரு பாத்திரம். அதனால் யேசு கடவுளின் குமாரன் என்பது தெரியும்.

“ஏன் டாட் யேசுவுக்கு ஆணி அடித்தவை?”

“யேசு கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறாரென்றும் கடவுளுக்குப் பிடிக்காதவாறு உயிர்களைக் கொல்லுதல், பொய் சொல்லுதல், களவு செய்தல் போன்ற காரியங்கள் செய்தல் பாவம் என்றும் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி வந்தது அவர்கள் நாட்டு ராசாவுக்கு பிடிக்கவில்லை. அதனால் அந்த முட்டாள ராசா யேசுவைச் சிலுவையில் அறைந்து கொண்டு விடுங்கள் என்று கட்டளையிட்டான். ராசாவின் சேவகர்களும் அப்படியே அறைந்து கொண்டு விட்டுக் கல்லறையினுள் வைத்து மூடிவிட்டார்கள். ஆனால் யேசுநாதர் மூன்றாம் நாள் கல்லறையிலிருந்து உயிர்த்து எழுந்து வந்துவிட்டார்.”

“அப்படியென்றால் எங்கள் தாத்தாவும் உயிர்த்து எழுந்து வந்திடுவாரா டாடி?”

“இல்ல வரமாட்டார். யேசு நாதர் கடவுளின் குழந்தையல்லோ, அதுதான் உயிர்த்தெழுந்து வந்தார்.”

“யேசுவுக்கு கையில் மட்டுந்தான் ஆணி அடித்தவை. அப்ப செத்திருக்க மாட்டார். எங்கட யேசு சின்ன பேபி. நாங்கள் ஆணி அடிக்கவேயில்லை. அவர் பிறந்திருக்கிறாரென்று எல்லாரும் வந்துவந்து பார்ப்பார்கள். அவ்வளவேதான். ‘பிறிற்ற’ எங்களை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார்.”

மகளின் கேள்விகளை அவதானித்துக் கொண்டே தாய் டெக்கில் கசெற் ஒன்றைப் போட்டார்.

என்ன தவம் செய்தனை யசோதா

என்ன தவம் செய்தனை

எங்கும் நிறை பரம்பொருளே உன்னை

அம்மா வென்றழைக்க என்ன தவம் செய்தனை

என்று பாடிய பின் மீண்டும் ஒரு கண்ணன் பாடல் போனது.

தாயே யசோதா உந்தன் ஆயர்குலத்துதித்த

மாயன் கோபால கிருஷ்ணன்

செய்யும் ஜாலத்தைக் கேளாய்

“ஆயர் குலமென்றால் என்ன டாடி?”

“நிறைய மாடுகள் வளர்த்து பால் எடுத்து மற்றவர்களுக்கெல்லாம் கொடுக்கிறவை.”

“அப்ப MILKWAY ஆண்டியும் ஆயரோ?” (டி.வி.யில் ‘மில்க்வே சொக் லேட் விளம்பரத்தில் ஒரு மில்க் மெயிட் பால் வானியுடன் வருவாள்!)

“யெஸ் அப்படி சொல்லலாம்...”

கண்ணனை யசோதா கையில் இடுக்கி வைத்திருக்கும்படமொன்று அறையில் உண்டு. அதை அப்போதுதான் முதன்முதல் பார்ப்பது போலச் சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்தான்.

“கண்ணன் கடவுள் இன்னும் சின்ன பேபியோ?”

சின்ன பேபியாகத் தான் யேசு பிறந்தது போல துவாரகை என்றொரு நகரில் பிறந்தாராம்.

“அப்ப நாங்களும் அவர் மாதிரி கடவுளோ?”

“நல்ல பிள்ளைகளாயிருந்தால் எல்லாக் குழந்தைகளும் கடவுள்தான்”

“எங்களை யார் கும்பிடறது? ஜெர்மன்காரர் கும்பிடுவீனமோ?”

பெர்லினில் மழூர் சுப்பிரமணிய சுவாமி என்றொரு முருகன் கோவில் அண்மையில் ஸ்தாபித்துள்ளார்கள். மனைவி கோயிலுக்குப் போகும் போதெல்லாம் காருண்யாவும் கூடப் போவாள்.

அங்கு பூஜை மந்திரங்கள் எல்லாம் அவளுக்குப் புரியாத புதிய பாஷையாக இருந்ததால் அவளின் அம்மொழி பற்றிய கேள்விகளுக்கு அதுதான் கடவுளின் பாஷையென்று தற்காலிக ‘விளக்கம்’ கொடுத்துள்ளாள் மனைவி. ‘யோகீந்திரனாம் பதிங்கேஸ்வதிக ஸ்மதுரம்...’ என்று ஆரம்பிக்கும் பகவத்கீதையின் சமஸ்கிருத சுலோகம் காருண்ய சிந்தோ’ என்று தன் பெயரில் முடிவதால் அந்தக் கசட்டை தானாகவே அடிக்கடி போட்டுக் கேட்பாள்.

“டாடி ஜேசுதாஸுக்கு கடவுள் பாஷை தெரியுமோ?”

“ஏன் கேட்கிறே?”

“அவரும் ஐயர் மாதிரி பாடறாரே?”

“ஜேசுதாஸ் படிச்ச வைச்சிருக்கிறார் போல தான் இருக்கு!”

சற்றுக் கழித்து, ஒரு சாஸ்திரிய சங்கீத கசட்டைப் போட்டுக் கேட்டுக் கொண்டே நான் எழுதிக் கொண்டிருக்க மீண்டும் என் அறைக்குள் வந்தாள்.

“இப்போ பாடறது யார்?”

“முசிறி சுப்பிரமணிய ஐயர்”

“கைகர் (வயலின்) இழுக்கிறது?”

“அதுவும் ஒரு ஐயர்”

“அதுதான் கடவுளின்ரை பாஷையிலை பாடறாரோ? சர்ச்சில டொச்சில (ஜெர்மன் மொழி) தானே பூசை வைக்கினம். அப்ப டொச்சம் என்ன கடவுள் பாஷையா?”

“மனசில உண்மையான அன்போட நம்பிக்கையோட சொல்லப்படுகிற எல்லா பாஷையுமே கடவுள் பாஷைதான்”

“ஜெர்மன்காரர் ஏன் எங்கட கோயிலுக்கு வாறதில்லை?”

“சில பேர் வாறவங்க... நீ கண்டிருக்கமாட்டாய்”

சற்று நேரம் யோசித்துக் கொண்டு நின்றாள்.

“டாடி நீங்க தானே சொன்னீங்கள். மீன், இறைச்சி சாப்பிடறது பாவம் என்று”

“அதுக்கிப்போ என்ன?”

“அப்போ மீன் பிடிக்கிறவை (தொழிலுக்கு) என்ன செய்யிறது?” நான் குழம்ப ஆரம்பித்தேன்.

“சிவபெருமானும் மீன் குத்துறாரே?”

“எங்கே?”

(தாயும் மகளும் வீடியோவில் 'திருவிளையாடல்' படம் பார்த்த விபரம் விளக்கப்பட்டது)

“ஏனப்பா சின்னப்பிள்ளை புரிய கஷ்டமான படங்களெல்லாம் காட்டினனீர்!” மனைவியைக் கடிந்தேன்.

“மகள், நீ இன்னும் கொஞ்சம் வளர்ந்தால்தான் அந்த தத்துவம் எல்லாம் புரியும்... நீ இப்போ ரொம்பச் சின்னப்பிள்ளை...”

“நீங்க சொல்லுங்க டாடி நான் முடிஞ்ச அளவில் புரிஞ்ச கொள்ளேன்.”

டார்வினின் 'உயிரினத்தின் பரிணாமக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்வதாயின்- நேற்று பூமியில் உருவெடுத்த மனிதன் அவன் தோற்றத்திற்கு முதலே கோடானு கோடி வருஷங்கள் முன்னதாகவே தோன்றிவிட்ட இப்பிரபஞ்சத்தின் சிருஷ்டி கர்த்தாவை குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயுமுடையவனென்றோ பச்சை மாமலை போல் மேனி, பவளவாய் கமலக்கண்கள் கொண்டவன் என்றோ கையும் காலும் உடையவனாக உருவகித்து வர்ணித்து வணங்குவது எப்படிச் சாத்தியம்?

கடவுளை மனிதனாகக் காண்பது அறிவார்ந்த விஷயமா? இவ்வகையில் உருவவழிபாட்டையே முற்று முழுதாக எதிர்க்கும் இஸ்லாமிய தத்துவங்கள் முற்போக்கானவையா?

மீளவக் குடும்பத்தில் பிறந்த உமாதேவியைத் 'திருவிளையாடல்' செய்து மணந்துகொள்கிறார் சிவன். இது புராணம்.

புலால் உண்ணுவது மகா பாவம்-குறள் + பெளத்தம். பெண்களும், குத்திரரும் பரகதியடைய முடியாது! பகவத் கீதை, மனுநீதி, அகிம்சைத் தத்துவம். வர்ணாசிரம முரண்பாடுகளும் பரமஹம்சரும் உபநிடதங்களும், சங்கரரும் (அத்வைதம்) கார்ல் மார்க்ஸும், ரஜ்னீஷும், நீட்சேயும், ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தியும் மாயைத் தத்துவமும் குழப்பி வைத்த என் சிந்தனைக் குட்டையிலுள் பெரிய ஒரு கல்லை வீசி எறிந்துவிட்டு குழம்பிக் கொண்டிருக்கும் என்னை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றாள் காரூண்யா!

கணையாழி

ஜனவரி '94

நிதி சால சுகமா?

ஈ ன்னாகம் பஸ் நிலையத்திலிருந்து கிழக்கு நோக்கிச் சாவகச் சேரிக்குப் புறப்படும் வீதி, புத்தூர் கிராமத்துள் நுழைந்து வெளியேறி நீண்ட வயல்வெளி களைத் தாண்டி 'நாவாங்களி' 'தளது' எனப்படும் இரண்டு கடலேரிகளை இணைக்கும் ஊறணிக்கண் மாய் மேல் சென்று ஏழெட்டுக் குடியிருப்புகளும் அடர்த்தியான தென்னை மரங்களும் கொண்டு தனித்த ஒரு தீவைப் போலிருக்கும் ஆசாரித் திடலையும் தாண்டி தொடர்கிறது.

ஊறணிக் கண்மாயிலிருந்து வடக்கே பார்க்கும் பொழுது வயல்வெளிகளுக்குப் பின்னால் தளது கடலேரி ஆரம்பிக்கும் இடத்தில் தெரியும் ஒடுவேய்ந்த கடலைமடத்தையும், ஆசாரித்திடலிலுள்ள சில ஓட்டு வீடுகளையும் தவிர சாவகச்சேரி நோக்கிப் போகும் ஒருவர் மட்டுவில் அம்மன் கோயில் வரையில் வேறொரு குடியிருப்புகளையும் காணமுடியாது.

ஆசாரித் திடலில் இரண்டு பரப்புக் காணியில் சிறிய ஒரு தென்னந்தோட்டத்தின் முகப்பில் சாவகச்சேரிவீதியின் வடக்குப் பக்கமாக எமது மண் வீடும் கம்மாலையும் இருந்தன. எமது வளவுக்கு முள்ளாலும் பெரிய தென்னந்தோப்பு. இருநூறு மரங்களுக்கும் அதிகமிருக்கும். ஆனால் அவையெல்லாம் காய்த்துக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தன என்றில்லை. முன்பெல்லாம் ஒரு தோட்டக் காட்டுக் குடும்பம் தோப்புக்குள்ளேயே குடிசை போட்டிருந்து தோப்பை அச்சறுக்கையாகப் பேணிப் பராமரித்தது. பின் அது ஸ்ரீமாவோ - சால்திரி ஒப்பந்தத்தின் படி நாட்டை விட்டே வெளியேறிய பின்னால், புதிய தென்னம்பிள்ளைகளை நாட்டுதல், அடிக் கொத்துதல் எல்லாம் நின்று போனது. எல்லாத்திக்கிலும் வேலியில் கண்டாயங்கள் தோப்புவளவின் ஒரு மூலையில் வண்டியாக ஊமல், சிரட்டை பறிப்பித்து ஐயா கரிசுடுவார். தோப்பின் சொந்தக்காரர் மாட்டுவடம் மாதிரித் தங்கச் சங்கிலி அணிந்து கொண்டு பழைய மொடல் ஒஸ்ரின் கேம்பிரிட்ஜ் காரில்

'தஸ்புஸ்' என்று இங்கிலீஷ் கதைத்தும் பேரப்பிள்ளைகளுடன் பிக்கனிக் வருவது போல் வந்து நாரிக்குக் கைகொடுத்துக் கொண்டு நின்று மரங்களை அண்ணாந்து பார்ப்பார். தோப்புப் பார்க்கவே முழங்கால்வரை நீண்ட வெள்ளைக் கால்மேசில் கலர்கலராய் வளையங்கள் இருக்க சப்பாத்தும் அணிந்துவரும் குழந்தைகளை நானும் தம்பிமாரும் போய் வேடிக்கை பார்ப்போம். வீடு திரும்புமுள் கள் இறக்குவோரைக் கூப்பிட்டு நல்ல பதமான இளநீர்க்குலைகள் இறக்குவிப்பார். எங்களுக்கும் ஒன்றோ இரண்டோ இளநீர் கிடைக்கும்.

எங்கள் குடும்பம் மிகவும் பெரிது. 14 வயதில் நான் ஒன்பதாவது வாசிக்கும் போது கடைசித் தங்கைக்கு ஒருவயது முடிந்து நடைபயின்று கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கும் எனக்கும் இடையில் அம்மா சந்தான லட்சுமியாக ஐந்து தம்பிகளைப் பெற்றிருந்தாள்.

மாரிக் காலங்களில் கடுமையான ஆஸ்துமாவினால் கஸ்டப்பட்டதிலாலும், டாக்டர்களின் கடுமையான எச்சரிக்கையாலும் அம்மா பிறகு பெற்றுக் கொள்ளவில்லை.

ஐயாவின் முதல் உலகம் கம்மாலை. சளையாத உழைப்பாளி. நாளில் 12 மணித்தியாலங்கள் அதனுள்ளேயே முடங்கிக் கிடப்பார். இரண்டாவது அவர் தெரிந்து கொண்ட ஒரு உலகம் உண்டென்றால் அது கர்நாடக சங்கீதம். தனக்குத்தானே பாடி மகிழ்ந்து கொள்ளும் ரகம். உலையில் வைத்த இரும்பு பழுக்க எடுக்கும் நேரத்திற்குத் தகுந்தவாறு பாட்டு சிறிய உருப்படிகளாகவோ, முழு ஆலாபனையுடன் கூடிய பல்லவி அனுபல்லவி சரணமாகவோ அமையும்.

மோசமான குடிப்பழக்கமோ அல்லது வேறு எந்த வீண் செலவுகளையும் உண்டு பண்ணும் பழக்க வழக்கங்களுமோ இல்லாதிருந்தும், எதிர்காலம் பற்றிய திட்டமிடுதல், சேமிக்கும் பழக்கம் இல்லாத வாழ்க்கை முறையால் எங்களைப் பட்டினி போடாது வளர்க்கவும், ஓரளவு படிக்க வைக்கவும் முடிந்ததே தவிர தன் இறுதிவரை ஒரு சாமானிய கம்மாளனாகத்தான் வாழ முடிந்தது.

மாரிக் காலத்தில் புல்லும் பசுந்தளைகளும் விளைந்த வேளாண்மையுமாக ஆசாரித் திடல் பச்சைப் பசேல் என்று இருக்கும். கடலேரிகள் மட்டம் உயர்ந்து 'நாவாங்களியும்' 'தளதும்' தொடுக்கும் ஊரணிக்கண்மாயில் நீர் ஓட்டமுள்ள இடத்தில் அலம்பலினால் செய்த 'கெம்மின் கூடு'களை நாட்டித் தண்ணியோடு தெறித்துச் செல்லும் முரல் மீன்களையும், இறாலையும் பாட்டுவாளிக் கிழவனும், சோமனும், (அரியனக்குடியானவர்கள்) போட்டி போட்டுக் கொண்டு பிடிப்பதை பள்ளிக்கூடம் விட்டு வரும்போது பார்த்துக் குதூகலிப்போம். மழை அதிகமானால் 'நாவாங்களி' செம்மணிக் கடலுடனும், 'தளது' தொண்டமானாறு கடலுடன் தொடுத்து விடும். இதனால் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தின் தொண்டை போல் அமைந்த இக்கடலேரியினுள் பெருங்கடல்

மீன்களான விளை, கொய், வாளை என்பனவும் வந்துவிடும். வடகீழ் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்றுக்கு கடலின் அலைகள் வீதியோரம் கட்டப்பட்டுள்ள 'கலிங்குச் சுவர்களில்' மோதும் போது வெண்ணுரைகள் எழும்பிப் பந்துகள் போல் வீதியில் உருளும். எம்மையும் நனைப்பதுண்டு. 'தனது' சித்திரை வருஷம் பிறந்த பின்னால் கடுங்கோடையில் கடலேரிகளின் பெரும்பகுதி வற்றிப் பசும் புல் முளைக்க மேய்ச்சல் தரவையாக மாறிவிடும். கைதடி நாவற்குளிப்பகுதியிலிருந்து கிராமவாசிகள் புத்தூர் அச்சுவேலிக்குக் கால்நடையாகவோ வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டோ இத்தரவையாலேயே பயணம் செய்வர். மட்டுவில் சாவகச்சேரியிலிருந்து தொண்டமானாறு செல்வச்சந்நதிக்குச் செல்லும் பக்தர்கள், பண்டாரிகள், பரதேசிகளுக்கும் 'தனது' தரவையே குறுக்கு வழி.

நாவாங்களிக் கடலில் ஆவணிமாதத்தில் கூட வற்றாத நாலைந்தடி ஆழத்திற்கு நீர்கொண்ட நடுப்பகுதியில் வறவெட்டிகள் எனப்படும் பெருந்துரவுகள் உண்டு. அதைச் சுற்றிவர குடியானவர்கள் அலம்பலால் வேலி அடைத்திருப்பார்கள். அப்பகுதியில் இறங்கி கரப்புக் கூட்டினால் குத்திகுத்தி சிறுதிரளி, சள்ளை, முரல், கெழுத்தி, சுவாரை மீன்களைப்பொறுக்கி பொறுக்கிப்பறிகளை நிரப்புவர். 'அத்தாங்கு' எனப்படும் 'வலைவடி'யாலும் வாரிவாரிச் சிறுமீன் பிடிப்பர்.

இவர்களுடன் போட்டியாக கொக்குகளும், உள்ளூர் நாரைகளும், உண்ணிக் கொக்குகளும், வங்காளத்திலிருந்து விசாப் பிரச்சினை எதுவுமில்லாமல் வந்திறங்கும் கூழைக்கடாவும் நீர்க் காகங்களும் மீன் குளிக்கும்.

வறவெட்டிகளின் மேல் இலட்சக்கணக்கில் கலைந்த தேளீக்கூட்டம் போல் பறக்கும் அத்தனை மீன்கொத்திப் பறவைகளின்மேல் இலக்கொன்றும் ணையாமல் சும்மா ஒரு பண்டார வெடி வைத்தாலே ஐம்பது அறுபது பறவைகள் 'பொலு பொலு' வென்று விழச் சாத்தியம்.

'நாவாங்களி' கடலேரிக்கும் அப்பால் தெரியும் பளங்வுடலைத்தாண்டித் தெற்காகப் போனால் நாவற்குழி. விடியப்புறங்களில் யாழ் மெயில் வண்டி நாவற்குழி ரயில் ஸ்டேசனில் நின்று கூவுவது கடலேரியைத் தாண்டி ஆசாரித் திடலுக்கு சத்தமாய்க் கேட்கும்.

சாவகச்சேரி சந்தை கூடும் செவ்வாய், வியாழன், சனிக்கிழமைகளில் மணிக்கு ஒரு பஸ் வீதமும், மறுநாட்களில் இரண்டு மணிக்கு ஒரு பஸ் வீதமும் சுன்னாகம் சாவகச்சேரி பஸ் சேவையுண்டு. இரவு கடைசி பஸ்ஸில் ஏற நேர்ந்தால் கண்டக்டர் சில்லறையே தரமாட்டார். சில்லறையை வாங்கி பாக்கட்டில் போட்டுவிடுவார்.

'பாழ்ப்பட்ட மழை வந்து இரண்டுருபாய்க்கு ஏத்தினதை முறிச்சுப் போட்டுது. சய்க்.. அண்ணை மட்டுவிலுக்கு ஒரு ரிக்கட் தாங்கோ..'

'ஏத்தினது' மாத்திரம் நின்று பிடித்திருந்தால் காலிலேயே போயிருக்கக் கூடிய கிராமவாசி மழைத்தூறலையும் முனிருட்டையுமிட்டு இன்னும் முப்பது சதம் செலவு செய்யத் துணிந்து பஸ்ஸில் ஏறினார்.

'டேய் யார்றா அவன் பறப்பயல்' அண்ணை மச்சான் உறவு கொண்டார் ரது.. எட்டி உதைஞ்சேண்டோல் கையைப் பரத்திக் கொண்டு போய்விடுவாய்.. டிக்கட்டாம் டிக்கெட்டு. கெட்ட கோபம் வரும்.'

பஸ்ஸில் பயணிக்கிற ஜனங்கள் அளைவரினதும் குலம் கோத்திரம் எவ்வாம் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு கண்டக்டர் பணிபுரியும் அம்மாமனிதரை இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபை மூளை நஷ்டம் போகாது சேர்மளாகவே நியமித்திருக்கலாம்.

இப்பஸ் சேவைகள் தவிர வலிகாமம் கிழக்குப் பகுதியிலிருந்து இருண்ட பின்னால்கொழும்புக்குப் புறப்படும் வெங்காயம், மிளகாய், கிழங்கு ஏற்றிய வெளிகள், கிழக்கு ஊர்களிலிருந்து கிடுகு தென்னம்மட்டை, கோம்பை தேங்காய் மட்டை என்பன ஏற்றி வந்து மேற்கு ஊர்களில் விற்ற பின்னால்கொழும்பு பூட்டிக் கொண்டு இரவில் திரும்பும் வடக்கன்மாடு பூட்டிய வண்டிகள் எழுப்பக் கூடிய ஓசைகளுடன் அங்குள்ள பட்டறைகளில் எழக்கூடிய ஓசைகளுத்தவிர ஏதோ தபஸில் இருப்பதுபோல் ஆசாரித் திடல் நிசப்தமாகவே இருக்கும். ஆசாரித் திடலை வடக்கில் குழந்திருந்த தாழை, தில்லைக்காடுகளும் கலட்டியும், கிழக்கில் குழந்திருந்த மண்டிப் புதர்களும், காரை, ஈச்சம்பற்றையும், வெட்டிக் குளமும் பொதுக் கழிப்பறைத் தேவையை அங்கு வாழுபவர்களுக்கு நிவர்த்தி செய்தன.

என் இரண்டாவது தம்பி பத்து வயது. சைக்கிள் பாரில் இருந்து ஓட்டக் கூட கால்கள் நீளம் போதாது. ஐயாவின் சைக்கிளை எடுத்து தரவைக் காடு மேடெல்லாம் சதா உருட்டித் திரிவான். ஒருமுறை நீர்வேலியில் ஒரு புதுமனை புருதலுக்கு தங்கையைக் கூட்டிக் கொண்டு ஐயாவும் அம்மாவும் மாத்திரம் போயிருந்தார்கள். "தம்பிமாரைக் கவனமாய்ப் பார்த்துக் கொள். தம்பியைச் சைக்கிளைத் தொடவே விடப்படாது." ஐயாவின் தலை மறைய முள்ளரே தம்பி நச்சரிக்கத் தொடங்கிவிட்டான். 'அண்ணே சைக்கிள்... அண்ணே சைக்கிள்....

நச்சரிப்புத் தாளாமல் 'சைக்கிளை வீதிக்கு மட்டும் எடுத்துச் செல்லப் படாது' என்று எச்சரித்துவிட்டுக் கொடுத்தேன். எமது வளவு முழுவதும் உருட்டிக் கொண்டே இருந்தான். ஐயா அம்மா திரும்பும் நேரம். பார்த்தால் வளவு முழுவதும் சைக்கிள் டயர் பூவின் தடயங்கள். ஐயா கண்டால் தோலை உரித்துவிடப் போகிறாரே? திடீரென்று எனக்கு 'ஐடியா' ஒன்று உதித்தது. (உலைக்கான கரி வரும்) வெற்றுக் கயிற்றுச் சாக்கைப் போட்டு வளவு முழுவ

தும் இழுடா என்றேன். இழுத்தான். இப்போ டயர் தடயம் மறைந்து தரை முழுவதும் கயிற்றுச் சாக்கின் கீற்றல்கள். ஐயாவுக்குப் பார்த்தவுடன் எல்லாம் விளங்கிவிட்டது. தம்பியைத் தனியாக அழைத்துக் கேட்டார். கயிற்றுச் சாக்கைப் போட்டுது தரையில் இழுத்தால் வடிவாக இருக்குமென்று உனக்கு யார் சொன்னது? பெரிய அண்ணாதான் என்றானே பார்க்கலாம்! ஐடியா.

தரவைக்கு மாடு மேய்க்கவரும் பையன்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு கிரிக்கெட் விளையாடுவோம். டென்னிஸ் பந்தும், தென்னமட்டை பாற்றும் தான் விளையாட்டுச் சாதனங்கள் How's that? over போன்ற இங்கிலிஷ் வார்த்தைகள் பாவிப்போம். என்னை விட 2 வயது மூத்த சிவராசா மாமாவும் சில வேளைகளில் விளையாடவருவார். அவர் விளையாடும் போது I way என்ற சொல்லை அடிக்கடி பாவிப்பார். இவை ஒன்றுக்கும் அர்த்தம் என்னவென்று எமக்குத் தெரியாது. மாரியில் சோடைத் தேங்காயில் 'வலந்தைகள்' கட்டிக் கொண்டு திருட்டுத் தனமாய் போய் கடலேரியில் நீந்துவோம். பிந்தலை, களிசான் ஈரம் உலரும்படும் தோப்பினுள் வந்து 'வார் ஓட்டம்' ஓடுவோம். கடலில் குளித்தவிசயம் அம்மா அறிந்துவிட்டாலோ வேலிப் பூவரசில் கம்பு பிடுங்கி ஓட ஓட அடிப்பார். என்றேர் இளையதம்பியும் சரியானவால். வெய்யிலில் கஷ்டப்பட்டுச் சைக்கிள் மிதித்துக் கொண்டு போகும் ஐஸ்கிரீம் காரரை 100 யார் கடந்து போகவிட்டுப் பின்னால் கைதட்டிக் கூப்பிட்டு 'ஐஸ்பழம் விற்பதற்கா?' என்று கேட்பான்.

வெளியில் தமக்குள் பேசிக் கொள்ளும் போது இளக்காரமாக முருகேசன் என்றும், நேரிலே காரியமாக ஆசாரியார் என்று படுபவ்வியமாக அழைத்துக் கொண்டு வரும் ஐயாவின் வாடிக்கைக்காரர்களில் அண்ணாமலை வாத்தியார் வித்தியாசமானவர். தொழிலில் எப்போதோ இளைப்பாறியவர். சட்டை போட்டுக் கொள்ளவே மாட்டார். சால்வைதான் போர்த்தியிருப்பார். சாயலில் ஆர்.கே. லட்சுமணனின் கேலிச் சித்திரத்தில் வரும் திருவாளர் பொதுஜனம் போல இருப்பார். தலையில் வழக்கைப்பரப்பு போக மீதமிருக்கும் 14 மயிரில் புளியங்கொட்டையில் ஒரு குடுமி. சரசாலை சொந்த ஊர். மேற்கே மனைவியின் ஊரில் (சீதனமாக வாங்கினாரோ தெரியவில்லை) பெரிய காய்கறித் தோட்டச் செய்கைக்காரர். குறைந்தது வாரம் ஒரு தடவையாவது எங்கள் வீட்டைக் கடந்து போவார். ஒவ்வொரு தடவையும் ஏதாவது கூரம்பையோ, சத்தகமோ, திருத்தத்திற்கு கொண்டு வருவார். கடைசி "இந்தச் சைக்கிள் காரியரைப்பாரும். இந்த ஆட்டம் ஆடுது. ஒருக்கால் பார்த்துத்திறைஞ்சு தந்தீர் என்றால் இருட்டுக்கட்டமுதல் புறப்படச் செளகரியம்." சிறு பிள்ளைகளாகிய எம்முடன் பேசும் போது கூட நீர், நாம் என்று மரியாதையாகப் பேசுவார். செய்வித்த வேலைக்கு ஸ்ரீமான் தப்பித் தவறி ஒருநாளாவது மடி அவிழ்த்து ஒரு ரூபா எடுத்து நீட்டி ஐயா அறிய மாட்டார். தோட்டத்திலிருந்து விளைந்த

மர வள்ளிக் கிழங்கு, பயற்றங்காய், கீரை எல்லாம் எப்போதும் சைக்கிள் காரியரில் கட்டப்பட்டிருக்கும். சந்தையில் விலை போகாது திரும்பிய கீரைப் பிடியைத் தரக்கூட மனம் பிடியாது. ஆசாரியருக்கு கொஞ்சம் மரவள்ளிக் கிழங்கும் இரண்டு கீரைப் பிடியும் தரவந்தான். கொஞ்சம் சிக்காராய்க் கட்டிப் போட்டன் பாரும் ஆய்ங்... அதைவிடச் சிக்காராய் நான் திருப்பிக் கட்டி விடுகிறேனே என்று சொல்ல ஐயாவுக்குத் தெரியாது. வரும் போதே ஒரு இதிகாசச் சிக்கலைக் கொண்டு வருவார். தனது வேலை முடியும்படும் நன்கு விவரிப்பார். வேலை முடிந்தாலும் ஐயா பிரச்சனையுடன் தலையைக் குடைந்து கொண்டிருப்பார். அப்போதோ அல்லது அந்தத் திருப்புகழைப் பாடும் இந்தப் பாசரத்தைப் பாடும் என்று கேட்டு ஐயா பாடிவிட்டு இசையின் பாவம் விடுபடாமல் மயங்கி இருக்கையிலோ இருட்டுக்கூட தொடங்குது என்று மெல்ல வாத்தியார் மாறுவார்.

அம்மா தான் கறுவுவாள்.

இவ்வளவு வேலை செய்வித்தும் ஒரு சதங்கூடத் தராமல் போறானே.

கஞ்சப்பயல்... கஞ்சப்பயல்...!

ஐயா தடுப்பார்.

“அப்பிடி எல்லாம் ஏசாதடி ஒரு படிச்ச மனிசனை”

“ங்... ன்... ன்... எப்படிக்க காசை இடுக்கிறதென்றதில்தான் அவருக்கு வித்துவான் பட்டமெல்லாம் கொடுத்தாங்களாக்கும்?”

“சரி விடு...!”

மறுமுறை வாத்தியார் செருமிக் கொண்டே படலையை மெதுவாய்த் திறந்து உள்ளே பார்த்துவிட்டு பல்யமாய் ஆசாரியார் என்று அன்பொழுது அழைத்துக் கொண்டு வரும் போது ஐயா முகம் மலர்ந்து வரவேற்பார்.

என்ன வசியமோ!

‘வெளுத்ததெல்லாம் கள்’ என்றிருக்கும் ‘சுந்தரன்’ என்ற குடியானவனும் மறக்கமுடியாதவன். கள்ளருக்கு ஏதும் வழியில்லாது போனால் கம்மாலைக்கு வந்துவிடுவான். சற்று நேரம் துருத்தியை ஊதிவிட்டோ, இல்லை பொருட்களை ஒழுங்குபடுத்திச் சுத்தம் பண்ணிவிட்டோ மேல் கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டு தலையைச் சொறிந்து கொண்டு நின்றால் ஐயா இரண்டு ரூபா கொடுப்பார். பணம் கொடுத்த பின்னால் சுந்தரன் மாயமாய் மறைந்து விடுவான்.

ஒருமுறை கிழக்கு ஊர் வண்டியொன்றுக்கு தோடு (கோசுதான்) போட்டு அவசரம் அனுப்ப வேண்டியிருந்தது. தேவையான இரும்புத்தாடோ இல்லை. அந்நேரம் பார்த்துச் சுந்தரனும் வந்தான். ஐயா 30 ரூபா காசம் கடைக்காரருக்கு

குத் தேவையான குறியீடும் எழுதிக் கொடுத்து அவளை யாழ்ப்பாணம் அனுப்பினார். அன்று போளவன் தான். ஆளைப் பின்னால் காணவேயில்லை. ஒரு மாதங்கழித்துப் படு காசுவலாக,

"என்னவும் பிளாவுக்குள் (கள்ளு மொந்தை) மிதக்கிற 'ஈ'க்குள்ள கொடுப்பனவு கூட எமக்கில்லையே?" என்றபடி ஒருநாள் வந்தாள்.

"அது கிடக்கட்டும். யாழ்ப்பாணத்திற்குத் தோட்டுத் தகடு வாங்க அனுப்பினோமே எங்கு தொலைந்தாய்?" என்றார் ஐயா.

நெற்றியைச் சுருக்கி வெகு சீரியலாய் ஞாபகம் செய்வது போலப் பாவனை பண்ணிவிட்டுச் சொன்னாள். "ஓ அதுவா...? அந்த இரும்பும் யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லையும்."

ஐயா கேலியாகச் சிரித்தார். 'கண்ணாணையும்... இல்லையும்'

கம்மாலை எல்லாம் கூட்டிச் சுத்தம் பண்ணித் தண்ணீர் தெளித்தாள். கரிச்சாக்குகளை உதறி மடித்து வைத்தாள். நீர்க் கொட்டுள் தண்ணீர் ஊற்றி நிரப்பி விட்டுத் தலையை சொறிந்துக் கொண்டு நிற்கையில் ஐயா கேட்டார்.

'அந்த ஈ அப்படி என்னதான் பாக்யம் செய்தது?'

'சாக முதலாவது மூக்கு முட்டக் குடிக்குதே!'

நான் பிறந்தது குடும்பத்திற்கு ரொம்பவும் அதிர்ஷ்டமாம். கிழக்கு ஊரில் எழும்பிக் கொண்டிருந்த அம்மன் கோவில் ஒன்றின் கிராதிக்கள். கேற்றுக்கள் அமைக்கும் வேலைக்கான ஒப்பந்தம் கிடைத்து நல்ல பணப்புழக்கமாம். அப்போதே கல்வீடு கட்டுவதற்கு ஐயா தளம் போட்டுவிட்டார். மேற்கொண்டு வீட்டு வேலைகளைச் செய்ய இரண்டாயிரம், மூவாயிரம் ரூபாய் தொகையில் சீட்டுகள் கட்டுவார். ஒவ்வொருமுறை சீட்டு எடுக்கும் போதும் கல்பறிப்போம். மண்பறிப்போம். சீமேந்து வாங்குவோம் என்பார்கள். பின்னால் அடைவி விருந்து அம்மாவின் தாலிக் கொடி மீளும். ஒன்றோ இரண்டோ சேலையும், எங்களுக்கான உடுப்புகளும் ஆட்டிறைச்சியும் சிறிய (மில்க்லைவர்) சாக்குத் துணிப்பையில் அடியில் ஒளித்து வைத்து ஒரு சாராயப் போத்தலும் வரும். அவ்வளவுதான் சவர் அரையடிக்கூட எழும்பாது. மறுநாள் 'ஸிம்ஹேந்திர மத்தியமத்தை'ச் சலிக்காமல் பிருகாவோடு ஆலாபனை பண்ணிக் கொண்டு புத்துணர்ச்சியுடன் கம்மாலையுள் நுழைவார் ஐயா. நண்டும் குஞ்சமாய் நாங்கள் ஏழு குழந்தைகளையும் பத்துக்கு பதினைந்து அடியிருந்த சிறிய வீட்டினுள்ளே விட்டு விட்டு வெளித் திண்ணையில் சாக்குக் கேட்டினை இறக்கி விட்டு ஐயாவும் அம்மாவும் படுத்துக் கொள்வார்கள்.

சரியான மாரிக் காலத்தில் அடைமழைகளின் போது வீடு கசியும். தரையில் மர அவுரித்துளை நிறையக் கொட்டி அதற்கு மேல் கரிவரும் கயிற்றுச்

சாக்கை பல அடுக்கில் பரவி அதன் மேல் பாய்விரித்தே படுப்போம். நுளம்பு வந்து (கொசு) கொஞ்சிக் குதூகலிக்கும் இரவுகளில் சாக்குகளினுள் காலை நுழைத்துக் கொள்வோம். மண்சட்டியில் உமிகொண்டு புகை மூட்டுவோம்.

குளிர் என்றால் அம்மாவுக்கு ஆஸ்துமா வந்துவிடும். மூச்சுவிட ரொம்பவும் அவதிப்படுவாள். டாக்டர் ஊசி, மருந்து கார் என்று ஏகச் செலவு உண்டாகும். அம்மா எழுந்திருக்கவே கஷ்டப்படும் நாட்களில் ஐயாவே சமைப்பார். குடியானவர்கள் வாழும்பகுதியில் தெய்விக் கிழவி வீட்டில் போய் நான் கருவாடு ஐம்பது சதத்திற்கு வாங்கி வருவேன். அனேகம் நாட்களில் இருட்டிய பின்னால் குப்பி விளக்கில் ஐயா குளம்பு வைப்பார். காரல் கருவாடு என்றாலும் தலைக்கு மூன்றே தேறும். சற்றே பசியேறிய பின்னால் கிடைக்கும் சாப்பாடு தேவாயிர்தமாக இருக்கும்.

காலையில் அநேகமாக பாண்தான் ஆகாரம். பழைய குழம்பில் தொட்டுக் கொண்டோ, தேங்காய் சம்பலுடனோ, தேநீருடனோ சாப்பிட்டு விட்டு பள்ளிக் கூடம் ஓடுவோம். புத்தூரில் பள்ளிக் கூடம். இரண்டு மைல் தொலைவில். வெறுங் காலுடன் பொடிநடைதான். கடைக்குட்டி பெண் ஆர்த்தியும், கடைசித் தம்பியும் வீட்டிலிருக்க மீதி ஐவரும் அமார்க்களமாகப் போவோம். பஸ்ஸை பெயல்வாம் பயன்படுத்தும் பொருளாதாரம் கிடையாது.

மதியம் கழிந்து மூன்றரை மணிக்கு பள்ளிக் கூடம் விடுவார்கள். சூரியன் பிடரியில் காய தார்ரோடு காலை வறுவல் பண்ண, வியாபாரம் முடிந்து கிழக்கு ஊர் திரும்பும் மாட்டு வண்டிகள் ஏதாவது வரும்வரை புத்தூர் சந்தியில் மற்றும் ஆசாரித்திடல் தோழர்களுடனும் தம்பிமாருடனும் காத்திருப்பேன். வண்டியின் நிழல் ஒதுக்கில் நடந்து போகலாம். வண்டிக்காரர் ஐயாவின் கல்ரமராக இருந்ததாலோ, கொஞ்சம் இரக்க சபாவம் கொண்டவராய் இருந்ததாலோ... ஏ.. பையா.. மித தொற்றிக் கொள் என்பார்கள். தொற்றிக் கொள்வோம்.

ஒருமுறை இப்படி ஒரு வண்டியில் தொற்றிக் கொண்டதும் பெரிய ஒளி வட்டத்துடன் சுருட்டுப் புகைத்தபடி நெடுக்காக வைக்கோல் சாக்கில் சொகுசாகப் படுத்திருந்த ஒருவர் எனது புத்தகங்களில் ஒன்றை என்னைக் கேளாமலேயே உரிமையுடன் உருவி கண்ணுக்கு கிட்டவும் தூரவும் பிடித்து பெரிய எழுத்திலிருந்ததை வெகு சிரமப்பட்டு வாசித்தார்.

அது உறவினர் ஒருவர் முதலாண்டு படித்துவிட்டுக் கொடுத்த 9-ம் படிவம். சைவநெறி, முன் அட்டையும், ஐந்தாறு தாள்களும் இல்லாது இருந்தது. முதல் அத்தியாயங்களில் திருக்குறள் பு... த... ல்... வ... ரை... ப்... பெ... று... த... ல்!

ஓஹோ... உங்களுக்கு உதுவுஞ் சொல்லித் தருகின்றமோ?

'ஓம்.. சொல்லித் தருகினம்!'

'கலிகாலம்பா... பொம்பிளை ரீச்சவரையும்...

இப்போது என்னுள் கோபம் பிரவகித்தது. அவரை மறித்து,

'நீங்க நிளைக்கிற விஷயமல்ல அது... இது திருக்குறள்.. சான்றோரைப் பெறுதல்' என்று ஆரம்பித்து சாட்டையடி கொடுத்தாப் போல குட்டி லெக்சர் ஒன்று அடித்தேன்.

"பெடியன் கடுகு மாதிரியிருந்தாலும் படிப்புக்குத் தக்கின துடிப்பிருக்கு" என்றார்.

மாலை 4 மணிக்கு மேலே வீடு திரும்பிய பின்னால் அம்மா தரும் எதையாவது வாயில் போட்டுக் கொண்டு 'பிஸி'யாகி விடுவேன். தென்னந் தோப்பினுள் தோழர் எல்லாம் கூடிவிடுவோம். ஏதாவது அவசர வேலையிருந்தால் சில வேளைகளில் ஐயா மாத்திரம் கம்மாலைக்கு கூப்பிடுவார். எரிச்சல் எரிச்சலாய் வரும். வண்டிச்சக்கரத்துக்கு வளையம் போட பொச்சு (தேங்காய்) மட்டைகளை (எரித்து குடு பண்ண) அடுக்குவேன். துறப்பணம் இழுப்பேன். துருத்தி ஊதுவேன். வேலை ஏதுமில்லாத பூரணசுந்திர நாட்கள் அனுபவிப்பதற்கு உரியன. வறவெட்டியில் மீன் பிடித்தார்களாயின் அம்மா சில நாட்களில் காசு தந்து மீன் வாங்கி வரும்படி அனுப்புவார். இல்லாவிட்டாலும் கம்மா போய் வேடிக்கை பார்ப்போம். ஒருருபாய்க்கு மீன் வேண்டிய நாட்களில் குழம்புக்கும், பொரியலுக்கும் ஒதுக்கியது போக மீதியில் ஓடியல் மாவுடன் சேர்த்து ஒரு கூழ் காய்ச்சுவார். ஆசாரித்திடல் முழுவதும் மணக்கும். அதன் சுவை சொல்லிமாளாது. இன்னும் முழுவதும் ஞாபகம் செய்யலாம்.

மாரிக் காலத்தில் கிராமத்துப் பட்டறைகளுக்கு வருமானம் குறைவு. ஐயா கதவு பூட்டுக்கள் செய்து கொண்டு போய் யாழ்ப்பாணம் இரும்புக் கடையில் கொடுத்துவிட்டு பணம் வாங்கிவருவார். மழைநாட்களில் பூட்டுகளுக்கு பூசும் மையும் லேசில் காபாது. கடுங்குளிரில் மை பாலாடை போலச் சுருங்கி பூட்டு விற்கமுடியாமல் போய்விடும். அந்த மாரியில் அடுத்தது ஆறுஏழு நாட்களாக மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. பட்டறை உலையில் இரும்பு பற்ற வைக்கும் போதும், நீரில் ஆயுதங்களைத் தோயும் போதும் உண்டாகும் உலோக மணம் இல்லாது இருந்தது. ஒரு பள்ளச்சத்தகம் வேண்டுமென்றோ இல்லை உலையில் கம்மா குளிர்காயத்தானும் எவருமே வரவில்லை

மழை நாளுக்காகச் சேயிக்கும் பழக்கம் இல்லாத ஐயா மேற்கில் பரிச்சயமான நண்பர் ஒருவரிடம் கொஞ்சம் பணம் புரட்டலாம் என்று சைக்கிளில் புறப்பட்டவர் மாலையில் ஒரு உரப்பையில் பாதியளவு நிரப்பிக் கட்டப்பட்ட குரக்கனுடன் வந்து இறங்கினார். ஐயாவின் மணிபர்ஸிலிருந்த சில்லறையுடன்,

றங்கினுள் அம்மா நகைகள் ஏதும் அடைவிலில்லாத காலங்களில் வைக்கும் பூச்சி உருண்டை (ந்ப்தலின்) மணக்கும் (இங்கிலிஷ் சொக்கலேற் வந்த) தகரப்பெட்டி, திருநீற்றுச் செப்பு எல்லாம் கிளறிப் பொறுக்கிய ஒரு ரூபாய் சில்லறையுடன் குரக்கள் அரைப்பிக்க சைக்களில் மில்லுக்கு கிளம்பினேன்.

தம்பியர் அனைவரும் தோப்புக்கு விளையாடக் கிளம்பினர். நேர் இளைய தம்பி கம்மாலையிலிருந்து ஒரு குல்லாளையும் (வெங்காயம் கிளப்பப் பயன்படுத்துவது) எடுத்துச் சென்றதைக் கண்டேன். ஆசாரித்திடல் முழுவதுமே சற்று மணற்பாங்கான மண். தோப்பு முழுவதும் மிதமான ஈரமிருக்க, தம்பி, ஐயா கரிசுக்கும் கிடங்கினுள் இறங்கி குல்லாளால் இன்னும் ஆழமாகக் கிண்டி விளையாடியிருக்கிறான்.

அரவை மில்லால் திரும்பி வரும் போது இருந்த மீதிப்பணத்திற்கு அம்மா சொல்லிவிட்டபடியே தெய்விக் கிழவியிடம் மங்குச் சூடைக்கருவாடும் வாங்கிக் கொண்டு அந்திக் கருக்கலில் நானும் வந்து இறங்கையில் கிணற்றுப் பள்ளத்தில் இருந்த செம்புக் கொப்பறையில் ஐயா தண்ணீர் இறைத்துக் கொண்டிருக்க, அம்மா விளையாடி விட்டு வந்திருந்த தம்பியாரை வரிசையில் விட்டுக் குளிக்க வார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். எல்லோரும் ஈரம் துவட்டிய பிள்ளால் சாமி கும்பிட்டு விட்டு ரூப்பி விளக்கைத் திண்ணையில் வைத்து சத்தமாகப் படித்துக் கொண்டிருக்க அம்மா அடுப்பங்கரையில் பிட்டு அவிக்கப் போனாள்.

தம்பிகளில் ஒருவன் கோலிக் கொண்டு, மணிக் கூட்டு ஸ்பிரிங், வாச்சிக் குமிழ் (செரமிக்) இவற்றுடன் பழைய ஐம்பது சத நாணயமொன்றை வைத்து விளையாடினான். பொதுவாக எமது பகுதிகளில் V.O.C எழுத்துக்கள் பதித்த பழைய டச்சு நாணயங்களின் புழக்கம் அதிகம். அத்திவாரம் தோண்டும் போதே மண்ணிலிருந்து வெளிப்படும். அவன் வைத்திருந்தது டச்சு நாணயத்தைப்போல V.O.C முத்திரை இல்லாமலும், சோழர் காலத்து நாணயத்தைப்போல சித்திரங்களும் குறியீடுகளும் இல்லாதிருக்க அவனிடம் பிடுங்கிப் பார்த்தேன். அவன் வானை மிதித்துவிட்டது மாதிரி வைகுந்தம் கேட்க அவறினான். 'பார்த்திட்டு உள்ளிடமே தாரேன். அவறாதே குரங்கே.'

'தோ... இதுபோல காசு என்னட்டும் இருக்குதே' என்றபடி இன்னொரு தம்பி தன்களிசான் பாக்கட்டில் கைவிட்டுக் குடைந்து குடைந்து தேடிவிட்டு எடுத்துக் காட்டினான். அதையும் வாங்கிப் பார்த்தேன். அதே மாதிரிக் காசு. பித்தளைச் செழும்பு மாதிரி மெல்லிய பச்சைப் படையொன்று படர்ந்திருக்க மிகவும் கனதியாக இருந்தது. சந்தேகமாயிருந்தது. ஐயாவிடம் காண்பித்தேன். தீற்றுக் கல்லை எடுத்து வரச் சொன்னார். தீற்றிப் பார்த்தால் சொக்கத் தங்கத்தின் வெளிர் மஞ்சள் பளீரிட்டது. ஏதடா உளக்கு? என்றோம் இரு குரலில்.

'இப்படி நிறைய்ய்யய காசு இருந்துதே...' என்றான் ஒருவன்.

'எங்கடா இருந்துது?'

'அந்தச் சொம்புக்கதான்...!'

'எந்தச் சொம்படா...விபரமாய் சொல்லித் தொலையுங்கோவன்..'

'கரிசுடுற கிடங்கைக் குல்லாளால கிண்டக்க வந்துதே... அந்தச் சொம்புக்க..'

சந்தோஷத்தால் எனக்கு குரலே நடுங்கியது.

'இப்ப எங்கடா அந்தச் செம்பு?' (ஒரு தாமிரக் குவளையாய் இருந்திருக்கலாம்)

'அதுதான் தண்டல் சாமி... அந்தப் பண்டாரியள் சால்வையில சுத்திக் கொண்டு போட்டாரே...!'

'எந்தப் பண்டாரியள்டா?'

'அவர்தான் வாயைச் சுத்தி மீசையும் தாடியும் வைச்சிருந்தாரே?'

'அட தங்கக்காசடா... ஏன்டா கொடுத்தியள் முட்டாள் வாளரங்களா?'

'நாம என்ன சும்மாவா கொடுத்தம்... நம்ம எல்லாருக்கும் கொழுக்கட்டை தந்திட்டல்லே வாங்கிக் கொண்டு போனார் அவர்!'

நான் தாங்கமுடியாத ஆதங்கத்திலும் ஆயாசத்திலும் தவித்துக் கொண்டிருக்க, இதை ஏதும் அறியாத அம்மா பிட்டுக் கொத்திக் கொண்டிருந்தாள் அடுப்பங்கரையில்.

மிக இறுக்கமாகக் கழிந்து கொண்டிருந்த மெளனத்தை உடைத்து ஒரு ஞானிக்கே கூடிய அலட்சியத்துடனும் ஐயா சுத்தமாக கல்யாணியை ஆலாபனை பண்ணிவிட்டுப் பாடினார். 'நிதி சால சுமமா...?'

மெளனம்

1994 - 95 சிறப்பிதம்

ஒ

ரு அரண்மனைக்குரிய கம்பீரத்தைக் கொண்டிருந்தும் பல காலமாகவே பெர்லினில் கைவிடப்பட்டிருக்கும் சார்லொட்ரென்பேர்க் ரயில் நிலையம் கிழக்கு மேற்காகத் தொடரும் சிறு பள்ளத்தாக்கில் உள்ளது. பள்ளத்தாக்கின் இரு புயங்களையும் இணைக்கும்படி குறுக்காக 2-ம் உலகப் போரிலும் சிதைவுறாத பாரிய இருப்புப் பாலம். பாலத்தின் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் வெண்கலத்தில் வடிக்கப்பட்ட 'கைலர் ப்றீட்றிச்' உம் 'வில்ஹெல்ம் ப்றீட்றிச்' உம் கம்பீரத்துடன் நிற்கிறார்கள்.

பாலத்தில் தொடர்வது கைலர்டாம் வீதி நாலு ட்ராக் அகலம். எப்போதும் 'பிஸி'. பள்ளத்தாக்கின் தெற்குப் புறத்தில் கிழக்கு நோக்கிவரும் 'ட்றெஸ் லெல்' ரோடு பாலம் கடந்து வரும் 'கைலர்டாம்' வீதியைச் செங்கோணத்தில் சந்திக்கும்.

ட்றெஸ்லெல் வீதி 8-ம் நம்பரில் உள்ள எனது அப்பார்ட்மென்டின் வடக்குப் பார்த்த அறையின் ஜன்னலிலிருந்து சாதாரண கமெரா ஒன்றின் மூலம் பள்ளத்தாக்கின் கணிசமான பகுதி, இருப்புப்பாலம், பத்து மேடைகளுடன் ஸ்டேசன் முழுவதும் அடங்கும்படியாகப் படம் பிடிக்கலாம்.

மொஸ்கோ, வார்சாவிலிருந்து பேர்லினூடாக பாரிஸ், சூரிச், நோம் போகும் யூரோசிற்றி, இன்டர்சிற்றி ரயில்கள் தரித்துப் போக பெர்லினில் இப்போஜு - கார்டன் ஸ்டேசனைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். தவிரவும் ஏழு நிமிடத்திற்கு ஒரு தடவை வரும் பெர்லின் நகர உள்ளூர் சேவை மின் ரயில்கள் கூட சார்லொட்ரென்பேர்க் நிலையத்தில் நிறுத்தப்படுவதில்லை. பெர்லின் நகரம் துண்டாடப்பட்ட (1963) காலத்திலிருந்தே இந்த ஸ்டேசனை மூடிவிட்டார்களென பாலத்தை யொட்டி 'கியொஸ்க்' வைத்திருக்கும் கிழவி சொள்ளாள்.

பனிமூட்டமுள்ள காலங்களில் வேகமான யூரோசிற்றி ரயில்களின் விரைவும் ஏராளமான சிக்கலும் விளக்க

குகளின் வெளிச்சங்களும் ரம்மியமாகவிருக்கும். ட்ரெஸ்ஸெல் வீதியுடன் சமாந்தரமாகத் தொடரும் மேடைகள் என் மனைக்கு மிக அண்மையாக முடிகின்றன. அவ்விடத்தில் நிலக்கரி வண்டிகளின் காலத்தில் நீர் நிரப்புவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட தண்ணீர் தாங்கிகள் நின்று கொண்டிருக்கின்றன. நிலக்கரி வைத்திருக்கப்பாவிக்கப்பட்ட சிறு கிட்டங்கி அறைகள் ஒரு புராதன மியூசியத்தைப் போல இன்னமும் சிதைவுறாது இருக்கின்றன.

மிக நீளமான பத்து மேடைகளிலும் செடிகொடி வேலைப்பாட்டில் அமைந்த நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நீண்ட இரும்பு வாங்குகளில் கணிசமாகத் துரு ஏறி விட்டன. ரிக்கற் கவுண்டர் அருகாகச் சுவரில் எழுதப்பட்டிருக்கும் அந்தக் காலப் பிரயாணச் சீட்டுக் கட்டண விபரணையைப் பார்த்தால் வாய்விட்டுச் சிரிக்கலாம். நகரம் முழுவதும் பயணம் செய்ய பஸ்விலும், ரயிலிலும் ஒருநாள் முழுக்கப் பயன்படுத்தக்கூடிய சீட்டின் கட்டணம் 50 பெனிக்குகள். நகரத்தின் ஒரு கோடியிலிருந்து இன்னொரு கோடிக்கு எந்தப் பொது வாகனத்திலாவது போய்வர 20 பெனிக்குகள்.

வசந்தம் தொடங்கும்போது மேடையின் விரிசல்களிடையேயும், தண்டவாளங்களின் இடைவெளிகளிலும், புற்களும், சிறு செடிகளும் முளைக்கும். கோடையில் முழு வளர்ச்சி அடைந்து பசுமை காட்டிவிட்டு மாரி காலத்தில் பனிக்குவியல்களிடையே மறைந்து காணாமல் போய்விடும். வானம் சிவந்துள்ள அந்தக் கருக்கலில் அவ்வது நிலவின் பின்னணியில் வட்டவடிவாக ஒரு கிரீடத்தைப் போல் அமைந்த ஸ்டேசனின் பாரிய கோபுரத்தைப் பார்த்தால் - ஒரே நாளில் கிரீடமும், குடியுரிமையும் பறிக்கப்பட்டு வீதியில் விடப்பட்ட ஒரு மகாராணியைப் பார்ப்பதுபோல் மனது சோகம் கொள்ளும்.

அந்தக் கோடையின் ஆரம்பத்தில் ஒருநாள் காலை ஜன்னல்களை முழுவதுமாகத் திறந்து வைத்துப் புதிய காற்றை உள்ளே வரவிட்டு எதேச்சையாக வெளியே பார்த்தேன். முதலாவது மேடையில் சற்றே அருகருகாக இருக்கும் இரண்டு தூண்களை இணைப்பது போல் (சிப்பாய்களின் HAMMOCK போன்ற) கன்வல் தூளி ஒன்றைக் கட்டி அதனுள் ஒருவன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். நேராகவே சூரியன் அவன் மீது காலிய போதும் பொருட்படுத்தாது ஒரு காலைத் தூளிக்கு வெளியே தொங்கவிட்டபடி தூங்கினான். பின் எப்போது இறங்கிப் போனானோ தெரியாது. பகலில், தூளி காலியாயிருந்தது.

மாலையில், அந்தக் கருக்கலில் ஒன்பது மணிக்கு மேல் ஸ்டேசனின் வடக்குப் புற மதிலின் சிதிலமான பகுதியைத் தாண்டிக் கடந்து கொண்டு கையில் ஒரு சாப்பாட்டுப் பொதியுடன் மீண்டும் வந்தான். கோட்டைக் கழற்றித்

தூளியில் போட்டுவிட்டு, சப்பாத்தையும் கழற்றி ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டு வெறுங்காலுடன் நடந்து போய் பைப்பில் முகம் கழுவி வந்து நிலத்தில் சம்மண மிட்டு உட்கார்ந்து சாவகாசமாகச் சாப்பிட்டான். பின் கோட்டுப் பையிலிருந்து ஒரு பியர் காளை எடுத்துச் கொஞ்சம் குடித்துவிட்டு அதை இரும்பு வாங்கின் நுளியில் வைத்துவிட்டுத் தள்ளி உட்கார்ந்து சிகரட் குடித்தான். நாலாவது மேடையில் 'எஸ்-பாண் (நகர மின் ரயில்) ஒன்றுநூறு கிலோமீட்டர் வேகத்தில் கடந்து போனதை வேடிக்கை பார்த்தான். பியர்க் காளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு மேடையின் முழு நீளத்திற்கும் ஆறேழு தடவைகள் நடந்தான். அண்மையாக வந்தபோது அவளை முள்ளைவிடத் தெளிவாகக் காணமுடிந்தது. ஒல்லியான தேகம். கண் வலயத்தில் லேசான ஐரோப்பியச் சுருக்கங்கள். ஒரு கிழமை வயதான தாடி. தலையை வாரி விடுவதிலும் அக்கறையின்மை. அவனுக்கு வயது 35-திற்கும் 50-திற்குமுள் எத்தனையுமிருக்கலாம்.

மறுநாள் வெளியே போய் வரும்பொழுது தொல்பொருள் ஆய்வாளர் கண்டால் அகம் மிக மகிழ்வல்ல பெரிய புராதன தோற்பை ஒன்று கொண்டு வந்தான். தினமும் மாலையில் ஏதாவது சாப்பாடு வெளியிலிருந்து கொண்டு வந்து சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூங்குவதும் பின் மறுநாள் காலையில் வெளியே போவதுமாக இருந்தாலும் ஏதாவது தொழில் பார்ப்பவனாகத் தெரியவில்லை. எப்போதாவது சில நாட்களில் மதியம்வரை தூளியை விட்டு இறங்காமலிருப்பான். வெளியில் சென்று கவனிக்கவேண்டிய காரியம் ஒன்றுமில்லாமலிருக்க வேண்டும் அல்லது ஆர்வமில்லாமலிருக்க வேண்டும். தினமும் இரண்டு மணிநேரம் ஒரு பூக்கடையில் வேலை செய்தாலே போதும். இப்படித் தூளிகட்டித் தூங்கவேண்டிய அவசியமின்றி ராஜகுமாரனாகவே வாழலாம்!

இங்கு குடி வந்து ஒரு மாத மேலாகியும் அவன் தன் காற்சட்டையையும் கோட்டையும் மாற்றாததிலிருந்து 'அந்தத் தோற்பையினுள் தன் மாற்றுடுப்புக்கள் ஏதாவது வைத்திருப்பானோ' என்ற என் ஊகமும் நசித்துப் போயிற்று.

ஒருநாள் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு வார்சாவிலிருந்து பாரிஸுக்குச் 11.05-க்குச் செல்லும் ரயிலை ஜன்னலிலிருந்து வழியனுப்பிவிட்டுத் தூங்குவதற்காகப் படுக்கை, தலையணை உறைகளை மாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். J.S. Bach இன் 'Jesus Christus Meine Verlangen' இன் அருமையான பல்லவி ஸோலோவாக ஸக்ஸபோனில்' புறப்பட்டு மிதந்து வந்தது. எங்கோ ரேடியோவையோ டிவியையோ சத்தமாக வைக்கிறார்கள் என்றே முதலில் எண்ணினேன். எனினும் மெலிதான சந்தேகத்துடன் ஜன்னலுக்கு வந்து பார்த்தேன்.

அவன் ட்ரெஸ்ஸெல் வீதியின் சோடியம் ஆவி விளக்கில் மேடையின் இரும்பு வாங்கில் ஆரோகணித்து உட்கார்ந்து ஒரு ஸ்க்ஸ்போனில் இசைத்துக் கொண்டிருந்தான். பின் வேறொரு பாடல். அரை மணிக்கு மேல் நிறுத்தாது வாசித்தான். கற்பனையும், அவற்றின் பிரயோகங்களின் நுட்பங்களும் மிக வித்தியாசமாக இருந்தன. ஷாம்பெயின் போத்தலால் தொண்டைய நனைத்த பின் இன்னொரு பாடல். அந்த இரவு வெகுநேரம் செலவு ஏதுமின்றி கிடைக்கக் கூடிய ஆளந்த பரவசம் அவனது காயலான் கடை ரக ஸ்க்ஸ்போனிலிருந்து சுழித்தும் பொங்கியும் பிரவகித்து சார்லொட்டென்பேர்க் பள்ளத்தாக்கு முழுவதையும் நிறைத்தது.

பாவம், அவனும் ஒரு கலைஞன்! இவன் போன்ற சோம்பேறிக் கலைஞர்கள் உலகம் முழுவதும் தான் இருக்கிறார்கள். இசையை ஒரு போதைப் பொருளாகக் கொண்டு அதற்கு அடிமையாகி வாழ்க்கையின் மறு பரிமாணங்களைக் காணத்தவறிவிடுவது. தவற விடுபவை பற்றி அறியாமலிருப்பது இவர்களின் பொதுக்குணங்கள்.

ஊரிலும் இப்படித்தான் ஒரு யிருதங்க வித்வான். அடுப்புக்கால்களை நாய் நகர்த்துமளவிற்கு வறுமை. இருந்தும் மனுஷன் இந்தண்டை இருக்கிற துரும்பை அந்தண்டை தூக்கிப் போட மாட்டார். கர்ப்பிணி மனைவி விறகு உடைப்பான். இவர் திண்ணையில் ஒரு காலை மடித்து மறு தொடைமேல் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்து வெற்றிலையைப் பள்ளீர் பாக்ருடன் போட்டுக் கொண்டு சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். "கடின வேலை பண்ணா விரல்கள் அப்புறம் ஜதிக்கட்டுகளுக்கு வசையறதில்லடா அம்பி." குடல் காயத் தொடங்கிய பின்னாலே என்னதான் ஜதி வேண்டிக்கிடக்கோ?

இந்த ஸ்க்ஸ்போன் கலைஞன் மறுநாள் மேடையில் அணிலும், புலுணியும் ஒடிப்பிடித்து விளையாடுவதை வாயில் ஒரு புல்லை வைத்துக் கடித்துக் கொண்டு வெகுநேரம் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கலைஞர்களில் சிலர் கிறுக்கர்களாகவும் இருப்பதுண்டு. இவனிடம் போய் ஒரு 'ஹலோ' சொன்னால் பேசுவான் போலிருக்கிறது. பாவம். குளிர் காலம் வர என்னதான் செய்வானோ? என் அறையில் ஒரு இடங்கொடுக்கலாந்தான். வீட்டுச் சொந்தக்காரியைக் கேட்க வேண்டும். கொடுத்த பின்னால் ஷாம்பெயின் போத்தல்கள், பீர் கான்களைக் கொண்டு வந்து நிரப்பினால்? உடுப்பையே மாற்றிக் கொள்ளாதவன் குளிப்பதில்லை என்ற ஒரு 'பொலிசி' யைக் கூடக் கொண்டிருக்கலாம். யார் கண்டது? பின்னால் கிடாய் மொச்சை

வீசும் பெம்மானோடு மானுடர் உறைவதெங்ஙனம்? வேலியோடு போன ஒந்தியைப் பிடித்து வேட்டியில் கட்டிய கதையாகி விடும்.

இரண்டாம் உலகமகா யுத்தம் முடிந்து நாடு புத்துயிர்ப்பு அடைந்தபோது தன் மண்ணில் கால்வைத்த அனைவரையுமே தூக்கி நிறுத்திவிட்ட நாடு மேற்கு ஜெர்மனி. இக்கலைஞனைப் போலவே உழைக்கப் பிடிக்காதவர்களுக்கும் இன்ன வேலையென்றால்தான் செய்ய முடியும் என்று அடம் பிடிப்பவர்களுக்கும் அரசு ஜீவன உதவிப்பணம் தரும். நாடு முழுவதும் இவர்களுக்காகவே கட்டப்பட்டுள்ள 'ஹெம்ஸ்' எனப்படும் 'லொட்ஜ்'களில் வதிவிட ஏற்பாடுகள் பண்ணித்தரும். உணவு, உடை, சப்பாத்து, கேளிக்கை, சில்லறைச் செலவுகளுக்கும் பணம் தரும். குறைந்தது ஒரு வருடமாவது வேலை பார்த்தவர்களாயிருந்தால் அவர்கள் இறுதியாகப் பெற்ற மாத (திரட்டிய)ச் சம்பளத்தின் 70%ஐப் புதிய வேலை கிடைக்கும் வரையில் தந்து கொண்டே இருக்கும். தொழில் வாய்ப்பு இலாகாவின் தாமாகவே வேலை தேடிக் கொடுத்தாலோ அல்லது கொம்பியூட்டர் தகவல்களின்படி ஆங்காங்குள்ள வேலை வாய்ப்புக்கள், வெற்றிடங்கள் பற்றிப் பரிந்துரை செய்தாலோ - இவர்கள் பாதி முடியை மழித்துக் கொண்டோ அல்லது தலைமுடிக்கு மரங்கொத்திப் பறவையைப் போல் விதவிதமான சாயங்கள் பூசியோ, அல்லது மிகவும் அழுக்கான, கிழிந்த அல்லது இரும்பு ஆணிகள் அறையப்பெற்ற தோல் ஆடைகளை உடுத்திப் போயோ வேலை வாய்ப்புக்களைத் தட்டிக் கழித்து விடுவர்.

'பங்க்ஸ்' எனப்படும் இச் சோம்பேறிக் கூட்டம் அரசின் சமூகசேவைப் பகுதியினரின் பணம் கிடைத்த முதல் வாரத்திலேயே சிகரெட், கஞ்சா, பியர், விஸ்கி, சூதில் காசை எண்ணிவிட்டு பசி எடுக்கும் போது சுரங்கப் பாதைகளிலும் சந்துபொந்துகளிலும் பொலிஸ் காணாதபடி நின்று போவோர் வருவோரை யாசிக்கும்.

ஒரு வாரமாகியிருக்கும். தன் கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்து தனியாக வந்து விட்டவன் போலத் தோன்றிய அக்கலைஞனைக் காணவில்லை. வேறு எங்கே யாவது ஜாகை அமைத்திருக்கலாம். அல்லது எங்காவது பரதேசம் போயிருக்கலாம். அல்லது தன் கூட்டத்தினருடன் போதைப் பொருட்களின் லாகிரியில் அமிழ்ந்து போயிருக்கலாம் என எண்ணிக் கொண்டிருக்க மீண்டும் ஒருநாள் வந்தான். அன்றும் இளம் நெல் வயலில் காற்றடிப்பது போல இசை நளின அலைகளைக் கொண்டு சுகமான சந்தங்களுடன் குதித்துக் குதித்துப் பரவசப் பட்டது. விமானம் ஒன்று தரை இறங்குவது போலத் தாழ் சுருதியில் மெதுவாக - மிக மெதுவாக இறங்கிப் பின் திடீரென நாகமெளச் சிவிர்த்து பிளிறி மெலெழ வளனது.

அவள் பசி எடுத்தால் இசைப்பானோ இல்லை வயிறு நிரம்பியுள்ள குஷியில் இசைப்பானோ ஒன்றுஞ் சொல்லமுடியாது. ஷாம்பெயின் போல ஏதாவது ஒன்று தொண்டையை நனைக்கப் போதுமாயிருந்தால் போதும் ஸக்ஸ்போன் குதிகொள்ளும். அன்று அடிக்கொரு தடவை கடந்து போதும் ரயில்களின் இரைச்சலையும் பொருட்படுத்தாது பாரிஸ் ரயில் போன பின்னாலும் வெகுநேரம் இசை யாகம் நடத்தினாள்.

குளிர்காற்று மிதமாக வீசியது. ஒரு மீற்றர் உயரம் இருந்த பெரிய காட் போட் அட்டை ஒன்றை 'ட'வாக மடித்துவைத்து அதன் ஒதுக்கத்தில் மெழுகு திரி ஒன்றை ஏற்றி அலுமினியத் தாளில் சுற்றி வைத்திருந்த 'கலமாரிஸ்'ஐ (கணவாயில் செய்யப்படும் ஒரு உணவு) 'லோஸ்'இல் தொட்டுச் சாப்பிட்டாள். பின் ஷாம்பெயின்.

மீண்டும் சிவரஞ்சனியின் சாயலில் இருந்த ஒரு Classical கோர்வையை நீண்ட பல்லவியுடனும் கற்பனைகளுடனும் அனுபவித்து வாசித்தாள். அடுத்து 'Lilly was here'. மறுநாள் மதியம் வரையில் ஒரு காலை வெளியே தொங்கவிட்டபடி தூளியுள் படுத்திருந்தாள். எப்போது எழுந்து போனானோ தெரியாது.

சில நாட்களின் பின் தற்செயலாக மீண்டும் அவளை ஒரு நீண்ட சனிக்கிழமை (மாதத்தின் முதல் சனிக்கிழமை) மாலை தெருவில் கண்டேன். அன்று கடைகள், வியாபார ஸ்தலங்கள் எல்லாம் மாலை 6.30 மணி வரையில் திறந்திருக்கும். இரும்புப் பாலத்தின் வடக்குப் புறமாகவிருந்த 'மக்டொனல்ட்ஸ்' துரித உணவுச்சாலை வாசலில் நின்று இவன் சக்ஸ்போன் வாசித்துக் கொண்டிருந்தான். முன்னால் கவிழ்த்து வைக்கப்பட்டிருந்த தொப்பியினுள் போவோரும் வருவோரும் உணவுச்சாலையில் இருந்து வெளிப்பட்டோரும் காசுகள் போட்டனர். பரட்டைத் தலையுடன் அநாதைபோல் தென்பட்ட ஒரு பத்து வயதுச் சிறுவன் வத்தகப்பழக் கீறல் ஒன்றை நாடியால் தண்ணீர் சொட்டச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இவனது வாசிப்பை வேடிக்கை பார்த்தான். அவள் சேரும் சில்லறையில் கருத்தின்றி இசையுடன் ஒன்றிப்போய் கண்களை முடிய படி தன்னை மறந்து வாசித்தாள்.

தெருவுக்கு எதிர்ப்புறத்தில் ஒரு பெரிய 'ஷொப்பிங் கொம்பிளெக்ஸ்'. அதனால் ஜனநடமாட்டம் ஆறுமணியாகியும் அதிகமாகவே இருந்தது. அதை யொட்டி ஒரு இம்பிள். இதில் குடாக உருளைக்கிழங்கு 'சிப்ஸ்' வாங்கிச் சாப்பிட்டபடி ஒரு ஸ்டூலில் அமர்ந்து அவளை நானும் ரசித்தேன். 'மொற்

ஸாட்' இன் சில பாடல்கள், பின் 'கறஜான்' இன் சில கற்பனைகள், பின் Selling என்று நொக்கிற்கு இசை சுழன்று வந்தது. பின் சில அன்டர்கிரவுண்ட் இசைச்சித் தர்களுடன் சஞ்சரித்தான். கடைசியாக ஜெர்மனிச் 'உடோ ஜோர்கள் இன் Auf Widersahen ஐ (மீண்டும் சந்திப்போம்) மென்சோகம் தோய்த்து வாசித்த போது அதுவரையில் அவனைச் சுற்றிவிட்ட சிறு கும்பல் "Nochmal bitte!" (தயவு செய்து இன்னொருக்கால்) என்று கரகோஷம் செய்தது. யாரோ ஒரு வன் பெரிய கிளாஸில் நுரையுடன் பியர் வாங்கிக் கொடுக்கவும் செய்தான். அவனை அன்று பார்த்ததுதான்.

அதன் பின்னால் வந்த ஒவ்வொரு வசந்தத்திலும் நிலையத்தின் வளவில் நிற்கும் 'ஏர்லெ' மரங்களின் நீண்ட மெல்லிய அடர்ந்த கிளைகள் பூம்பாளை கள் எல்லாம் ஏக்காலத்தில் மலர்வதானால் பாரந்தாங்காமல் தலைகீழாக விழு துகள் போலத் தொங்கி மரத்தின் விதைகள் நிலமெங்கும் இறைந்து கிடைக்கின் றன. அணிலும் புலுணியும் ஒடிப்பிடித்து விளையாடுகின்றன. அவன் தூளியும் தோற்பையும் இன்னும் அங்கேயே இருக்கின்றன. பாரிஸ் ரயிலும் சரியாக 11.05 -க்கு கடந்து விடுகிறது. இசை மட்டும் இல்லை.

பனிமலர்
ஜூன் '92

4 திதாய் அடித்த கணிசமான பருமன் வெட்டுக் கத்தியொன்றை தோய்ச்சல் கொடுப்பதற்காக பிடிச்சரா வியில் பொருத்திப் 'பளீர் பளீர்' என மின்ன அராவிக்கூர் ஏற்றிக் கொண்டே கரஹரப்பிரியா ராகத்தை வெகு விஸ்தாரமாக அழகழகான கற்பனைகளுடன் ஆலா பனை பண்ணி முடித்து விட்டு அவருக்குப் பிரியமான:

'என் மேல் தயவில்லையா தயாளா?
எந்தன் தாயும் தந்தையும் நீயல்லவா
ஜெய ஜெய நந்தகுமாரா...'

என்ற பல்லவியைத் தொடரத் தயாராகவிருந்த ஐயா, நான் பள்ளிக்கூடத்தில் வந்து சைக்கிளை ஸ்டாண்ட்போடவும் சத்தம் கேட்டுத்திரும்பிப்பார்த்து விட்டு கம்மாலையில் இருந்து குரல் கொடுத்தார்.

"இதாவ போ!"

அதன் அர்த்தம் 'தன்னிடம் வா' என்பது. போளேன்.

"வெய்யில் தாழ ஒரு தரம் மீசாலைப் பென்ஷனி யரிடம் போய் வா!"

"எனக்கு அவற்றை வீடு தெரியா."

"கனகன்புளியடியாலை வடக்கே திரும்பினால் மீசாலை நோட்டு. அதிலை ஒரு மைல் போக புது அம்மன் கோவில் வரும். அங்கு கோயில் தரம் கர்த்தா அல்லது மனேச்சர் வீடென்று கேட்டால் சின்னப் பிள்ளை கூட காட்டும். அல்ல ஏன் விசாரிப்பான், கோயில் தாண்டி ஒரு கூப்பிடுதொலை போக ரோட்டுக்கு கிழக்காவே வாற பச்சை கேற்போட்ட பெரிய பழைய வீடு. நாங்கதான் கேற்போட்டது. 'டக்' கென்று பிடிப்பாய்!"

கொஞ்சம் இரசாயனம் பிராக்டிகல் ரெக்கோடிங் செய்ய வேண்டியிருந்தது. 'நானைக்குப்போனால் என்ன'வென்று கேட்க நினைக்கவும் ஐயா சொன்னார். "அவசியம் அவரைப் பார்த்து வா..."

“காச ஐநூறுரூபா கேட்டனான், மகளை அனுப்பும் என்டிட்டுப் போட்டார், சீட்டுக்காச கட்டவேணும். இன்னும் செண்டால் கதிரேச வந்து பாட்டாய் பாடும். கோமாளி கந்தையற்றை வண்டிலுக்கு வளையச் சிலாகை வேண்ட வேணும், கரி முடிஞ்சு போச்சு, உருக்கு வேணும். காச வந்தால்தான் ஏதாவது நடக்கும்.”

பொட்னி நோட் புக தீர்ந்து போனதும் சட்டென ஞாபகத்திற்கு வர கோரிக்கையை முன் வைத்தேன்.

“எனக்கும் ஒரு பன்னிரண்டு ரூபா வேணும்... கொப்பியொன்று வேண்ட வேணும்.”

“சரி போட்டு வா பாப்பம்.”

புத்தாரிலிருந்து மீசாலை ஏழு மைல்தான். ஆனால் பாதைதான் வெட்ட வெளி.

உடை மாற்றி கைகால் அலம்பி சாப்பிட்டுச் சற்று ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு ஐந்து மணியானதும் புறப்பட்டேன். ஐயா மறுநாள் வேலை செய்வ தற்காக உலை முகத்தைக் களி மண்ணால் கட்டிச் செப்பனிட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“காத்து வெளியில் கார் லொறி வாறது கேளாது கவனம்!” ஐயா எச்சரித்தார்.

ஆடி மாதம் சோளகம் விளையாடியது.

சைக்கிள் மிதிக்க மிதிக்க காலடியில் கிடப்பதாகவே பட்டது. புறப்பட்ட திலிருந்து விரவாணியில் ஒரு தரம், வண்ணத்துப் பாலத்தில் ஒரு தரம், ஆயம்பெளியில் இரண்டு தடவைகளுமாறச் சைக்கிள் செயின் கழற்றியது.

ஐயாவுக்கும் தெரியும் செயின் போட வேண்டுமென்று. இரண்டு கிழமை செல்லத்தான் அதுக்குக் காச கேட்கவேணும். ஒரேயடியாய் நெரிக்கப்பாது. பாவம் மனுஷன். எங்களுக்காகத்தானே இரவு பகலாய் இந்த வெக்கையிலும் மாடாய் அடிக்குது.

மட்டுவில் கண்ணகை அம்மன் கோவிலடியில் கடையில் சிகரெட் வேண்டிப் பற்ற வைத்துக் கொண்டேன். கடையில் சிகரெட்டுடன் போகும் போது எதிரில் வருபவர்கள் எல்லாம் தெரிந்தவர்கள் போலத் தென்பட்டார்கள். ஊர் தாண்டி வந்தும் சிகரெட் புகைக்கக் கூடச் சுதந்திரம் இல்லை. பஸ் வந்த போது கையிலுள்ளே பொத்தினேன். தெரிந்தவர்கள் ஒருவராவது அதனுள்ள இருக்கலாம்!

மீசாலைப் பென்ஷனியர் ஐயூவின் வாடிக்கையாளர் மட்டுமல்ல. ஒரு வகையில் தோஷ்த்தும் கூட! அவரைப் பார்த்தவுடன் எவரும் சிங்கப்பூரோ,

மலாயன் பென்ஷனர் என்று மட்டுக் கட்டலாம். நல்ல சிவலை, மட்டாள உயரம். நன்கு போஷிக்கப்பட்ட வாகாள உடம்பு. பஞ்சாய நரைத்த ஆனால் வெகு அடர்த்தியான கேசம். உச்சி வகிடு எடுத்திருப்பார். வகிட்டிற்கு இரு புறமும் கேசம் அலையலையாகச் செல்லும்.

பெண்களைப் போல் மென்மையாகத்தான் பேசுவார். சிரிக்கும் போது வெத்திலையாலோ, புகையிலையாலோ பாதிக்கப்படாத சங்குப் பல் வரிசை பளிச்சென்று இருக்கும். வெள்ளை வேஷ்டியும் தங்கப் பித்தான்கள் வைத்த ஜிப்பாவும் (National) அணிந்து வருவார். சில வேளைகளில் அசப்பில் பாண்டேஜ் துணியையொத்த ஆனால் நெருக்கமாக நெய்யப்பட்ட சிலக் துணியில் ஜிப்பா அணிந்து வருவார். அதனூடு சிவந்த தேகமும் பெனியனும் தெரியும். தேர் வடம் மாதிரித் தங்கச் சங்கிலி. 'ரு இன் வன்' பொட்டும் (சந்தனத் தூள் குங்குமம்) வைத்து ஒரு மாப்பிள்ளை 'கெற் அப்'பில் தான் எப்போதும் இருப்பார். காலத்தில் என்ன 'ஸ்டைல்' எல்லாம் பண்ணியிருப்பாரோ?

மலேஷியாவில் ரயில்வேயில் பெரிய பதவி வகித்தவர். ஆசைக்கும் ஆஸ்திக்கும் ஒரே மகன். மகனுக்குப் படிப்பு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. தாரமும் மரித்துப் போக ஊரைப் பார்த்து வந்து விட்டார். மனுஷன் ரொம்பச் சுறுசுறுப்பு. சமூகத் தொண்டு. சமயத் தொண்டு என்று பறப்பார். வட இலங்கை சைவ பரிபாலன சபையின் முக்கிய உறுப்பினர்.

மாதத்தில் இரண்டு தடவைகளாவது கத்தி, கடப்பாரை ஏதாவது எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வருவார். ஐயா வீட்டினுள் கதிரை கொண்டு வரும்படி குரல் கொடுத்தால் எங்களுக்குத் தெரிந்து போகும். பென்ஷனர் வந்து விட்டா ரென்று.

அவர் வேலைகள் முடிந்து புறப்படுமுன் ஐயாவை ஒரு ராகமாவது பாடச் சொல்லிக் கேளாமல் இருக்க மாட்டார். ரசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் கேட்டால் ஐயாவும் 'பிரகு' பண்ணுவது கிடையாது. உடனே எடுத்து விடுவார். ஐயா தியாகராஜ பாகவதரிடமே அவரின் 'அம்பா உளது கடைக்கண் பார்' பாட்டைப் பாடிக் காட்டி 'சபாஷ்' பெற்றவர்.

சங்கீதம் சோறு போடாதென்று தெரிந்த பின்னால் காலத்திலேயே கம்மாலைக்குள் புருந்து விட்டார். பாகவதரின், சங்கீதத்தில் தீராத பித்துக் கொண்டவர். பாகவதர் இறந்த போது இரண்டு நாட்கள் முழுவதுமாகச் சாப்பிடாமல் இருந்தாராம். உடனே யாழ்ப்பாணம் போய் பாகவதரின் அனைத்து ரிக்கார்ட்களையும் வாங்கி வந்து கிராம போனில் விடாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாராம்! ஐயா பாட பென்சனியர் கண்களை மூடி ரசிப்பார். ஐயா பிரபந்தமோ, திருப்புகழோ பாடினாரென்றால் பென்சனியருக்கான கச்சேரி அத்துடன் முடிகிறதென்று அர்த்தம்!

“பொன்னையான உண்மையில் உமக்கிருக்கிற ஞானத்திற்கு நீர் இந்தியா வில தாக்குப் பிடித்து நின்றிருப்பீரென்றால் எங்கேயோ போயிருந்திருப்பீர்!... கரிப்புமுதியளைவதே விதியென்று பிரமாவும் உமக்கு எழுதிப் போட்டான்!”

ஐயா சொல்லிவிட்ட குறிப்பின் படி ஒருவரையும் விசாரியாமல் வீட்டைக் கண்டுபிடித்தேன். சைக்கிளால் இறங்கி மடித்துக் கட்டியிருந்த சாரத்தை இறக்கி விட்டுக் கொண்டு சைக்கிள் பெல்லை மெதுவாய் ஒரு தரம் அடித்து விட்டு கேட்டைக் கொஞ்சம் போலத் திறந்து உள்ளே பார்த்தேன். பெரிய முற்றம். இரு மருங்கிலும் நந்தியாவட்டை, குரோட்டன், மல்லிகைப் பந்தல்கள். சற்று உட்தள்ளிய பெரிய நாற்சார் வீடு. வீட்டைச் சுற்றி மாந்தோப்பு.

பென்சனியர் முன் விறாந்தையில் ஈசிச் சேரில் கண்ணாடி அணிந்து கொண்டு கையில் களமான புத்தகமொன்றுடன் அசப்பில் வாத்தியார் வேடத்தில் டி.கே.பகவதி போல எதிரில் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவருடன் கர்மயோகம் பற்றி ஒகல்போட் இங்கிலிஷில் தத்துவ விசாரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

என்னைக் கண்டதும் ஒரு நிமிஷம் விசாரத்தை நிறுத்தி விட்டு ‘யாரப்பா பிள்ளையிது உள்ளே வா’ என்று சைகை காட்டினார். கிட்டப்போக பென்சனியர் சாரம் கட்டியிருந்து வியப்பாக இருந்தது. எனில் அவர் வயதை ஒத்தவர்கள் யாரும் நம்ம பக்கம் சாரம் கட்டுவதில்லை!

“நீர் பொன்னையாவின் மகள் தானே?”

“ஓம்”

உள்ளே பார்த்து மிக்க வாத்தியத்துடன் கூப்பிட்டார்.

“சங்கரி...! சங்கரி...!”

‘இதோ வர்றன் மாமா’ உள்ளிருந்த குரல் தேனாய் இழைந்து வந்தது. பின்னர் உள் நடையிலிருந்து விறாந்தைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு மெட்டி சினுங்க ஒரு மயிலொன்று வந்தது. அண்மையில்தான் கல்யாணமாகியிருக்க வேண்டும். கண்களில் களவுகளைத் தேக்கி வைத்திருந்தாள். நாசூக்காய் என்னைப் பார்த்தாள். நான் பார்க்கவும் கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

“சங்கரி இந்தப் பிள்ளையிட்ட நாறாறு ரூபா காசு கொண்டு வந்து குடும்” நான் திருத்தினேன்.

“ஐயா ஐயாறெண்டு சொன்னவர்”

“சரி. ஐயாறு”

அவள் நளிளமாகத் திரும்பி கொடியாக உள்ளே போனாள். அவள் அசைவுகளிலிருந்து நடனம் தெரிந்து வைத்திருப்பாளென்று பட்டது.

“என்ன மோனை படிக்கிறாய்?” பென்சனியர்.

“அட்வான்ஸ்ட் லெவல்... ஒருக்கா எடுத்திட்டன். ரிசல்ட்ஸ் காணாது. ரிபீட் பண்ணப் போறன்.”

“கவனமாய்ப் படியும். இல்லாட்டி ஐயாவைப் போலக் கஷ்டப்பட வேண்டி வரும்.”

மீண்டும் மெட்டிச் சத்தம்.

வாசலில் கையில் ஐந்து நூறு ரூபாய் தாள்களுடன் சங்கரி நின்றாள்.

“அந்தப் பிள்ளையிட்டைக் குடும்”

மிக அண்மையாக வந்து காசைத் தந்தபோது என் கண்களை நேராய்ப் பார்த்து முறுவலித்தாள். ரம்மியமாகவிருந்தது.

மனதுள் ஒரு மூலையில் செல்லமாகக் கடித்தது.

யார் வீட்டுப் பொருளில் இருந்தாலும் அழகு கண்மூடித்தனமாகத் தாக்கும். பின்பே அறிவு நிதானம் கொள்ளும்.

“அந்தப் பிள்ளைக்குக் கோப்பி ஒன்று கொண்டாரும்” எனக்கட்டளையிடுவாராயின் மீண்டும் தாக்குப்படத் தயாரானேன்.

“அப்ப.. தம்பி நீர் புறப்படும், நிலவுமில்லை, முன்னிருட்டு, பிறகு பாதை கஷ்டம்”.

சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டேன். என்னுள் காரணமின்றியே கொஞ்சம் பொறாமையின் திவலைகள்!

சங்கரி அவர் மருமகளாகத்தானிருக்க வேண்டும். அதை ஊர்ஜிதம் செய்ய யாவிட்டால் நித்திரையே வராது போலிருந்தது. இரவு சாப்பிடும் போது அப்பாவி மாதிரி முகத்தை வைத்துக் கொண்டு அம்மாவிடம் கேட்டேன்.

“பென்ஷனியருக்கு ஒரேயொரு மகன் நாளென்று முன்பு கதைச்சியள் அங்கு பெண்ணல்லோ ஒன்று நிக்ருது... அதுதான் வீட்டுக்குள்ளிருந்து காசும் எடுத்து வந்து தந்தது!”

‘அது மகளல்லடா... மருமகள்.. இப்ப அஞ்சாறு மாதந்தான் கல்யாண மாகி...’

அதன் பிறகும் அவர்கள் வீட்டிற்கு தேங்காய்க்கு, மட்டைக்கு என்று பல தடவைகள் போய் வந்திருக்கிறேன்.

பென்ஷனார் வீட்டில் இல்லையென்றால் சகஜமாக என்னுடன் கதைப்பாள். மிரண்டு ஒதுங்கிக் கொள்கிற வகையல்ல.

என் படிப்புப் பற்றியெயல்லாம் விசாரித்திருக்கிறாள். அவ்விஷயத்தில் நாம் இருவரும் ஒரே மாதிரி. தரப்படுத்தலினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள். "நீங்கள் ஆம்பிளை வெளிநாட்டுக்கென்றாலும் போவியள்.... நாங்கள் என்ன செய்யறது... பிறைவேற்றாய் எக்கவுண்டன்சி என்றாலும் செய்யத் தாளிருந்தனான். அதுக்குள்ள நெருக்கியடிச்ச எல்லாத்தையும் முடித்துப் போட்டினம்..." நகத்தைக் கடித்தாள். திருமணத்தைத்தான் குறிப்பிடுகிறாள்.

சலித்துக் கொள்கிறாளா? புது வாழ்க்கை சோபிக்கவில்லையா?

"உங்களின்றை மிஸ்டருக்கு என்ன உத்தியோகம்?"

இரண்டு விநாடி மெளனத்தின் பின் சொன்னாள் "அவர் பிளினஸ் தான் செய்யிறார்"

"இங்கையோ வெளிநாட்டிலோ?" மீண்டும் சற்று மெளனம். வேண்டாததைக் குடைகிறேனோ என்று பட்டது.

"அவர் சாவகச்சேரி மார்க்கட் எதிரிலை புடவைக்கடை வைத்திருக்கிறார்."

"நீங்கள் ஜோக்கடிக்கிறீங்கள்...!"

"இல்ல மெய்யாத்தான்" சொல்லி விட்டு முறுவலித்தாள். அந்த முறுவலில் தன்யாசி ராகம் போல் ஒரு வித ஏக்கம் இழையோடியிருந்தது.

இளமை கனியும் இந்த மிருது வீணையைச் சுரம் மீட்ட முடியாத அந்தப் புருஷாண்டானை அவசியம் ஒரு தரம் பார்க்க வேண்டும்.

சாவகச்சேரிச் சந்தை கூடும் நாளொன்றில் பலாப்பழம் வேண்டி வருவதாக வீட்டில் கூறிக் கொண்டு புறப்பட்டேன். சந்தை எதிரில் நகைக் கடை, படம் பிரேம் போடும் கடை, மற்றும் மருந்துக் கடை, மளிகைக்கடைகளுக்கு நடுவில் ஒரேயொரு ஒடுக்கமான புடவைக் கடை மட்டிலுமே தென்பட்டது. கூட்டம் அதிகமில்லை. வாசலில் சற்றுத் தயக்கத்துடன் உள்ளே நோட்டம் விட ஸ்டூலில் உட்கார்ந்திருந்த நடுத்தர வயது சேஸ்மன் கிராக்கி வருகிறதென்று உஷாரானார்.

"வாங்கோ... வாங்கோ" என்ற படி வாசலுக்கு வந்தார்.

"நீங்கள் தேடுகிறது எதுவானாலும் எங்களிடம் கிடைக்கும்"

கையில் பிடித்து இழுக்காத குறையாக நடுக்கடையினுள் அழைத்துப் போனார். நெற்றி முழுவதும் நீக்கமற உத்தாளனமாக விபூதி பூசியிருந்தார்.

"எதுவெண்டாலும் கிடைக்குமோ?"

"எங்களிடடை இல்லையெண்டால் பஜாரில் இல்லையெண்டு தான் அர்த்தம்".

“அப்பிட்யெண்டா ஒன்றரை இஞ்சி கம்பியாணி அரை நாத்தல் போடுங்கோ!”

“தம்பி பகிடிக்கெண்டு வந்திருக்கிறீர்...!”

“நான் முதலாளியைப் பார்க்க வேணும் சொந்த விஷயம்!”

பிள்ளுக்குக் கையைக் காட்டினார்.

கடையின் அடிமுலையில் இருந்த ஆபீஸ் மேசையில் சின்னதாய் ரேபிள் பாஃன் வைத்துக் கொண்டு நான் தேடி வந்தவர் இருந்தார். முப்பது வயது தானிருக்கும். பரம்பரை போலும். தலை ஐம்பதுக்கு ஐம்பது நரைத்து விட்டிருந்தது. என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டேன். பெரிதாகப் புள்ளகைத்தார். “ஓ நீங்கள் புத்தூர் பொன்னையா ஆசாரியாரின் மகனா? உங்கடை அப்பா வைப்பல தரம் நான் கண்டிருக்கிறேன். கோபில் மணி வேலை எல்லாம் அவர் தானே செய்து தந்தவர். மணி கோபுரத்தில ஏத்தேக்க எல்லாம் நான் அவ ரோடை கதைத்துமிருக்கிறேன்.”

அதீதமான வார்த்தைப் பஞ்சம் இருந்தது. யோசித்து யோசித்துத் தவணை முறையில் தான் பேசினார். வார்த்தைகள் இடையிடையே திக்கிக் கொண்டு வந்தாலும் மாறாத புள்ளகையை மட்டும் எப்போதும் அணிந்தேயிருந்தார். சுபாவத்தில் குழந்தைப் பிள்ளையைப் போலிருந்தார். மெலிந்த தேகம், அப்பாவைவிட உயரம். கஸ்டமர்ஸ் யாரோ வர மற்றவர் எமக்கு இடையூறு இல்லாமல் வியாபாரத்தைக் கவனித்தார். இவர் பிரிட்ஜிலிருந்து ரெக்டோ சோடா உடைத்துத் தந்தார்.

“அப்ப நீங்கள் படிச்சதெல்லாம் மலேஷியாவிலதானோ?”

பெரிதாகத் தலையையாட்டி “மலேஷியாவிலதான்!”

“எது வரையில்?”

“மெற்றிருவேஷன் வரை போனான். மூண்டு தடவை டிரைபண்ணியும் பாஸில்லை.... அதுதான் அப்பா நிறுத்தி சிலோனுக்கு கூட்டி வந்திட்டார்.”

சற்று நேரம் இடைவெளி.

“மெற்றிருவேஷன் இல்லாட்டி உத்தியோகம் ஏதும் தரமாட்டான்கள் தானே?”

அப்பா செய்தது நியாயம்தானே என்பது போலக் கேட்டார். அவர் என்னிடம், வந்த நோக்கம் என்ன என்று கேட்டால் எடுத்துவிடப் பல ரெடி மேட் விடைகளுடன் போயிருந்தும், நான் புறப்படும் வரையில் அப்படியொரு கேள்வி வரவேயில்லை. பேச்சை வளர்த்த வேறு விஷயங்கள் தென்பட வில்லை. வந்ததற்காகவென்றாலும் ஏதாவது அவர்களிடம் வாங்க வேண்டும்

போலிருந்தது. வெள்ளையில் கோப்பிக் கவர் கட்டம் போட்ட ரெழிகொட்சேட் ஒன்றைத் தேர்வு செய்தேன். அதில் 37 ரூபாய் என விலை ஒட்டப்பட்டிருந்தது. 'அவர் எங்களுக்குத் தெரிஞ்சவர் இருபது அல்லாட்டி பதினைஞ்ச ரூபா போடும்!' பின்னுக்கு இருந்து அனிஸ்டென்டிடம் உத்தரவிட்டார். பின் என்னிடம் 'கிசகிச'ப்பான குரலில் "நான் பிறியாகவே தந்திடுவேன். வேலுப்பிள்ளை அப்பாவிடம் மூட்டிக் கொடுத்திடும்" புன்னகைத்தார். "அதெல்லாம் வேண்டாம் இப்பவே நல்ல 'சீப்ரேட்'டில் தானே தந்திருக்கிறியன்... அது போதும்"

புறப்படுவதற்காக நான் வெளியே வந்தேன்.

"வேலுப்பிள்ளை அப்ப நானும் வெளிக்கிடுறன். இவர் புத்தூருக்குப் போறார். இவரோட போனனென்டால் கனகன்புளியடி வரைக்கும் கதைச்சுக் கொண்டு போகலாம்" என்று சொல்லியபடி கடையின் பின் கட்டுக்குத் தன் சைக்கிளை எடுக்க ஓடினார்.

"மணி அஞ்சேகால் தானேயாகுது. ஆறு மணிக்கு முன் வெளிக்கிட்ட ரெண்டால் அப்பா என்னைத் தான் ஏசுவார்!" அனிஸ்டென்ட் மறுத்தார். சைக்கிள் எடுக்கப் போனவர் பிரேக் அடித்தது போல் முயற்சியைக் கைவிட்டார். வேலுப்பிள்ளைதான் அங்கு எல்லாம் போலிருந்தது. தொழிலாளியைக் கேட்டு முதலாளி வீட்டுக்குப் புறப்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவரைச் சற்றும் அழற்சியடைய வைக்கவில்லை. "அடிக்கடி இந்தப் பக்கம் வாரும் சேரிபோ!" வாசலுக்கு வந்து புன்னகைத்துக் கை அசைத்தார்!

இவ்வேளைகளில் பென்ஷனியர் எங்களிடம் பெரிய இரும்பு Safe ஒன்றுக்கு ஓடர் கொடுத்திருந்தார். வட்டாரத்தில் எந்தப் பணக்காரருமே இதுவரை செய்வித்து இராத சைல் அது. காணி உறுதிகள், தோம்புகள் வைத்துப் பாது காக்க வேணுமாம். அதனால் காலப் பெட்டகம் போல ஒன்று.

ஆடி மாதம் ஆகாது, ஆவணி அவர் பிறந்த மாதம். அடுத்து ஏதோ பூர்வ பக்கம் அமரபக்கம் கரிநாள் என்றெல்லாம் பஞ்சாங்கம் பார்த்து அதற்கு முன்பாக Safe -ஐ வீட்டில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விட வேண்டுமென்று அவசரப்படுத்தினார். ஐயாவுடன் நானும் சேர்ந்து இரவு பகலாக முடித்து விட்டு ஒரு கார் பெயின்டரைக் கூட்டி வந்து ஸ்பிரே பெயின்ட் அடிப்பித் தோம். அதன் பூட்டுத்தான் நுட்பமான விஷயம். அதைத் திறக்க ரகசியமான விவர்களும், ஒழுங்குமுறையும் ஒன்று உண்டு. அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் திறப்புக்கள் கையில் இருந்தாலும் யாரும் திறந்து விட முடியாது. ஐயா தன் திறமையைச் சற்றே காட்டியிருந்தார்.

பென்ஷனியர் Safe-ஐ எடுத்துச் செல்லும் நாளில் கோவிலில் விசேட பூசை பண்ணிப் பிரசாதத்துடன், வேட்டி சால்வை, தட்டிணை எல்லாம் கொண்டு வந்து கொடுத்து ஐயாவை மரியாதை பண்ணினார்.

அன்று பார்த்து ஐயாவின் வேறொரு சகபாடியும் தூரத்து உறவினருமான மாதனை (இது பருத்தித் துறையில் உள்ள ஒரு குறிச்சி) ராசதுரை மாமாவும் வீட்டில் வந்து சேர்ந்தார். வரும் போது எப்போதும் தட்டைவடை கொண்டு வர மட்டும் தவறமாட்டார். வந்தால் நாலு நாளாவது தங்கித்தான் போவார். இவர்கள் போடும் கூத்துக்களில் மாமா முருகன் என்றால் ஐபாதான் வள்ளி. அவர் ராமன் என்றால் ஐயா சீதை. ஐயா அரிச்சந்திரனென்றால் மாமா பின் அரிச்சந்திரனாக மயானம் காக்க வருவார். இந்திரசித்து நாடகத்தில் தான் இளந்தாரியில் ஆடிய ஆட்டமென்று ஒரு நடனம் ஐயா பதம் சொல்ல மாமா ஆடிக்காட்டுவார். ஒரே ரும்மாளமாயிருக்கும். இவர்கள் லுட்டி அதிகமாக அம்மா மட்டும் முணுமுணுப்பாள். "மாமா ஐயாவைத் தரிசிக்கவல்ல, கடன்கா ரர்களுக்கு ஒளிக்கத்தான் புத்தூருக்கு வாறது..."

மாமாவிடம் தண்ணிப் பழக்கம் உண்டு என்பவர்களுமுண்டு. இல்லை என்பவர்களும் உண்டு. நாம் என்றுமே தள்ளாடியோ பிதற்றியோ கண்ட தில்லை.

ஐயா மாமாவையும் அழைத்தார். "ஓய்! வாருங்காணும். உதிலை மீசாலை வரை போய் வருவோம். இந்த Safe -ஐக் கொண்டு போய் இறக்க வேணும்." பென்சனியர் கூட்டி வந்த ஆட்களின் உதவியுடன் Safe-ஐ லொறி ஒன்றில் ஏற்றிவிட்டு வாடகைக் காரொன்றில் பென்ஷனர், ஐயா, மாமா இவர்க ளுடன் நானும் புறப்பட்டேன்.

Safe சிறிய உருளைகள், தீராந்தித் துண்டங்கள், பலகைகள் பாவித்து லாவகமாக அவர்கள் வீட்டின் கவாமியறை அருகில் இருந்த இன்னொரு அறையுள் முன்பே தயாரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த மர ஸ்டான்டிடில் கிழக்குப் பார்க்க வைக்கப்பட்டது. பென்சனியர் முகத்தில் அன்று புதிய ஜுவலிப்பு!

எங்களுக்கும் காப்பி, சிற்றுண்டி தந்து விசேடமாக உபசரித்தார். பம்பர மாகச் சழன்று வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த சங்கரியைப் பார்த்த மாமாதான் ஆரம்பித்தார்.

"இந்தப் பிள்ளையை நான் எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேன்."

ஐயா சொன்னார். "இதுதான் அவற்றை மருமகள்"

"உங்க மருமகளுக்கு எந்த ஊரோ?"

"பருத்தித்துறை" என்றார் பென்ஷனர்.

"அதுதானே பார்த்தன்... கிழக்குப் புலோலிவட்டிக் கடை பாலேந்திரத் தாற்றை மகள் அல்லவே நீங்கள்!"

வட்டிக்கடைகள் மாமாவுக்கு நன்கு பரிச்சயம்!

கையில் வெள்ளி டிரேயை வைத்துக் கொண்டு நடைக்கான வாசல் கதவில் ஓரமாய்ச் சாய்ந்து நின்று கொண்டிருந்த சங்கரிக்கு ஆச்சரியம் தாங்க வில்லை. கண்கள் அகல 'ஓ' மென்று தலையசைத்தாள்.

"எங்கை ஹிந்து லேடிஸிலையோ, மெதடிஸ்ட் கொலிச்சிலேயோ படிச்ச வீங்க?"

"ஹிந்து லேடிஸ்."

"கேதார கௌரியைத் தெரியுமே?"

"அவ என்ரை கிளாஸ் மேட்."

"நான் அவரோட அப்பா."

அவள் புருவங்கள் ஆச்சரியத்தால் உயர்ந்தன!

"நான் உங்களைச் சந்திச்ச விஷயம் அவவிட்டைச் சொல்லுறள்."

"மாமா ... சங்கரி என்று சொல்லுங்கோ அவளுக்கு உடனே விளங்கும்."

சங்கரி காலி தம்ளர்களை எடுத்துப் போக பென்ஷனியரும் வேறு அலுவலாக நகர, மாமா எட்டி ஐயாவின் காதைக் கடித்தார். "பணம் பணத்தோடே தான் சேருங்காணும். பாலேந்திரத்தாருக்கு இவ ஒரு மகளும்தான்... அப்ப டியே உருட்டித் திரட்டி இஞ்சை அனுப்பியிருப்பார்."

பென்ஷனர் மகள் வியாபாரம் முடிந்து கடையைப் பூட்டிவிட்டு சைக்கிளில் வந்து இறங்கினார். எங்கள் எல்லாரையும் பார்த்து மையமாகப் புள்ளை கைத்தார். என்னைக் கண்டதும் அருகில் வந்து "அண்டைக்கு எடுத்த சேட் அளவாயிருந்ததோ" என்று அக்கறையாகக் கேட்டார்.

"எல்லாம் கரெக்டாகவேயிருந்தது. இப்ப நாங்கள் Safe கொண்டாந்த நாங்கள்"

"எங்க?"

"எல்லாம் வீட்டுக்குள்ள வைத்தாச்சு"

கன்றுக்குட்டிக்குரிய துள்ளலுடன் உள்ளே போனார் பார்க்க.

"ஆசாரியார், நம்ப மகனுக்கும் ஒருக்கால் திறக்கப் பூட்டக்காட்டிக் கொடும்."

பலமுறை முயற்சித்தோம். ஒரு நாளில் அவருக்குப் புரியவைக்கலாம் போலத் தெரியவில்லை!

"Safe கதவைத் திறக்க ஒரு மணிச் சத்தம் கேட்கிறமாதிரிச் செய்திருந்தா சோக்காயிருந்திருக்கும்!"

“செய்திருந்திருக்கலாம்தான்... உங்கடை அப்பா அப்படிச் சொல்லவில்லையே?” ஐயா.

பென்ஷனர் இடையில் வர மகன் விசிலடிப்பது போல் உதடுகளைக் குவித்து, அதன் மேல் சுட்டுவிரலை ஒன்று என்பது போல் வைத்துக் காட்டி, ‘மணி ஐடியா’ பற்றிக் கதைக்க வேண்டாமென்று எச்சரித்தார்.

அம்மன் கோவிலின் முதல் வீதி மதில் எழும்பிக் கொண்டிருந்தது. மதில் அங்கங்கே இலை அடித்து (நுளியை வேல் போல் அமைப்பது) இரும்புக் கிராதிகள் அமைப்பதென்பது ஏற்பாடு. கிராதிகள் வைக்கப்பட வேண்டிய இடங்களுக்கு கல்லுகள் அடுக்கப்படாமல் இடைவெளி விட்டே மதிற்சுவர் எழுப்பப்பட்டது. கிராதிகளுக்கான அளவுகள் எடுப்பதற்கு ஒருநாள் குறித்து, அன்று முழுவதும் தான் வீட்டில் நிற்பதாகவும் ஐயாவை அங்கு வரும்படியும் பென்ஷனர் போஸ்ட்காட் ஒன்று அனுப்பியிருந்தார். அன்று பார்த்து அம்மாவுக்கு ஆஸ்துமா அதிகமாகவே வாடகைக்கார் பிடித்து ஆளைப் பந்தியடிடாக்டர் பாலகிருஷ்ணரிடம் ஊசி போடக் கூட்டிப் போகும்படியாயிற்று!

மறுநாள் இரண்டாவது போஸ்ட் காட்டும் ஆங்கிலத்தைப் போல் சரித்துச் சரித்து எழுதப்பட்டு வந்தது. அதில் பிரிட்டிஷ்காரனிடம் நாம் கற்க மறந்த ஆறு விஷயங்கள்: முதலாவது நேரம் தவறாமெ, இரண்டாவது வாக்குத் தவறாமெ இத்யாதியென்று பட்டியல் போடப்பட்டிருந்தது. அவர் குறித்த தினத்தில் அங்கு வர ‘ஐயா சம்மதித்திருந்தாரா’ என்ற விஷயம் மட்டும் இல்லை!

மறுநாள் ஐயா என்னைப் போய் அளவெடுத்து வரும்படிச் சொன்னார். போனேன். இப்போ அந்த வீட்டில் அனைவரும் பரிச்சயமாகி விட்டார்கள். சைக்கிளை முற்றத்தில் நிறுத்திவிட்டு நேராக விறாந்தைக்கே சென்றேன். வெளியில் யாரும் தென்படவில்லை. உள்ளிருந்து நல்ல சவுண்ட் சிஸ்டமொன்றிலிருந்து (சினிமா) பாட்டு வந்து கொண்டிருந்தது. உள்ளேதான் இருக்கிறார்கள்.

சுவரில் பென்ஷனர் 1959-ல் முன்னின்று கூட்டிவைத்த மலேஷிய இந்து மகநாட்டில் எடுத்த புகைப்படங்கள் பெரிதாக மாட்டியிருந்தன. இளம் மா.பொ.சியுடன் நின்று எடுத்த இன்னொரு படம். மனைவி மடியில் அரைக்கால் சட்டையுடன் மகன் அமர்ந்திருக்க இவர் அருகில் தொள தொளா கால் சட்டை அணிந்து மனைவி கதிரையின் சாய்வை விறைப்பாகப் பிடித்து நிற்கும் குடும்பப் படம், இன்னும் முன் பின் தெரியாத மனிதர்களுடன் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட நிறையப் படங்கள் தொங்கின.

நானும் நிதானமாக ஒவ்வொன்றாய் பார்த்து முடிக்கும் வரையில் யாரும் வெளியில் வரவில்லை. கூப்பிட்டாலன்றி வெளியில் வரமாட்டார்கள். எப்படி கூப்பிடுவது?

'ஐயா' என்றா? சுயமரியாதை சற்றும் இடங்கொடுக்கவில்லை.

'சங்கரி' சே! அப்படி உரிமை எடுத்துக் கொள்ள முடியாது.

'அண்ணே' அதுவும் தோதாயிராது.

'வீட்டுக்காரர்' இப்போதைக்கு அதுதான் சரி!

கூப்பிட எத்தனிக்குமுன் எதேச்சையாக முன் இரட்டைக் கதவு ஜன்னல் ஒன்றின் கதவு பாதி திறந்திருப்பது கண்ணில் பட்டது. அதனோடு உள்ளே பார்த்தேன். நாற்சார் முற்றத்தில் பாய்விரித்துச் சங்கரி பயறோ, உளுந்தோ காய்வதற்காகப் பரவிக் கொண்டிருந்தாள்.

குரல் கொடுத்தேன். 'வீட்டுக்காரர்!'

திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

கருதியைச் சற்று உயர்த்தினேன். "வீட்டுக்காரர்!"

அவள் தலையைத் திருப்பி "மாமா யாரோ முன்னுக்குக் கூப்பிடிகள் போல இருக்கு!" என்றாள்.

ஏதோ ஒரு அறையொன்றிலிருந்து வெளிப்பட்ட பென்சனிபர் விஷமத் துடன் சங்கரியின் பிராவின் கொக்கியில் அழுத்திப் பிடித்து எலாஸ்டிக்கை முதுகில் 'சடக்' கெள அடிக்கச் செய்துவிட்டு முன்னுக்கு வந்தார். அவள் தொடர்ந்தும் பரவிக் கொண்டிருந்தாள்.

என் கண்ணில் மின்னலடித்து மூளை ஸ்தம்பித்தது.

'நான் கண்டிருப்பேன்' என்று கிழும் களவிலும் நினைத்திருக்காது.

"யாரு?" என்றபடி ஒன்றுமறியாத பூளை போல கதவைத் திறந்தபடி வெளியில் வந்தார்.

"அட... பொன்னையா மகளா.. வாரும்!"

நின்ற நிலையிலேயே நான் ஒரு 'விநாடி தூங்க' சினிமா சிலைட் போல அக்காட்சி என் கண் முன் களவில்தான் தோன்றி மறைந்ததோ? குழம்பினேன். காட்சி நிஜம் இல்லாவிட்டால் நல்லது. ஆனால் இது பூளை இல்லாத வீட்டில் முஞ்சுறு துள்ளும் நிஜம்!

கிழவனை ஒங்கி முஞ்சியில் மொத்த வேண்டும் போல் கைகள் பரபரத்தன. எனினும் முடியவில்லை. அவர் முகத்தை நேரில் சந்திக்க முடியாதபடி உள்ளூள் நெளிந்தேன்.

"போஸ்ட் காட் போட்டிருந்தேனே.. கிடைச்சதா... கொப்பா என்ன சொன்னார்?"

“என்னை கிறாதி அளவுகள் எடுத்து வரச் சொல்லியிருக்கிறார்!”

“நீர் எடுப்பீர்தானே.. என்டாலும் படிச்ச பிள்ளை.”

“அப்ப நீர் கோயிலடிக்கு முதல்வ நடவும்.. செல்வச்சாமியும் அங்க நிக்கிறான், (தென்னந்தோப்பு கவனிக்கிற ஆள்) நான் கையிலை சின்னச் சோலியொண்டு இருக்கு. முடிச்சப் போட்டு வாறன்.”

நான் சைக்கிளை உருட்டினேன். கால்கள் மணலுக்குள் நடப்பது போலத் துவண்டன.

இரண்டு மூன்று நாளாய் ‘பிரா’ சம்பவம் திரும்பத் திரும்ப மனதுள் வந்து முட்டி நெருக்கியது. இதை யாரிடமும் சொல்லவும் முடியாது. ஐயாவிடம் சொன்னால் பல்லை உடைப்பார். ரொம்பப் படிச்ச பெரிய மனிதனென்று அவரிடம் அளவு கடந்த மரியாதை. எனக்கு மட்டிலும் தெரியும் அவர் ரொம்ப சின்ன மனிதன்!

கள்ளத்தில் கிள்ளியிருந்தாலாவது அவர் வயதையொட்டி மள்ளிக்க வாம். ஆனால் ‘பிரா’வில் கைவைக்கும் தைரியம் அவ்வளவு ஆரோக்கியமான திசையை நோக்கியதல்ல!

‘ஏய்.. சங்கரி இதை எப்படி உள்ளால் அனுமதிக்க முடிந்தது? உன் பெண்மை ஏன் விழிக்க வில்லை? அவனை ஏன் உதைக்கவில்லை? முகம் மறுக்கமுடியாமல் சோரம் போகின்றாயா? அல்லது பரஸ்பரம் உங்கள் தினவுகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள ஒரு ஆவுரஞ்சிக்கல்’ தேவைப்படுகிறதா? இந்த முஞ்சுறை யார் அடக்கப் போகிறார்கள்? இது பற்றி நான் எப்படி உள்ளிடம் பேசுவேன்? எங்கு தொடங்கி எங்கு முடிப்பேன்?

சில கேள்விகளுக்குப் பதில் கிடையாது.

இப்படித்தான அச்சவேலி தோப்பிலிருந்து புத்தூருக்குப் படிக்க வந்து கொண்டிருந்தான் வள்ளிநாயகியென்று ஒருத்தி. அக்காவின் கிளாஸ் மேட். பல வெறிகளுக்குச் சொந்தமான பெரிய முதலாளியின் ஒரே மகள்.

குளிந்த தலை நிமிராமல் ஒடுக்கமாகக் கால்களை வைத்து ஒற்றைத் தண்டவாளத்தில் நடப்பது போல் நடப்பாள். ஒருநாள் முன் வாயில் பல்வேயில்லாத, நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்க இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பனான அவர்கள் டிரைவர் ஒருத்தனுடன் ஓடிவிட்டார்! அவள் தகப்பன் ரொம்பவும் அதிர்ந்து விட்டார். தேசம் முழுக்கச் சல்லடை போட்டார்கள். கண்டு பிடிக்கவே முடியவில்லை. கைவிட்டு விட்டார்கள். இரண்டு வருஷங்களுக்கு பின்னால் இரண்டு பிள்ளைகளுடன் காதுக்குச்சியுமில்லாமல் அக்கா ஒருநாள் சந்நிதி கோவிலில் கண்டாளாம். அமுதாளாம்! ஆசை சமயத்தில் மதியை எப்படிக் கெட வைக்கிறது?

அதன் பின் மீசாலைக்குப் போவதைத் தவிர்த்தேன். எப்போதாவது போனாலும் சங்கரியைக் காணும் வேளைகளில் என்னுள் கோபம் களன்றது. அவள் இயல்பாகவே இருப்பாள்.

அடுத்த வருடத்தின் ஆரம்பத்தில் கோயில் கும்பாபிஷேகம் செய்தார்கள். கோவில் மண்டகப்படி, நவக்கிரகங்கள், விநாயகர், முருகன், சிவன், சந்நிதானங்களின் தளிக்கேற்றுகள், என பின்னாலும் கோயில் வேலைகள் நிறையவே செய்தோம். கும்பாபிஷேகம் செய்விப்பதற்காகப் புற மதிலும் எழுப்பினார்கள். கர்ப்பக்கிருகத்தின் முகட்டை செம்பில் வேயவும், கோபுரம் மற்றும் சந்நிதானங்களுக்கு அமைக்க வேண்டிய சிற்பங்கள் செய்யவும் இந்தியாவிலிருந்து சிற்பாசாரியர்கள் வந்திருந்தனர். அவர்கள் வேலை செய்யப் போட்ட விசேட கொட்டகையினுள் சாதாரணமாக வேறு ஆட்களைப் போக விடமாட்டார்கள். எங்களுக்கு ஸ்பெஷல் அனுமதி. அவர்கள் சிற்பம் செய்யும் நாளினத்தையும் லாவகத்தையும், கலையையும் சமயத்தில் வேடிக்கை பார்ப்பேன்.

கும்பாபிஷேகம் முடிந்து இரண்டு மாதங்கள் கடந்திருக்கும். ஒருநாள் காலை பதின்மூன்று மணிக்கு மேல், பொழுது உச்சிக்கு ஏறிக் கொண்டிருக்க, வீட்டிற்குச் செல்லச்சாமி வியர்க்க வியர்க்க சைக்கிளில் வந்து இறங்கினான். செல்லச்சாமியை எங்களிடம் எந்த அலுவலுக்கும் பென்ஷனர் அனுப்புவ தில்லை.

“இழவு அறிவிச்சிருக்கு”

ஐயா பதட்டமானார்.

“என்னப்பா சொல்லுறாய்?”

“சின்ன ஐயா ராத்திரி மருந்தைக் குடிச்சிட்டார்.”

“ஏன் என்ன நடந்தது? என்ன அப்பிடி பிரச்சனை வந்தது அவருக்கு.”

“அதுதான் இன்னும் ஒருத்தருக்கும் விளங்கேல்ல.. இரண்டு நாள்ாய் கடைக்கும் போகியில்ல, சாப்பிடக் குடிக்கவுமில்லை. ஒரு மனிசரோட கதைக் கவுமில்லை... முகட்டை முகட்டைப் பார்த்துப் பெருமூச்சுக்கள் விட்டுக் கொண்டிருந்திச்ச, பார்த்தா, ராத்திரி மருந்தைக் குடிச்சிட்டது. எங்கை எடுத்து தெண்டும் தெரியா.. எத்தனை மணிக்கு குடிச்சதெண்டுத்தெரியா.. விடிய எழும்பேல்ல...”

அவன் திரும்பிப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

அடுத்து மாதங்களாக பென்ஷனர் எங்கள் வீட்டுப் பக்கம் வரவில்லை. ஒரே மகளை இழந்திருக்கும் அவருக்கு எப்படித்தான் ஆறுதல் சொல்லுவ தென்று ஐயாவும் மீசாலைக்குப் போகவில்லை.

ஒருநாள் ஐயா சொன்னார்: "பாவம் அந்த மனுஷனுக்கென்று செய்த பாரை வீணாய் மழையிலும் தண்ணியிலும் கிடந்து கறள் ஏறுது.. கொண்டு போய்க் குடுத்திட்டு வா."

சைக்கிளில் வைத்துக் கூட்டிக் கொண்டு போனேன்.

வாசல் கேற்று பெரிய சங்கிலியால் சுற்றிப் பூட்டிக் கிடந்தது! யாரை விசாரிக்கலாம். பக்கத்து வளவு வாசலில் ஒரு பாட்டி நின்றாள். சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு போய் அவளிடம் விசாரித்தேன்.

விலாவரியாய் என்னிடம் எல்லாம் கேட்டபின் சொன்னாள்: "அவை மலேசியாவுக்குப் போட்டினம்.. செல்லச்சாமிதான் அங்ன கூட்டி விளக்கு வைக்கிறவன்... எங்கை போனெண்டுந் தெரியா!"

"சரி அப்ப செல்லச்சாமியிட்டை இந்த பாரையை குடுங்கோ. அவற்றை தோட்டத்திற்குத்தான் தேங்காய் உரிக்க."

"சரி குடுக்கிறன் உள்ளே போடு தம்பி" தன் உள்வளைவைக் காட்டினாள்.

"எந்த மட்டிலு வருவினம். உங்களிட்ட ஏதும் சொன்னவையே?" அந்த வெட்டையிலே வேறு ஒருவரின் நடமாட்டமுமேயில்லை. என்றாலும் சுற்று முற்றும் பார்த்து விட்டு ரகசியம் பேசுவது மாதிரி கிசு கிசு குரலில் சொன்னாள். 'புருஷன் போனாப் போலயும் (மேலே காட்டினாள்) மருமோள்காரி முழுக்கேல் லயாம்.. கலிகாலம்பார்... மனுஷன் அவமானம் பொறுக்க மாட்டாமல் அவளை சிங்கப்பூரோ மலாயாவுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போட்டுது.. திரும்பி வாறதும் வராததும் கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்!'

அவர்கள் மலேஷியாவிற்ருப் போனதை மட்டும் வீட்டில் சொன்னேன். ஐயா சொன்னார்: "நினைச்சவுடன் ஐநூறு, அறுநூறு கைமாத்து தந்ததுக்கல்ல உண்மையிலை தங்கமான மனுஷன்!"

சங்கரியும் நல்ல பெண்தான். அவள் காலை இடறவைத்தவர்கள் வேறு எங்கோ இருக்கிறார்கள்.

கணையாழி
நவம்பர் '92

கிழக்கு நோக்கி சில மேகங்கள்

ஹா

டேன்பேர்க் வீதியிலுள்ள இந்த ரூமிஸ்ற் ஹோட்டலின் சமையலறையில் 'சிறறாள்' வேலை கிடைத்த வருஷமே என் ஜீவிதக் கனவுகளில் ஒன்றான 'மெசடேஸ் பென்ஸ்' வாங்குவதென்பது பலிதமாகியது.

இதே ஹோட்டலில் ஆபிசர் 'ராங்கில்' வேலை செய்பவனும் என் தோஸ்துமாகிய மாறியோ மதியவேளைச் சாப்பாட்டின் போது கேட்டிருந்தபடி என் 'ஷிபற்' முடிந்ததும் அவனுடன் 'ஸ்கிராப் யாட்' போவதற்காக ஹோட்டலின் வாசலை அண்மித்து வண்டியை நிறுத்தி விட்டு அவனுக்காகக் காத்திருந்தேன்.

வீதியில் வாரத்தில் முப்பத்தைந்து மணித்தியாலங்கள் வேலை கொடு, அதிக வேலை வாய்ப்புக்கள் உண்டாகும் என்பது போன்ற சலோகங்களைத் தாங்கிய மினி ஊர்வலம் ஒன்று போய்க் கொண்டிருந்தது. அவர்களின் பின்னால் அவர்களுக்கு ஆதரவு தெரிவிக்கும் சங்கங்கள் அமைப்புக்களைச் சேர்ந்த இன்னும் சில பேர் சிவப்பு பேளர்களுடன் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

ஹோட்டல் கம்பவுண்டினுள்ளேயே மாறியோவுக்கு என்று ரிசர்வ் செய்யப்பட்ட வண்டிகள் நிறுத்தும் இடத்திலிருந்து தன் வண்டியை எடுத்து வரவும் 'ஸ்கிராப் யாட்'டை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். 'ஸ்கிராப் யாட்' என்பது கார்கள், வான்கள் என்பவற்றுக்கான கொலைக்களம். வேண்டாத வண்டிகளை உடைத்து நசித்து உருக்குலைத்து உருக்குவார்கள். கன்றாவி யாக இருக்கும். வாகனங்களின் தொழில்நுட்பக்கட்டுப்பாட்டாளர் அலுவலகம் வண்டிகள் புதிய வண்டிகளை ஒப்பந்த தகுதியான நிலையில் இருந்தாலே தவிர 'தெருவில் பாவிக்க உகந்தது' என்ற அனுமதி முத்திரையை இலகுவில் வழங்கி விடமாட்டார்கள்.

வாகனங்கள் புகை கக்கத் தொடங்கிவிட்டாலோ, துரு ஏற்பட்டாலோ அல்லது பாதுகாப்பு உறுப்புக்கள்,

பிறேக், ஸ்ரியரிங், அச்ச போன்றவை கெட்டுப் போயிருந்தாலோ அனுமதி டையாது. மீள இவைகளைப் புதுப்பிக்கும் செலவு அதிகமாகும் பட்சத்திலும், நிப்பேருக்காக கராஜ்களுக்கு திரிய நேரமில்லாதவர்களும் சோம்பேறித்தன முள்ள பணக்காரர்களும் சமயங்களில் நல்ல வண்டிகளைக் கூட இங்கு தள்ளி விடுவது உண்டு.

மாறியோ தன் பத்தே வருஷம் கூட பழசாகாத 'மஷ்டோ'காரை ஸ்கிராப் பண்ணப் போவதாகச் சொன்னபோது எனக்கு அதிர்ச்சி தாளவில்லை.

எப்போதும் மதியம் என் கூட இருந்து தான் சாப்பிடுவான். சாப்பிடும் போது இன்று கேட்டான். "கிருஷ்ணா, உனக்கு வசதிப்படுமென்றால் மாலை என்னுடன் இரண்டு மணி நேரம் செலவு செய்ய முடியுமா?"

"என்ன ரென்னிஸா?"

"இல்லை. இன்றைக்கு வேறொரு புரோகிராம். நான் புது வண்டிக்கு ஓடர் கொடுத்திருந்த கம்பெனியிலிருந்து இன்று போன் பண்ணினார்கள். வண்டிக் கான என் பாங் லோன் 'சாங்ஷனாகி' விட்டதாம். நாளைக்கே வந்து வண்டியை எடுத்துப் போகச் சொல்லி விட்டார்கள். அதனாலே மஷ்டாவை இன்று 'ஸ்கிராப்' போடவேண்டும்."

"நல்ல வண்டியாச்சே."

"ஐ... நல்லா உழைத்த வண்டி தான். ஆனால் அங்கங்கு துருதலைக்காட்டுது. மோட்டாரிலும் பல பருதிகள் புதுப்பிக்க வேண்டி வரும். ஜப்பான் கார் தானே எப்படித்தான் நீ கொண்டிசன் பண்ணினாலும் அதற்கான பெறுமதி இராது. விற்க முடியாது. அதனுடன் வினைக்கெடுவதில் பயனிராது கிருஷ்ணா. அதோடு இரண்டு காரை வைத்து ரக்ஸ், இள்குரன்ஸ் என்பன கட்டிப் பராமரிப்பதும் லேசான விஷயமல்லவே?"

"இப்படியே விற்க முடியாதா?"

"விளம்பரம் அது இது என்று அலையவேண்டும்."

"சரி யாருக்காவது இலவசமாகக் கொடுத்து விடுவது தானே?"

"இனி யாருக்குக் கார் வேண்டுமென்று எல்லாம் தேடித் திரிய எனக்கு நேரம் கிடையாதே."

"சரி உன் இஷ்டம்." காரின் உள்ளே ஏறி இருக்கைகளில் அமர்ந்தால் இயற்கைத் தோலின் மணம் இன்னமும் மணக்கும். அவன் 'மஷ்டா' வண்டி பலியாடாய் தன்னாட்டமும் ஓட்டமும் முடியப் போவதை அறியாமல் எனக்கு முன்னால் வெண்ணையாய் வழக்கிக் கொண்டிருந்தது. இதே கார் நம்ம ஊரிலாயின் ஒரு பெண்ணையாவது கரை சேர்க்க உதவும்.

நெரிசலான பேர்லின் நகரத்தை விடுத்துச் சற்றுத் தள்ளியிருந்த சிறிய கோதுமை வயல்களைத் தாண்டி தனியார் வில்லாக்கள் பங்களாக்களைத் தாண்டி மேலும் நாலு கிலோ மீற்றர் போனோம். ரீகல் ஏரியின் ஒரு பக்கத்தைத் தொட்டுக் கொண்டு அமைந்திருந்து அந்த 'ஸ்கிராப் யார்ட்'.

இரும்புத் தண்டவாளங்களில் மெல்ல அசைந்து கொண்டிருந்த இராட்ச கிறேன்களும் அவற்றின் கூரிய கொறடுகளும், உடைத்த வண்டிகளை உருக்கு வதற்கு இரு உலைக்களங்களும் பயங்கரமாக இருக்க, பலிக்கடாக்களைப் போல நிறுத்தப்பட்டிருந்த காரர்கள், வான்களைப் பார்க்க மனதை என்னவோ செய்தது.

அந்தப் பெரிய 'யார்டின்' ஆபீசை மட்டும் மூன்றுக்கு ஐந்து மீற்றர் கொள்ரேயினருக்குள் சின்னதாக வைத்திருந்தார். ரீகல் ஏரியிலிருந்து வீசிய காற்று மெலியதாகக் குளிரைக் கொண்டிருக்க, நான் எனது வண்டியை அவ்வளவிலுள் ஒரு பக்கமாக நிறுத்தி இறங்காமல் உள்ளேயே இருந்தேன்.

மாறியோ ஆபீசுக்குள் போய் காருக்கான பத்திரங்களை கொடுத்து ரசீது பெற்றுக் கொண்டு வந்து என் வண்டியினுள் ஏறி உட்கார்ந்து 'கிளம்பலாம்' என்றான்.

"என்ன சொன்னார்கள்" என்றேன்.

"நேடியோ, ஜாக் போன்றவைகளை வேண்டாமானால் எடுத்துக் கொள்ளச் சொன்னார்கள்".

"எனக்கு அவைகளை எடுத்தால் தேவலை போலிருந்தாலும் சென்டி மென்ட் கருதி விட்டு விட்டேன்."

காரைப் பிரிந்து வருவதும் மனதுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. வண்டியை விட்டு இறங்கிப் போய் கடைசித் தடவையாக மஷ்டாவைச் சுற்றி வந்து பார்த்தேன். மனதை ஏதோ நெருடிற்று. 'மரணதண்டனை' வழங்கப்பட்ட கைதிகளின் உடலிலிருந்து முழு இரத்தத்தையும் எடுத்து வேண்டியவர்களுக்கு செலுத்த வேண்டுமென்று அயத்துல்லா கொமேய்ளி விடுத்த ஆணை தான் நினைவுக்கு வந்தது.

புத்தம் புதிதாக கம்பெனியிலிருந்து கொண்டு வந்த நாள் முதல் வீட்டுக்கு முன்னால் கொலுவுடன் நிறுத்தி வைத்து அழகு பார்த்து கேளிக்கைகளும் விருந்துகளுக்கும் இட்டுப் போய் மழை, வெயில், பனி, குளிரிலிருந்து இவனைக் காத்து இதுநாள் வரை பயணப்பட உதவி, அவன் நண்பர்களையும் இரவு பகல் என்றிராது ஹாஸ்பிட்டலுக்கும் கடற்கரைக்கும் சுமந்து வாழ்க்கையின் அத்தியாவசியமான சகல கட்டங்களிலும் உடனிருந்து உதவிய, உயிரும், துடிப்பும், உஷ்ணமும், உழைப்பும் அழகும் உள்ள வண்டியை, வாழைப்பழத்

தோலை தூர எறிவது போல் உதறித் துறந்து விட்டு அந்நிகழ்ச்சிக்கு 'மக்கியத் துவம்' எதுவும் இல்லாதது போல் என் வண்டியின் முன் சீற்றில் அமர்ந்து கழுத்தைச் சுற்றிச் சொறிந்து கொண்டிருந்தான் மாறியோ.

அவன் மனைவி 'அஞ்ஜெ' வந்திருந்தாளேயானால் அழுதே இருக்கலாம்.

காரினுள் பொதுவான விஷயங்கள் பற்றி பேசிக் கொண்டும் இடையிடையே சீட்டியடித்துக் கொண்டும் வந்தவனிடம் பத்து வருஷம் பாவித்த காரைப் பிரிந்து வருவதில் உனக்கு உண்மையில் கொஞ்சம் வருத்தம் தானும் இல்லையா என்று கேட்க நினைத்தேன். இதென்ன 'பித்துக்குளித்தனம்' என்று சொன்னாலும் சொல்லலாம். ஆதலால் அடக்கிக் கொண்டு விட்டேன். அவன் மனநிலையை ஒரு துளி அளவிலேனும் என்னால் படிக்க முடியவில்லை. மறுநாள் தமது பதுவண்டியில் என்னை மாறியோவும் அஞ்ஜெயும் அழைத்துப் போய் ரெஸ்ரோறன்ஸ் ஒன்றில் சிறிய விருந்து தந்தார்கள். எனக்கும் மாறியோவுக்கும் நட்பு உண்டானது தற்செயலாகத் தான்! அவன் தாய் 'சிசிலித் தீவில்' பிறந்தவளாம். தந்தை போலந்து வழித்தோன்றல். ஜெர்மனியர். இதனால் சராசரி ஜெர்மன்காரருக்கு இருக்கக்கூடிய வெளிநாட்டவருக்கு எதிரான துவேஷ உணர்வு சற்றும் அவனுக்கு இல்லாதிருக்க எமது நட்பும் இறுகியது.

மூன்று வருஷத்திற்கு முந்தைய 'சம்மரில்' வெய்யில் நன்றாக எரித்த ஒரு ஞாயிற்று கிழமை செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லாது அறையில் புழுங்கிய நான் டிரெஸ் பண்ணிக் கொண்டு சனி, ஞாயிறுகளில் கூடும் பழைய பொருள் 'தரை மார்க்கட்டை' சுற்றி வரலாம் என்று போனேன். அங்கே ஒருவனிடம் புத்தகக் குவியலிடையில் இருந்த பித்தளையிலான நடராஜரை மூன்று நாட்தாடி முகத்தில் இருக்க பேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தான் மாறியோ. ஜெர்மன் பழம் பொருள் அங்காடிக்கு நடராஜன் வந்த விந்தையை நான் 'இங்கிலீஷில் யோசித்து'க் கொண்டு அங்கேயே நின்று விட என்னை சிநேகமான புன்னகையுடன் "ஹலோ" என்றான்.

"இந்தியன்?"

"நோ, ஸ்ரீலங்கன்."

"தமிழ்?"

"யெஸ்?"

"இந்து?"

"சேரட்டிள்வி"

"இவ் பூ ஆ இன்ரெஸ்ட்டு டோண்ட் மைண்ட் பூ பையிங் தி இமேஜ்"

“நோ, பிளீஸ் யூ புரோசீட்”

“எப்படியோ இது உங்கள் கலாச்சாரத்தைப் பிரதிபலிப்பதான பொருள். நான் உண்மையில் வாபஸாகி விடுவது தானே முறை” என்றான்.

என்னிடம் அதை வாங்கப்பணமில்லை என்பதை எப்படிக்கூற முடியும்?

“அது எங்கள் கலாச்சாரப் பொருள் மாத்திரமல்ல - அதற்கும் அப்பாற்பட்ட தத்துவம். அதன் மேல் நீங்கள் காட்டும் ஆர்வமே எனக்கு பேரூவுவகை அளிக்கும் விஷயம்” என்றேன். விட்டுக் கொடுத்தலில் உள்ள இன்பத்தை போலியாக அனுபவித்தபடி.

“ஒரு காலைத் தூக்கி ஆடும் அவர் சிவன் தானே... எதற்காக இப்படி ஆடுகிறார்?”

“இது அவனின் ஆணந்தத் தாண்டவம், ஆடுகின்ற நிலையில், அவரை நடராஜர் என்போம், தானும் ஆடி இப்பிரபஞ்சத்தையும் ஆட்டுவிக்கிறார் என்பது தத்துவம்”

“நான் கூட ‘ஹரே ராமா ஹரே கிருஷ்ணா’ இயக்கத்தினரின் பிரசங்கங்கள் சிலவற்றைக் கேட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் மகா விஷ்ணுதான் ஆதிபுருஷர் என்கிறார்கள். அப்படியாயின் ராமன், கிருஷ்ணரைப் போன்று சிவனும் விஷ்ணுவின் அவதாரமா?” நான் அவன் கையில் பிடித்திருந்த நாய், போட்டிருந்த ஜக்கப் பற்றியெல்லாம் விசாரிக்க அவன் மீண்டும் அதே கேள்வியைக் கேட்டான். சடுதியாக அவனிடமிருந்து கழற்றிக் கொண்டு ஓடினால் போதும் போலிருந்தது. சமாளித்தேன்.

“பகவத் கீதையுடன் எனக்கு கூடச் சில முரண்பாடுகள் உள்ளன. நாம் அது பற்றியெல்லாம் இந்த இடத்தில் நின்று அலச முடியாது. மிஸ்டர்..”

“ஐ ஆம் மாறியோ.”

“மிஸ்டர் மாறியோ. நாம் இன்னொரு மீற் பண்ணலாமே”

“நன்றி, அதுவே என் விருப்பமும்.”

“விசிறிங் காட்...” தந்தான். சிவனுக்குத் திருமால் யாரென்று தீவிரமாக வெய்யிலில் நின்று யோசித்தேன். மகன் மணாளன் தம்பி என்ற உறவுமுறையைக் கூறும் பாடல்கள் அனைத்தையும் வரிசையாக ஞாபகத்திற்கு கொண்டு வர ‘பளிச்சென’ மூளையின் ஒரு மூலையில் பொறித் தட்டியது.

மால் மருகன் மனம் வைத்தால்

மலை போல் துன்பமும்

பனிபோல் நீங்கிடும் - வேலவன்

கண்டுபிடித்தாகிவிட்டது. முருகனுக்கு மாமன் எனில் அவன் தந்தைக்கு மைத்துளன்.

இந்த யோசனை முன்னர் வந்திருந்தால் மாறியோ என் 'ஞானோவிவாசத் தைப்பாராட்டியிருப்பானே' என்று மனம் இரகசியமாகப் பாராட்டை நாடியது.

ஏதாவது விவாதம் என்று வந்தாலும் இப்படித்தான் வீட்டுக்குப் போகும் வழியில் தான் எதிராளியின் கேள்விக்கு சரியான பதிலடி உதிக்கும். சே! அவனை ஒரே மடக்காய் மடக்கி மேற்கொண்டு பேசவிடாமல் வாயை அடைத் திருக்கலாமே என மனது அங்கலாய்க்கும். நீண்ட பகல் பொழுதுகள் கொண்ட சம்மரில் ஒரு நாள் மாலை போன் பண்ணி விட்டு மாறியோவின் அடர்சைத் தேடிக் கொண்டு போனேன். ஆளின் தோற்றத்திற்கும் போக்கிற்கும் எங்கே 'பங்கி'களுடன் சிண்டிகேட் குடித்தனத்தில் ஓண்டிக் கொண்டிருக்கப் போகிறானோ என்று பார்த்தால் ஜெர்மனியின் 'காஷ்மீர்' என்று சொல்லக்கூடிய உல்லாச வாசஸ்தலங்கள் நிறைந்த வான் சீ (Wanssee) ஏரிக்கு அண்மையாகச் சொந்தமான வீட்டில் 'அஞ்ஜெ' என்ற இருபது வயதுக்காரியுடன் ஜாலியாகக் குடியிருந்தான். வீட்டைச் சுற்றி அழகாகத் தோட்டம் போட்டிருந்தார்கள்.

மேல் நாட்டு நாகரிக இந்துக்களைப் போல வரவேற்பறையில் ஒன்றரை மீற்றர் உயரத்தில் உச்சியில் சேவல் நிற்கும் குத்துவிளக்கு வைத்திருந்தார்கள். பதிவாயும் மிக அகலமானதாயும் இருந்த அலுமாரியின் மேல் கண்முடி பரி நிர்வாண நிலையில் இருந்த புத்தரின் அருகில் இடது பாதந்துக்கியபடி தில்லைத் தாண்டவனும் நின்றிருந்தார்.

படிப்பறையின் அலுமாரியில் நிறைந்திருந்த நூல்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு இந்திய தத்துவ ஞானத்திலிருந்த ஈடுபாட்டை எண்ணிப் பிரமித்துப் போனேன். பகவத் கீதை, தேவிபாகவதம், உபநிஷத்துக்கள், தம்மபதம், ராமகிருஷ்ணர் விவேகானந்தர் பேருரைகள், ரஜனீஷ் மகரிஷி என்று அனைவரும் இருந்தனர். இவனுடன் ஏடாகூடமாகத் தத்துவ விசாரம் செய்யப்படாதென்று உஷாரானேன். தியானம் வேறு செய்கிறானாம்.

முதன் முறை விசிறறில் அதிக நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

"கிருஷ்ணா உனக்குத்தான் தமிழ் தாய் மொழியாச்சே, பாசுரங்களை நீ ஏன் ஜெர்மன் படுத்தக் கூடாது?"

எனக்கு எது பாசுரம் என உடனே விளங்கவில்லை. "அந்தளவுக்கு எல்லாம் எனக்கு ஜெர்மனில் புலமை இல்லையே!"

"மிக எளிமையான மொழியில் எழுதுவோம். நான் முழு உதவியும் செய்கிறேன்."

மேலும் ஐரோப்பிய தத்துவ உலகத்தின் பார்வையே கிழக்கு நோக்கித் திரும்பியுள்ளதால் வெளியீட்டாளர்களும் பிரசுரஞ் செய்ய முன் வருவார்கள்.

“பார்க்கலாம், நீ பாசுரங்களைப் பற்றி எப்படி அறிய நேர்ந்தது?”

“ஒருமுறை தமிழ்நாட்டைச் சுற்றி வந்த போது திருவரங்கம் போயிருந்தேன். அங்கு காலைப் பூஜையின் போது ஒரு பிராமண இளைஞன் ரொம்பக் கனிந்து பாடினான். பாடலைப் பற்றி விசாரித்த போது இப்பாடல்கள் பெருமான் மீது ஆழ்வார் ஒருவரால் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் பாடப்பட்டவை என்று கூறிச் சில பாடல்களின் பொருளையும் சொன்னபோது எனக்கே ரொம்பப் பரவசமாயிருந்தது. ஒரு பாட்டை எழுதிக் கூட வேண்டி வந்திருக்கிறேன்.

“வண் மினிர்...”

மற்றொரு அறைக்குள் போய் மடித்து வைத்திருந்த ஒரு பழுப்பு நிறப் பேப்பரை கொண்டு வந்து தந்தான்.

வட்டம் வட்டமாய் அமைந்த அழகான எழுத்தில்

“ பச்சை மாமாலை போல் மேனி
பவளவாய் கமலச் செங்கண்
அச்சுதா அமர ரேறே
ஆயர் தம் கொழுந்தே என்னும்
இச்சுவை தவிர யான் போய்
இந்திரலோகம் ஆளும்
அச்சுவை தரினும் வேண்டேன்
அரங்கமா நகருளானே”

என எழுதியிருந்தது.

இந்திரலோகமா இறைவனோ எது கற்பனையானதாக இருந்தாலும் அழகனாம் அரங்கநாதப் பெருமானே உன் திவ்விய தரிசனம் கிடைக்கப் பெற்றால், இந்திரலோகத்தை ஆளும் பதவியைக் கூடத் தூக்கி எறிந்து விடுவேன். என்று கூறும் பக்தனின் கற்பனையும், எளிமையும், இலக்கிய நயமும் இப்போது என் ரோமக் கால்களையும் குத்திட்டு நிற்கச் செய்தது. எங்கள் தத்துவ விசாரம் தொடர 'அஞ்ஜெ' காப்பியும் பட்டர் கேக்கும் கொண்டு வந்தாள். அவளை அறிமுகம் செய்து வைத்தான். அவன் தான் சொல்லிக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். “நமஸ்தே” என்று சொல்லி நீளமாகக் கைகூப்பினாள். ஒரு வகையான சிரிக்கும் கண்கள் அவளுக்கு. மிக மென்மையாக அதிராமல் நடந்தாள். ஹோட்டல் மனேஜ்மென்ரில் டிப்ளோமா செய்கிறாளாம். பேச்சிலும் ரொம்ப விவேகம் தெரிந்தது.

வீட்டின் பின்புறமெல்லாம் கூட்டிப் போய் காட்டினார்கள். மூட்டைக் கோல், தக்காளி, வெங்காயம் (இலைக்காக) எல்லாம் போட்டிருந்தார்கள். தோட்டத்தின் மூலையில் ஓரிடம் மரப்பாச்சுக்களால் அடைப்பாகப் பண்ணி

அங்கே சேறாக இருந்தது. எட்டிப் பார்த்தேன். யாரோ காலம் கழித்து வந்த உறவினனைப் பார்க்க வந்தது போல் ஏழெட்டுப் பன்றிகள் ஓடி வந்தன.

அடைப்புக்கு வெளியே 'பறியாக சேறேதும் பூசாமல் நின்ற இரண்டு சாண் உயரப் பன்றிக் குட்டி ஒன்று 'அஞ்ஜெ' போனவிடமெல்லாம் அவள் கால்களை உரசிக் கொண்டு மிக அந்நியோன்னியமாகத் திரிந்தது. அவள் பின்கொல்லைக்கான தடுப்புப் கதவைச் சாத்திக் கொண்டே "மிக்கி போய் படுத்துக் கொள்" என்றாள். ஓடிப்போய் பச்சைப் புல்லுக்கட்டுக்களிடையே படுத்துக் கொண்டது.

'அஞ்ஜெ'க்கு மியூசிக்கிலும் சற்று ஈடுபாடு இருந்தது. கொஞ்சக் காலம் மியூசிக் இன்ஸ்ரிரியூற்றில் சேர்ந்து படித்ததாகவும் சொன்னாள்.

'அஞ்ஜெ'யின் டிப்ளோமா சோதனை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இப்போதெல்லாம் இரவில் அதிக நேரம் கண் விழித்துப் படிக்கிறாள். எனக்கும் ஐந்தாறு கடிதங்கள் எழுத வேண்டியிருந்தது. வந்து விட்டேன். அவள் சோதனையின் முடிவுகள் வந்தபோது வெகு சிறப்பாகப் பாஸ் பண்ணியிருந்தாள். இருவரும் நண்பர்களை எல்லாம் அழைத்துப் பார்ட்டி ஒன்று கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தனர். பார்ட்டிக்காக வீட்டை டெக்கரேஷன் செய்ய என்று பகலோடையே அங்கு போய் விட்டேன். ஏழு மணியளவில் சாம்பெயின் போத்தல்களுடன் பார்ட்டி ஆரம்பமாகியது அஞ்ஜெ வெகு குஷியாக இருந்தாள். பரிமாறப்பட்ட அனைத்து உணவு அயிட்டங்களுமே அவள் சமைத்ததுதான். சாப்பிட்ட அனைவருமே வெகுவாகப் புகழ்ந்து பாராட்டினார்கள். பார்ட்டி அன்று நள்ளிரவு வரை நீடித்தது.

ஹோட்டல் வேலை முடிந்து வந்தேன். கார் நிறுத்த ஓர் இடமில்லாமல் அரைமணிக்கு மேலாகச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடிவிட்டேன். சமயங்களில் இப்படித்தான் பார்க் பிளேஸ் கிடையாது அலையும் போது ஏன் தான் எனக்கு இந்தக் கார் ஆசையோ என்றிருக்கும். வாழ்க்கையே வெறுத்துப் போகும். எதிர்பாராமல் இடம் ஒன்று கிடைக்கும் என்றால் அது ஒரு வகை இன்பம்.

அறையினுள் யன்னலின் ஊடாக வெயில் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. யன்னல் கேட்டினை இழுத்து அறையை முடிந்த வரையில் இருட்டுப் பண்ணி விட்டு வாடகைக்கு எடுத்து வந்த தமிழ்ப்படத்தை வீடியோவில் போட்டேன். படத்தின் ஒவ்வொரு சீனிலும் ஏதோ ஒரு பாத்திரம் வசனம் பேசியது. பின் ஒரு டப்பாங்குத்து பாட்டிற்கு ஒரு ஜோடி ஒன்று ஆளரவமற்ற பார்க் ஒன்றில் விநாடிக்கு நாலு செந் உடுப்பு அணிந்து வந்து ஆடினார்கள். 'ரில்' செய்தார்கள், சுளுக்கு எடுத்தார்கள். ஒருவரை ஒருவர் தொலைத்து விட்டு தேடினார்கள். தேடலில் பின்புறமாக ஒருவர் மேல் ஒருவர் இடிபட நேர்ந்த போது கண்டு கொண்டார்கள். தேவை இன்றிச் சிரித்தார்கள். கதாநாயகியின் இடையில்

நாயகனின் விரலை ஊரவிட அவள் அத்தீதமாக வெட்கப்பட்ட சிரிக்க மிகவும் கூச்சமாக இருந்தது. வீடியோவை நிறுத்தி விட்டு சோபாவில் இருந்தபடியே தூக்கம் போட ரெலிபோன் 'கிர் கிர்' என்றது.

மாறியோ "வீட்டுக்கு வா பியர் குடிக்கலாம்" என்று கூப்பிட்டாள். இந்தப் படம் தரும் உபத்திரவத்தை விட அது நல்லதாகவே பட்டது. விரைந்தேன்.

முக்கால் மணித்தியாலம் ரெனிஸ் ஆடிய பின் பியர் குடிக்க உட்கார்ந்தோம்.

அஞ்ஜெ ஷொப்பிங் போயிருந்தாள். வீடு ஒரே அமைதியாக இருந்தது. டல் அடித்துப் போய், "எங்கே மிக்கி?" என்றேன். "ஹி ஸ் நோ மோர்" "வாட்!"

வெகு சாதாரணமாகச் சொன்னாள். "நேற்று இரவு அஞ்ஜெக்கு சில எதிர்பாராத விருந்தினர்கள். அதனால் மிக்கியை மேசைக்கு (சாப்பாடு) எடுத்து விட்டாள்" யாரோ நெற்றிப் பொட்டில் அடித்து பாதாளச் சாக்கடையில் தலைகுப்புறத் தள்ளிவிட்டது போல் இருந்தது.

"அட.... நீ... நீ... எப்படி இதற்கு சம்மதித்தாய்?"

"ஏதோ... எல்லாம் நடந்து விட்டது. விட்டு விடு இறந்த காலங்களை" உடல் வியர்த்து முகம் ஜிவு ஜிவு என்று எரிந்தது.

கொல்வாமை பற்றிப் பேசுவதுதான் பௌத்த, சமண இந்து மதங்களின் தனிச்சிறப்பு என்றாயே, என்ன மானுடர் நீங்கள்? மாறியோவை மன்னிக்கமுடியவில்லை. முரண்பட்ட மனிதனாகத் தெரிந்தான். 'விடுக்' எனக் காரை எடுத்துக் கொண்டு வந்து விட்டேன். இறைச்சிக்காக வளர்க்கப்படும் இளம் தான். நீங்கள் பாசம் காட்டுவது போல் இருந்ததே? காதைச் சற்றும் நுளம்பு போல் திரும்பத் திரும்ப இதுவே நினைவுக்கு வந்தது. என்னால் சற்றும் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

மாறியோவைப் பார்ப்பதைத் தவிர்க்க வேலைக்கு மூன்று நாள் லீவு போட்டேன். முதல் இரண்டு நாளும் கிடைத்த நாவல்களையெல்லாம் வாசித்தேன். மூன்றாம் நாள் மாலை செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லாமல் தவித்த போது தமிழ்ச் சினிமா கசற்றை போட்டுப் பார்க்கலாமா என்று யோசனை வரவும் போன் மணி 'கிர்' என்றது. மாறியோ தான் பேசினாள்.

"கிருஷ்ணா உன்னுடைய உணர்ச்சிகள் எனக்குப் புரிகின்றன. எதற்கும் அதிகமாகக் கோபப்படாதே? பிளீஸ் காம் டவுண், நாம் இன்னும் அதிக விஷயங்கள் பேச வேண்டும். எமது நட்புப் பெறுமதி வாய்ந்தது. ... (சற்று நேரம் மௌனத்தின்) சரி... நாமெப்போ சந்திக்கலாம்?" அவள் குரல் கேட்டதும் நான் கொஞ்சம் மாறிப் போவதும் உண்மைதான்.

“சரி நாளைக்கு ஹோட்டலில் பார்க்கலாம்.”

“இன்று மாலை ஏதாவது ‘எங்கேஷ்மன்’ உண்டா? சந்திக்கலாமா?”

“ஆட்சேபனை இல்லை”.

“சரி, ஏழு மணிக்கு ரீகல் ஏயர்போட் வந்து விடு”

“யார் வருகிறார்கள்?”

“இப்போது சொல்லமாட்டேன்...” சஸ்பென்ஸ் பிளஸ் செப்ரஸ் போய்!

“ஒன்றும் முன்னதைப் போலிராதே”

“இருந்தாலும் யூ ஆர் ரூ எமோஷனல்”

“சரி வழியனுப்புதலா, வரவேற்பா?”

“வழியனுப்புதல் என்றால் ஒரு வரவேற்பும் இருக்கத்தானே செய்யும்?”

“தத்துவமா?”

“சரி... சரி... உன்னை எதிர் பார்க்கலாம்...”

“ஒகே வந்திடுறேன்”.

எதற்கும் இருக்கட்டும் என்று நிலக்கீழ் ரயில் ஸ்டேஷன் பூக்கடையில் ஒரு பூச்செண்டும் வாங்கிக் கொண்டு புறப்பட்டேன். அஞ்ஜெயும் மாறியோவும் முன்பே வந்திருந்தார்கள். ஆவல் அதிகமாகக் கேட்டேன்.

“இப்போவாவது சொல்லலாமே? வருகை தர இருக்கும் ‘பர்ஸனாலிட்டி’ யாரோ?”

“அல்ல... பறக்கவிருக்கும் பர்ஸனாலிட்டி அஞ்ஜெ”.

“வாவ்.. என்ன தனியாக விடுமுறை உல்லாசமா?”

“நோ... ஐ ஆம் கோயிங் ரூ செற்றில் வித் மை ஒல்ட் பிரண்ட் இன் பஹ்மாஸ் ஐலண்ட்..”

“ரியலி”

“ரியலி” சற்று இறுக்கமான நேவி புளு கவுனில் ‘சிக்’ என்றிருந்தாள் அஞ்ஜெ. ரிக்கற்றுக்களை ‘செக்’ செய்து கொள்வதற்காக அவள் அதற்கான கவுண்ட்ரக்கு போக மாறியோ என் காதோடு கிசுகிசுத்தாள்.

“ஷி ஸ் நாட் மை வைஃப் அஸ் யூ திங்” (நீ நினைப்பது போல் அவள் என் மனைவியே அல்ல).

ஹவானா ஊடாக பஹ்மாஸ் செல்லும் விமானம் புறப்பட இருப்பதை அறிவித்தார்கள். அவர்கள் வேகமாக முத்தமிட்டுக் கொண்டனர்.

என் பூச்செண்டை நீட்டினேன்.

எனக்கும் ஒரு இச்!

பாடா... காட்டி விட்டு சிட்டாகப் பறந்தாள்.

யாரோ ஒரு அந்நியனை வழியனுப்பியவன் போல் மாறிபோ நின்றிருந்தான். அவன் நிச்சலமான முகத்தில் எந்த ஒரு பாவத்தையும் படிக்க முடியவில்லை.

அங்கிருந்து மாறியோ வீட்டிற்குப் போனோம். நான் அவளது புதிய சஞ்சிகைகள் இருந்த புத்தக அலமாரியைக் குடைய நொடியில் டிரஸ் மாற்றி விட்டு காப்பி கலந்து கொண்டு வந்தான். அங்கிருந்த ஷோபாவில் அமர்ந்து காப்பியை உறிஞ்சியபடி சொன்னான்.

"அஞ்ஜெக்கு பிராங் என்றொரு பழைய பிரண்ட். புறபெஷனல் குக். இப்பொழுது பஹுமாவில் ரெஸ்ரோறன்ட் நடத்துகிறான். அவன் 86 இலே அங்கு பில்னஸ் பண்ணப் போனபோது அஞ்ஜெ இங்கு பேர்லினில் தன் கோர்ஸைத் தொடங்கி விட்டதாலே உடன் போகவில்லை. இப்போ பஹுமாவில் பில்னஸ் நன்றாக நடந்து கொண்டிருக்காம். இவளும் படிப்பை முடித்து விட்டதாலே 'நீயும் வாவேன் இன்னும் தொழிலை எஸ்ரபிலிஷ் பண்ணலாம்' என்று எழுதியிருக்கறார். இவளும் புறப்பட்டு விட்டாள். தற்ஸ் ஓல்"

"நீ அஞ்ஜெயைத் தடுக்கவில்லையா?"

"அவள் போகவேண்டும் என்று முடிவெடுத்தான பின் தடுப்பதற்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? த சொய்ஸ் இஸ் கோர்ஸ்..."

"எதிர் வீட்டிலிருந்து தினமும் தொந்தரவு தந்த ஒரு தீராத பகைவனே ஆனாலும் திடீரெனப் பிரிந்து விட்டானாயின் சற்று வருத்தமாயிருக்கும். 'பகைவரேயாயினும் பிரிவின்னாதே' என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஒரு நாள் இரண்டு நாள்ல... மூன்றாண்டுகள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு, படுக்கையைப் பகிர்ந்து வாழ்ந்து, ஒன்றாய்ச் சமைத்துச் சாப்பிட்டு, பாட்டும் கும்மாளமுமாய் வீட்டையே அமர்க்களப்படுத்தியவள் பிரிந்து போய் விட்டாள். உனக்கு துளியளவேனும் கவலை இல்லையா?"

"இல்லை என்பது இல்லை. அதீதமான உணர்ச்சிகள் மனதில் எழும் போது அவற்றை உடனே கழற்றி வைத்துப் பார்க்கின்றேன். எனக்கு அப்போது அதீதமான கவலையும் ஆனந்தமும் ஒன்றாகவே தெரிகின்றன. உணர்வுகளைப் கழற்றிய பின் மனம் இயல்பாக வேசாக இருக்கின்றது. உணர்வுகளைக் கழற்றுவது இன்னும் கஷ்டமாகவே உள்ளது. இந்த விதமான பயிற்சியில் என்னை ஈடுபட வைத்தது இந்து மதம் தான்"

“எப்படி?”

“அணுவையும் அதன் கூறுகளையும் காட்டக் கூடிய நுணுக்குக் காட்டியைக் கற்பனையாக மூக்குக் கண்ணாடி போல மாட்ட முடியுமென்றால் மாட்டிக் கொண்டு இப்பூமியையும் இப்பிரபஞ்சத்தின் கூறுகளையும் நோக்கினால் எப்படி இருக்குமென்று கற்பனை செய்வேன். ஒரே அணுக்குவியலாக வேறுபாடற்றுத் தானே தோன்றும்? இதே விஷயம் ஆதி சங்கர பகவத் பாதர்கள் நிலை நாட்டிய ‘அத்வைதம்’ என்னும் சித்தாந்தத்திலும் ‘ஆதியானதும் உண்மையானதும் பிரம்மம்’ ஒன்று தான். இப்பிரபஞ்சத்தின் அனைத்துக் கூறுகளும் அதன் தோற்றப்பாடுகளே என்று கூறப்பட்டுள்ளதைக் கண்ட போது அதன் மீது என்னாடுபாடு அதிகமாகியது. எமது புலன்களால் உணரக் கூடிய அனைத்து வஸ்துக்களும் ஒன்றே தான் என்னும் போது அப்புலன்களால் நாம் பெறும் அனைத்து உணர்வுகளும் ஒன்றே தான் என்று ஆகிறதல்லவா?”

இவளிடம் உணர்வுகளே இல்லையா என்று நான் சந்தேகப்பட, அவள் அவற்றினூடே அதிக ஆழம் போய் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு இருந்தது தெரிந்தது. “ஆனாலும் மிக்கியை என்னால் மறக்க முடியவில்லையப்பா” என்றேன்.

“தர்க்கிப்பதற்காவோ, இல்லை உன்னை கொள்வினஸ் பண்ணுவதற்காகவோ அவ்விஷயத்தை சரி என்று விவாதிக்கவில்லை. ஜீவகாருண்யத்தையும் கொல்லாமையையும் இந்திய மதங்கள் அழுத்திப் போதித்தாலும் இத்தனை மகான்கள் அவதரித்த, இத்தனை மடங்கள், ஆதீனங்கள் உள்ள தேசத்திலும் புலாலைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. பசுக்களும், உழைத்த எருதுகளும் கொல்லப்படுகின்றன. 97% இந்துக்கள் மாமிசம் உண்ணவே செய்கிறார்கள். பிராக்டிக்கலாகப் பார்த்தால் அகிலம் முழுவதும் கொல்லாமையைச் சாத்தியமாக்க முடியாது” என்றவன் சற்று நிறுத்தி விட்டு முகட்டைப் பார்த்து யோசித்தபடி சொன்னான்.

“இதையும் விளக்கியே உள்ளார்கள். இகத்தில் வாழும் ஒவ்வொரு உயிருக்கும் அதனதன் ‘கர்மா’ வேறுபடும். ஒவ்வொரு உயிரின் முடிவும் அதனதன் ‘கர்மா’ படியே அமையும்”

நேரம் பத்தரையாகிவிட்டிருந்தது. நான் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டேன். எனக்குச் சொல்லப்படுபவை உண்மையாகவும் இருக்கலாம். நான் நாளை வேலைக்குப் போக வேண்டும். பெரிய தொட்டிகளில் நீரை நிரப்பி வைத்து அண்டா, குண்டா, கோப்பைகளுடன் நீச்சலடிக்க வேண்டும். மாறியோ சொன்னபடி இதுவும் என் ‘கர்மா’ தானோ. எந்த இசமும் தெளிவுற விளக்காத விஷயங்கள் பலவுண்டு. இன்னும் இன்னும் இன்னும் அறியப்பட வேண்டிய உலகமீது!

பாரிஸ் ஈழநாடு

ஜூலை 01, '94

வெகு நேரமாகக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது மழை. யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையத்தில் அரை அடிக்கு வெள்ளம் பாய்ந்தது. அனுமார் வாலாக நீண்டு நின்று தவம் இயற்றிக் கொண்டிருந்தவர்களில் நானும் ஒருவன். ஒரு மணிக்கும் மேலாக நின்று கால்கள் கடுக்க ஆரம்பத்து விட்டன. தகரக் கூரையிலிருந்து 'தொப் தொப்' என்று தலையிலும் முதுகிலும் விழுந்த கறள் கலந்த ஒழுக்கிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதா, இல்லை இரண்டு பக்கத்திலிருந்தும் அடிக்கும் தூவானத்திலிருந்து தப்புவதா? போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்தேன். பகல் நேரத்திலேயே நேரத்துக்கு ஓடாத பஸ் இரவிலேயா வந்து தொலைக்கப் போகிறது? தேநீர்க்கடை ஒன்றிலிருந்து வீசி எறியப்பட்ட வாழைக்குலைத் தண்டினை மழையில் நனைந்தபடியே மாடொன்று சுவைத்துத் தின்று கொண்டிருந்தது. இடையிடையே உடம்பைச் சிலிர்ப்பதும் பின் தடலைக் கடிப்பதும் அதற்கு மழை ஒரு பொருட்டாகவே தெரியவில்லை. கடிக்காரத்தைப் பார்த்தேன். பத்து மணிக்கு 5 நிமிடங்கள் இருந்தன. ஒருவாறாக பஸ் ஒன்று சக்கரங்கள் நீரெவள்ளம் போல் கிழிக்க குலுக்கலுடன் வந்து 'சுக்' என்ற மூச்சுடன் நின்றது. சனங்கள் முண்டியடித்துக் கொண்டு பஸ்ஸில் தாவி ஏறினர். எனக்கு பஸ்ஸில் நிற்க மட்டும் இடம் கிடைத்தது. சனங்களின் நெரிசலும் ஈரக்கால்களின் பிசுபிசுப்பும் உஷ்ணமான சுவாசமும் அருவருப்பாக இருந்தது. ஏதேச்சையாக பஸ்ஸினுள் பார்வையை விட்டேன். யாராவது தெரிந்த முகங்கள் தென்படுகிறதா என்று...

அட... அவள்! இடிகளையும் நெரிசலையும் சமாளித்துக் கொண்டும் ஒரு கையால் நடுக்கம்பத்தைப் பிடித்துக் கொண்டும் பதுமையாக எனக்கு மிக அருகிலேயே நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் அருகில் அவ

எருடன் வந்தவர்கள் யாரையும் காணவில்லை. தனியாகத் தான் வந்திருக்க வேண்டும். இரவாச்சே.. அவள் யாரையாவது துணைக்கு அழைத்து வந்திருக்கலாமே? என் மனம் அனுதாபப்படுகின்றது. 'மன அலைகள்' என்பார்களே அது தான் துடித்துத் திருப்பியதோ, என்னைக் கண்டு விட்டாள். அவள் திராட்சைக் கண்கள் வியப்புடன் அகல விரிகின்றன. பின் குருவிச்சம்பழ நிற இதழ்களின் கோடியில் மிக மெல்லிய தூரிகையில் கோடிட்டது போல் ஒரு புன்னகை அரும்பி மலர்கின்றது. வாழ்க்கையில் அவள் என்னிடமிருந்து பிரிந்து அதிக தூரம் போய்விட்ட போதிலும் இப்போது காரணம் புரியாமலே அவளருகில் இன்னும் அண்மையாகப் போகின்றேன். இரண்டு நிமிடங்கள் மௌனமான பார்வைகளின் பரிமாற்றம். அவள் கண்கள் வண்ணாத்திப்பூச்சி யென யடபடக்கின்றன. ஏதும் பேசத் தோன்றாத நிலையில் கேட்டேன். "ஏது இரவில் தனியாக... யாரையும் கூட அழைத்து வந்திருக்கலாமே?" அவள் உதடுகளைக் குவித்து தேன் வடிப்பது போல் பேசினாள். "நானும் இவ்வளவு வேட்டா'கும் என்று நினைக்கவில்லை. தனியாவே வந்திட்டன்... பிரண்ட் ஒருத்திக் கு டிவிவரி, கொஸ்பிட்டலுக்கு போய் அவளைப் பார்த்திட்டு வர் நேன். இவர் கொஞ்சம் வெக்கறைப் பேர் வழி... இப்படியான இடங்களுக்கு வரவேமா ட்டார்... அவளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததிலேயே எட்டரை மணி பஸ்ஸையும் தவற விட்டிட்டன். போதாதென்று ஒன்பதே காலுக்கு வந்த பஸ்ஸையும் ஏதோ ரிப்பயர் என்று டிப்போவுக்குத் திருப்பி விட்டிட்டாங்க. வெயிற் பண்ணிறதிலேயே வேண்டாம் என்று போச்சு" அதுவே கடைசி பஸ் ஆகையால் பத்தே காலுக்கு புறப்பட வேண்டியது சினிமா முடிந்து வந்த கும்பலையும் ஏற்றி நிரப்பிக் கொண்டு மேலும் ஐந்து நிமிடம் தாமதமாகவே புறப்பட்டது. அவளுக்கு ஒரேஞ் கலர் என்றால் அலாதிப் பிரியம். ஒரேஞ் கலரில் பெரிய 'பிங்' வட்டங்கள் போட்ட 'ஓலி' சாறியை சிம்பிளாக உடுத்திக் கொண்டு அதற்கு 'மச்சான்' யக்கற் அணிந்து அவள் இன்னும் ஒரு கல்லூரி மாணவியைப் போலவே நாலு வருடங்களுக்கு முன்பு என்னைக் 'கிள்ளிய' அந்தக் களவு காண்கிற ஆழமான விழிகள்.. ஜெயபாதூரி புருவம். ஸட்சமி உதடுகள். கவிதை திகர் என அழகுடன் ஸ்விம்மாக இருந்தாள். அவட்சியமாக ஏற்றியிருந்த இளமை குலுங்க கல்லூரிக்கே உரிய களையுடன் வர விடுமுறை களில் கொஸ்நரலில் இருந்து மாங்குட்டியென வீடு திரும்பும் நாட்களில் அவள் தரிசனத்திற்காக ஓடி ஓடி வருவேனே.. அவளுடன் பேசிக் கொண்டு போவதற்காகவே இந்த பஸ் நிலையத்திற்கு வந்து ஒரே சீற்றில் ஒருவரைபொருவார் உரசிக் கொண்டு அமர்ந்து ஆயிரம் கதைகள் பேசி எதிர் காலத்தைப் பற்றிய வண்ணக் களவுகளுடன் செல்வோமே. அந்த நாட்கள் தான் எவ்வளவு

இன்பமானவை! அடியே எனது தோட்டத்திற்கு கொஞ்சம் வரமாட்டாயா.. என் ரோஜா மலர்கள் கொஞ்சம் உன்னைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப் படுகின்றன்' என்றும் 'உன்னுடைய வேலை சும்மா உயிர் வாழ்ந்து கொண்டு அதனால் கொஞ்சம் உலகத்தையும் அழகுபடுத்துவது தான்' என்றும் எங்கெங்கோ புத்தகத்தில் வாசித்தவைகளையெல்லாம் அவள் மீதான ஆசையில் புலம்பி வைப்பேன். அவளோ உடனே அப்படி 'ஓ லென்றி' சொல்லியிருக்கிறார். இப்படி 'கவி லெல்லி' சொல்லியிருக்கிறார் என்று என்னை மடக்குவாள்.

அவள் கையால் குட்டுப்படுவதிலும் அவள் நினைப்புக்களில் மிதப்பதிலும் சுகம் அனுபவித்தது போய் இன்றோ பஸ் வேகமாக ஓடி வளைவுகளில் திரும்பும் போது எங்கே அவளில் உரசப்பட்டு விடுவோமா என்று ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டியிருந்தது.

நான் வேலை வட்டியற்ற பயலாம். எங்கள் காதல் அவள் தந்தைக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவளுடன் ஓடிப்போய் ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்திருக்கலாம். கல்யாணத்திற்கு நின்ற அக்காவை நினைத்ததும் 'துணிவு' வரவில்லை. 'விதி' என்பார்களே அதுதான் இட்டுச் சென்றதோ அவசியமதிகமின்றியே இந்தியாவுக்கு ஒரு சுற்றுலா இரு நண்பர்களுடன் போய் வந்தேன். இங்கு அவளுக்கு வேறிடத்தில் 'தாலி' ஏறிய செய்தி காத்துக் கிடந்தது! என் வெறித்தனமான காதல் குருதியும் தசையும் தெறிக்கக் கொடுமான வகையில் அடித்துக் கொல்லப்பட்டு விட்டது! நான் பண்ணும் குறும்புகளுக்கு அவள் ஓராயிரம் அழகிய வர்ணங்களைக் குழைத்துத் தீட்டிய ஓவியமென நானத்துடன் சிரிப்பாளே.. அந்த நினைவுகள்.... வந்து வந்து கொல்லாமற் கொன்று சித்திரவதை செய்து... ஆ! நான் இன்னும் உயிருடன் தான் இருக்கிறேன்.

பழைய அத்தியாயங்கள் எதனையும் புரட்டாமலே அதிகம் அறிமுகமில்லாதவர்கள் போலப் பொதுவான விஷயங்களையே பேசிக் கொண்டு வந்தோம். பஸ் கீரான வேகத்துடன் போய்க் கொண்டிருந்தது. அவளுக்கும் எனது ஊர் தான். நீர்வேலி. ஆனால் எனது வீட்டுக்கு பிரதான சந்தியின் குறுக்கு ரோட்டில் போகவேண்டும். அவளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததிலும் என் நினைவுத் திரை அடிக்கடி பின்னொக்கிப் பாய்ந்ததிலும் நேரம் போளதே தெரியவில்லை. ஊர் வந்துவிட்டதாவென்று பார்க்கிறேன். அட நீர்வேலி தாண்டிப் புத்தூர் பள்ளிக் கூடத்தடிக்கு வந்து விட்டதே!

"வெகுதூரம் தாண்டி வந்து விட்டோமே" என்கிறேன். "அதை இனிப் பேசிப் பயன் என்ன? எல்லாம் இறந்தகாலங்கள்" என்கிறாள். "அட நான், அதைச் சொல்லவில்லை பஸ் புத்தூருக்கு போய்விட்டதே" என்கிறேன்.

“உண்மையாகவா?... நீங்கள் கவனித்துக் கொள்வீர்கள் என்று நானும் இருந்து விட்டேன். இனி பஸ் எதுவும் கிடையாதே!” அவள் கவலையுடன் கைகளைப் பிசைந்தாள்.

“நீர்வேலிச் சந்தியிலே சிங்களிள் லாம்ப் போஸ்ட்டைப் பார்த்து பெல்லை அடிக்கலாமென்றிருந்தேன். மழைக்கு கரண்ட் கட்டாகியிருக்க வேண்டும். லைட் ஏதும் எரியவில்லையே. இடத்தைக் குறிப்பெடுக்க முடியவில்லை” என்றபடியே பெல்லை ஒங்கி அடித்தேன். பஸ் புத்தூர்ச் சந்தியில் போய் நின்றது. சினுங்கிய படி இறங்கினாள். கை விரலை ரசித்தாலோ, ஜடையைப் பிடித்து முன்பு இழுத்தாலோ கைகளையும் கால்களையும் உதறி உதறிச் சினுங் குவாள். ஆனால் இப்போது நிஜமாகவே கொஞ்சம் பயமும் கலந்திருந்தது. எனது கவனயீனம் பெரும் அசட்டுத்தனமாகவும் அதற்காக அவளிடம் மன் னிப்புக் கேட்க வேண்டும் போலவுமிருந்தது.

மழை பிசுபிசுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. ௧௪ இருட்டில் ஒருவர் கண் ஒருவருக்குத் தெரியவில்லை. மெல்ல நடந்தோம். ‘ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே. சந்தியில் ஒரு ஹயரிங் கார் நிற்கிறது. அமர்த்திக் கொண்டு நொடியில் போய் விடலாம். நாலு மைல் தானே’ என்று சமாதானம் சொல்லிவிட்டு, தூங்கப் போன கார்க்காரரை அழைத்து நாம் புறப்படவும் பதினொரு மணிக்கு மேலாகி விட்டது. குளிரெடுத்தது. முந்தானையால் உடலைப் போர்த்துக் கொண்டு சித்திரப் பதுமையென கார்ச்சீட்டின் மூலையில் ஒதுங்கி அமர்ந்திருந்தாலும் மனத்திலிருந்த பதட்டமும் கலவரமும் முகத்தில் வியர்வையாகத் துளிர்ந்திருந் தன. முந்தானைத் தலைப்பை இழுத்து அடிக்கடி முகத்தைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

கார் நீர்வேலிச் சந்தியில் குறுக்கு ரோட்டில் திரும்பியதும் யாரோ ஒருவர் குடை பிடித்தபடி டார்ச்சுடன் வருவது தெரிந்தது. “காரை நிறுத்தச் சொல்லுங்கோ.. ‘அவரே’ தேடி வந்திட்டார் நான் இறங்கிக் கொள்கிறேன். ரொம்பவும் தாங்ஸ்” என்றாள். அவள் இறங்கியதும் நானும் நடந்தே போயிடலாமென்று கூலியைக் கொடுத்துக் காரை திருப்பி அனுப்பிவிட்டு நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

வந்தவள் எதுவுமே பேசாமல் எனக்கு முன்னே அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு போனாள். எதுக்கு எதிர்த்திசையிலிருந்து காரில் வருகிறாயென்றோ அல்லது உன்னுடன் வந்த மற்றவன் யாரென்றோ அவன் எதுவுமே அவளைக் கேட்கவில்லை. அவள் முகத்தையும் பார்க்க முடியவில்லை. அவன் மெளனம் எனக்கு பீதியைத் தந்தது. ‘அவன் ஏதும் விபரீதமாக எடுத்து விட்டானோ’

எனக்குத் தலையைச் சுற்றியது. அவள் மிகையாகவே பதறினாளே, அவள் புருஷன் சந்தேகப் பேர் வழியா? அவளை அயலூர்க் காரனென்றாலும் அவளைக் கட்டி இங்கு வந்த பின்பே கண்டிருக்கிறேன். பரிச்சயமில்லை. வேறு யாராவது பார்த்துத் தொலைத்து ஒருவேளை சாடைமாடையாக எமது பழைய விவகாரங்கள் ஏதும் புகைய வந்தால் இது எப்படி ஊர் ஜிதப்படுத்துவதாய் அமைந்து விடும்? நெஞ்ச வெடிக்கும் போலிருந்தது.

என் மனநிலையிலே தான் அவளும் இருந்திருக்க வேண்டும். அவள் நடந்ததை விவரித்துக் கொண்டே போகின்றாள். "இருட்டிலே இடத்தைப் பார்த்து இறங்க முடியவில்லை. கரண்ட் கட்டாயிட்டதாலே போஸ்ட் டைட்டையே அடையாளமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாராம் பூவரும். புத்தூர் வரை போயிட்டோம். கடைசியாய் காரைப் பிடிச்ச வாறம். அவரும் வந்த தாலே நல்ல வேளை உதவியாய்ப் போச்சு" அவன் முச்சே விடுவதாயில்லை! அவன் வீணாக அவளைச் சந்தேகப்படப் போய் அவர்கள் தாம்பத்தியத்தில் ஒரு பிளவு ஏற்பட நான் காரணமாக அமையப் போகிறேனா? இப்போது எனக்கும் உள்ளூர உதறலெடுத்து வியர்க்கத் தொடங்கியது.

அவர்களைத் தொடர்ந்து நடக்கக் காலில் வலுவில்லாமல் போய்விட்டது போலிருந்தது. சிரமப்பட்டு பின் தொடர்கிறேன். அவள் மீண்டும் விபரிக்கின்றாள். "எட்டரை பஸ்ஸைத் தவறவிட்டேன். பிறகு வந்த பஸ்ஸையும் ஏதோ ரிப்பேர் என்று டிப்போவுக்கு கொண்டு போயிட்டாங்கள்."

போதும்.. போதும் தொண தொணக்காதை. நான் வர முடியாதென்றால் உள்ளுடைய தம்பியையாவது துணைக்கு கூட்டிக் கொண்டு போயிருக்கலாந்தாளே? இப்ப விளக்கங்கள் எதுக்கு? எப்படியோ வந்து சேர்ந்தியே. இதொரு நல்ல பாடமாக இருக்கட்டும்!"

அதட்டுவது போல உரத்த குரலில் சொன்னாள்.

என் மனது நிரம்பி சந்தோஷம் வழிந்தது.

அவன் என்னைப் பார்த்து சினேகமான ஒரு புன்னகையை வீசுவோ, ஒரு 'ஹலோ' சொல்லவோ தெரியாதவனாயிருக்கலாம். ஆனால் தன் மனைவியை 'சந்தேகங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன்' எனத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் ஒரு உத்தமன் என்று எண்ணிக் கொண்டு கம்பீரமாக நடக்கலானேன்.

பாரிஸ் ஈழநாடு

ஆகஸ்டு 26, '94

தூரையில் ஒரு நட்சத்திரம்

என் காதல் மனைவி நேற்றே 'bake' பண்ணி வைத்த கேக்கை அழகாக 'ஐசிங்' செய்வதற்காக செதுக்கியபடி குசினிக்குள் இருந்து கொண்டு மூன்றாவது தடவையாக வாக்குறுதி தந்தாள்.

“இன்னும் ஐஞ்ச நிமிஷத்திலே கோப்பி வரும்!”

அடுத்த தடவையும் 'கண்ணம்மா வாக்குத் தவறு வாளா'யின் பியரிடமே தஞ்சம் புகுவது என்று தீர்மானித்தபடி அன்றைய மாலைப் பத்திரிகையைப் புரட்டினேன்.

முழுப்பக்கக் கட்டுரை ஒன்றின் நடுவே பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்த நடுத்தர வயது மனிதரின் புகைப்படத்தைப் பார்க்கப்பார்க்க ஏதோ பல வருடகாலம் பக்கத்து வீட்டில் வாழ்ந்து பழகிய ஒருவரைப் பார்ப்பது போலிருந்தது. சராசரி ஐரோப்பியர்களைப் போலல்லாது சற்றே கறுத்த கண்களும் மூக்குக்கு மேலே பொருந்துகின்ற அடர்த்தியான புருவங்களும்... என் ஞாபக சக்தி தான் ஏதோ சதி செய்கிறது. இம்மனிதனை நிச்சயமாய் நான் எங்கேயோ மிக அண்மையில் நின்று தரிசித்திருக்கிறேன். எங்கேயென்று அறியாதது தவிப்பாயிருந்தது.

கட்டுரையை மேலோட்டமாகப் படித்தேன். J.J. Karl Murthy 1916 -ம் ஆண்டு Dresden நகரை அண்மித்த Chemnitz -ல் ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இளம் வயதிலேயே பலதரப்பட்ட இசைக்கருவிகளையும் வாசிப்பதில் வல்லவராய் இருந்ததோடு, புது இசை வடிவங்களை ஆக்கும் ஆற்றலும் பெற்றிருந்தார். தன் 24-வது வயதிலேயே Leipzig இசைப் பல்சலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகப் பதவியேற்றார். அங்கு அவர் இசை பற்றிச் செய்த ஆய்வுகளும், அமைத்த இசைக்கோர்வுகளும் (compositions) ஏராளம்! இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்திற்கு முன்னர் உலக நாடுகளின் இசையரங்குகள் அனைத்தும் இவரது பிரசன்னத்திற்காக காத்துக்கிடந்தன.

அமெரிக்காவில் கலிபோர்னியாவிலும் ஜப்பானிலும் சில மாதங்கள் தங்கியிருந்து music concert களும் பல opera க்களும் நடத்தியுள்ளார்.

கேக் செய்ய ஒடர் தந்த பிறந்த தினக் கொண்டாட்டக்காரர் வரப்போகிறார் களென்று அவசரமவசரமாக 'ஐஸிங்' செய்து கொண்டிருந்த மனைவியிடமும் எனது 'வியப்பை' விவரித்தேன்.

"நாற்பது வருடத்துக்கு முந்தி எடுத்த படத்தைப் போட்டிருப்பாங்கள். உதை வைச்சக் கொண்டு மூளையை உடையாமல் உருப்படியாய் ஏதாவது செய்யப்பாருங்கோ, மனிசன் 'டிவி'யில் ஒரு மூலையில் நின்று Jazz ஊதியிருக்கும்."

"வேறேதாவது டிப்ஸ் தர முடியாதா?"

"ஒரு நாள் U-Bahn-ல் (சுரங்க ரயில்) ஒவ்வியாய் ஒடிசலாய் உயரமாய் நீளக்கழுத்தோட, ஓவர் முகமும் சாம்பல் கண்ணுமாயிருந்த ஜெர்மன்காரியைப் பார்த்து உருண்டைத்தலையும், பாரைக்கட்டையாய், குண்டாய் தொண்டையே இவ்வாமலிருக்கும் உங்கட அம்மாவைப் போல இருக்கிறாளெண்ட னீங்கல்வே..."

"Please be serious"

"இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்ன என்னைத் தனிய விட்டிட்டு பாரீஸ் போன னீங்கல்வ... அப்ப உங்களுக்கு முன் சீட்டிலிருந்து பயணம் செய்த மனுஷன்..."

"பெரிய உலக மகா இசை மேதையென்று போட்டிருக்கு... என்னோட செக்கன்ட் கிளாஸ் டிக்கற்றில் பயணம் செய்திருக்க சான்ஸ் கிடையாது... ஊசும்"

"Music Man என்றால் போன விண்டரில் யூனிவேசிறி ஹோல்வ பர்வீன் சுத்தானாவின், கஜல் கச்சேரியில் நீங்களும் சேர்ந்து அவ்வோட பாடினீங்கல்வ... அந்தக் கச்சேரிக்கு வந்து முன் சீட்டில உட்கார்ந்திருப்பார்."

என்னைத் திரும்பிப் பாராமலே கிண்டல் பண்ணிவிட்டுத் தொடர்ந்து 'ஐஸிங்' செய்யலாளாள்.

"எங்காலும் பஸ்ஸிலோ, உ-பாணிலோ, சுப்பர் மார்க்கெட்டிலோ கண்டிருக்க கூடியவர்களையெல்லாம் 'ஞாபகம்' வைத்திருக்க முடியவில்லையே யென்று கவலைப்படாதேயுங்கோ.... இதே பிரச்சனை ஐசக் நியூட்டனுக்கும் இருந்தது..."

உ-பாண் என்றதும் என் மூளையினுள் ஒரு மின்னலடித்தது! அம்மின்னல் கீற்றின் பொன்னொளி என் ஞாபக ஏடுகளின் சரியான பக்கத்தில் விழுந்தது!

பெர்லின் சுரங்க ரயில்கள் (உ-பாண்) விரையும் தடங்களும், எஸ்-பாண் (S-Bahn) எனப்படும் தரைக்கு மேலான நகர விரைவு ரயில்களினதும் தடங்களும் பின்னிய சிலந்தி வலையில் ஒரு தடத்துடன் இன்னொன்று தற்செயலாகச் சந்தித்தது போல அமைந்த G கெசண்ட் புறுண்ணன் சந்தி ரயில் நிலைய முன்பதாக அமைந்திருக்கிறது நான் வேலை செய்யும் வைட் வெடிங் (white wedding) எனும் மியூசிக் கபே.

இங்கு ஏனைய டிஸ்கோதேக்கள் போன்று டான்ஸ் ஆட விசேட மேடைகள் எதுவும் கிடையாது. ஆனால் அங்கு வரும் இளசுகள் 'கிக்' ஏறியதும் வைக்கப்படும் இசையின் துள்ளலுக்கேற்ப ஜோடி ஜோடியாக இணைந்தும் பிணைந்தும் ஆடத் தொடங்கிவிடுவர். நேற்று கலிபோர்னியாவில் ஒரு புது சி.டியோ, எல்.பியோ வெளியானால் இன்று அவ்விசை வைட் வெடிங்கில் 500 வாட்ஸ் சவுண்ட் சிஸ்டத்தில் அதிரும்.

புது இசை வெளியீடுகளைக் கேட்க ஈர்க்கப்படும் கூட்டத்தால் கபே எப்போதும் 'ஜே ஜே' என்றிருக்கும். கோடை, குளிர்காலம் என்ற பாருபாடின்றி பியர், ஷாம்பெயின், விஸ்கி, சம்பூக்கா ஆறாக ஓட இரவு இரண்டு மணியானாலும் 'விருந்தினர்களை' வெளியனுப்பி கதவைச் சாத்துவதென்பது கஷ்டமான காரியம்.

எனக்கு மாலை முழுவதும் கோப்பி கப்பளும், பீங்கான்களும் கழுவும் விளையாட்டு, பின் இடையிடையே சாலட் போடுதல், பௌகெட், ஹவாய் ரோஸ் போன்று சிறு சாப்பாடுகள் தயாரித்தல், கெல்லரில் இருந்து பியர் கொண்டு வந்து நிரப்புதல், பின் கடை பூட்டியதும் நிலம் 'மொப்' பண்ணுதலும் என் பணியுள் அடங்கும்.

மிக அதிகமாக வியாபாரம் நடைபெறும் வேளைகளில் 'பாரு'க்கு என்னையும் பியர் வார்க்க கூப்பிடுவர்.

அநேகமான 'விருந்தினர்கள்' ஏதோ பாவைவளத்திலிருந்து நேராக வரும் ஓட்டகம் போன்று வந்தவுடன் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நாவைந்து பெரிய 'பெக்' பியர் குடிப்பர். பின் ஹாய் ரோஸ்டையோ, இறால் வறுவலையோ உள்ளே தள்ளிவிட்டு விஸ்க்கி, அஸ்பாக் போன்ற ஹோட் டிரிங்ஸ் சாப்பிடத் தொடங்குவர். இவர்கள் பேசிக் கொண்டே விஸ்க்கியில் தோய ஒன்பது மணிக்கு மேல் நிக்கல் முலாம் பூசிய இரும்பு ஆணிகள், றிவேட்கள், சங்கிலிகள் பொருத்தப்பட்ட தோல் ஆடைகள் முரடான சாப்பாத்துக்கள் கௌபோய் பாணியில் அணிந்து Hashish, heroin, cocaine வியாபாரிகள் கூட்டம் Harley David son, Red Indian போன்ற ராட்சத அமெரிக்கன் மோட்டார் சைக்கிளில் வந்து இறங்குவர். பணமும் வாகிரிவஸ்த்துக்களும் வேகமாகக் கைமாறும். கடை முதலாளியே இவர்களிடம் சரக்கை மொத்தமாக வாங்கிப் பின் சில்லறையாக வியாபாரம் பண்ணும் வேளைகளும் உண்டு.

பாரில் நான் வேகமாக பியர் வார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு மாலை என் எதிரில் உட்கார்ந்திருந்தவன் ஒரு தாளில் 'வெள்ளைப் பவுடரை'க் கொட்டி வைத்துக் கொண்டு அடிக்கொருதரம் மூக்குப்பொடி போல் அதை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தான். எனக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக புயியீர்ப்பு எதுவுமற்ற ஒரு உலகத்தினுள் பிரவேசிப்பது போலிருந்தது. அதுவே நல்லது போலுமிருந்தது சுகமான ஒரு களவைப் போல. தொடர்ந்து பியர் வார்த்து முடியவில்லை. ஒபீஸ் அறையுள் போய்ப்படுத்துவிட்டேன். காற்றில் வந்த கொகொயின் மகத்துவம் அறிந்தது அதுதான் முதன்முறை.

போஸ்ட் ஒபீஸ் மெழுகு மாதிரியான பிறவுண் நிற ஹஷிஷ் துண்டுகளை சிகரெட் வைட்டரினால் சூடு பண்ணிவிட்டு அவை ஆறிப் போனதும் பொடி பண்ணி சிகரெட் புகையிலையுடன் கலந்து புகைப்பார். ஒவ்வொரு வஸ்துக்கும் ஒவ்வொரு வகையான வாகிரி போதையுண்டு. ஹஷிஷ் புகைக்கப் புகைக்க செவிகள் அடைபடும். இசையைச் சத்தமாக வைக்கச் சொல்லிச் சதா கூச்சலிடுவர். பின் இனிப்பு அதிகமான பழரசங்களையோ, கொக்ரெயில் வகைகளுக்கோதான் அதிகம் ஓடர் பண்ணுவார். சிலர் பெர்லினர் வைஸ் எனப்படும் பியரினுள் இனிப்புச் செறிவு அதிகமான கரமல்களையோ கோர்டியல் களையோ கலந்தும் குடிப்பார்.

பெண்களுக்கு Baccardi தூக்கலான கொக்டெயில்கள் குடித்தால், நடப்புப் பிரச்சனைகளையெல்லாம் மூண்டியடித்துக் கொண்ட 'பழைய சோகங்கள்' மேல் வந்துவிடுகின்றது போலும்.... ஏற்றியது முறியும்வரை நிரையவே அழுவார்கள்.

ஹஷிஷ் புகைப்பவர்கள் அதிகமாக அதிகமாக பாவெட்டையிலையைப் பச்சையாகவே எரியூட்டுவது போல எல்லா இடமும் மணம் கமழும். கல்யாண ஹோமம் வளர்த்தது போல கபேயின் 'ட' வடிவ ஹோல் முழுவதும் ஒரே புகை மண்டலம். பொலிஸ் பாயும் என கதவுகளையும் திறக்கவே மாட்டார்கள். விரும்பியோ விரும்பாமலோ அப்புகை மண்டலத்தையே திரும்பத் திரும்ப சுவாசிக்க வேண்டிய தொழில் நிர்ப்பந்தம்.

ஹஷிஷ் புகை மண்டலச் செறிவு அத்தீமமாகி சதா சிகரெட் புகையுடன் இருந்து மூச்சு முட்டிக் கொண்டிருந்த இன்னொரு சமயம், நான் பியர் வார்த்துக் கொண்டிருக்க பாரின் மேசைக்கும், வலப்பக்கமாக இருக்கும் ஐஸ் கட்டி உண்டு பண்ணும் பெட்டிக்கும் இடையில் இருக்கும் சிறு தட்டில் சுண்டெலியொன்று நிதானமாக வந்த அணில் பிள்ளைபோல் குத்துக்காலிட்டு உட்கார்ந்து என்னைப் பார்க்கிறது. 'ஏதோ வருத்தமாக்கும் ஓட முடியவில்லை' என்ற நினைப்பில் நான் எனது வேலையில் மூழ்கிவிட்டேன். அரைமணி நேரம் கழித்து தற்செயலாகப் பார்க்கிறேன். என்னிடம் பியருக்கு ஓடர் பண்ணிவிட்டுக் காத்திருக்கும் பாவனையில் இன்னமும் உட்கார்ந்திருக்கிறது. சற்று நேரம் செல்வச்

செல்ல கடை முழுவதும் ஏழெட்டு சண்டெலிகள் எல்லாம் பரதிக் கண்ணை மாத்திரம் திறந்து வைத்துக் கொண்டு கால்களால் பரவிப் பரவி வைத்து யாருக்கும் கிஞ்சித்தும் பயமின்றி உலாவந்தன. ஹலீஷ் யுகை சண்டெலிகளுக்கு மட்டும் போதை தரப்படாதா என்ன? 'இரண்டு சிகரெட்டுக்களில் உள்ள நிகொட்டினை தனியே பிரித்தெடுத்து ஒரு சண்டெலிக்கு ஒரு தடவையில் ஒரு ஊசி மூலம் ஏற்றினால் அது இறந்துவிடும்' என்ற கூற்றை முதன் முதலில் நம்பினேன்.

கடை பூட்டும் வேளை அறிவிக்கப்பட்டதும் 'பிரகாரை' யுடன் வெளியேறியோருக்கு மனம் நன்றி சொல்லும். ஊசி ஏற்றிக் கொள்ளப் போய் ரொய் லெட்டிஷன் தூங்கி விடுபவர்களையும், ஸ்ரூல்களில் அசௌகரியமாக உட்கார்ந்து வீட்டுக்குப் போக மனமில்லாது 'மயிந்து' பவர்களையும், கதிரையில் உட்கார்ந்தபடியே தூங்கிக் கொண்டிருப்பவர்களையும், 'இன்னும் கொஞ்சம் பியர் தா' என்று பாச்சத்தம் பண்ணியபின்னரும் யாசிப்பவர்களையும் செ(ரி)ப் (முதலாளி)வும், இதர சிப்பந்திகளும் நிற்கும் வேளையில் வெளியேற்றிவிட வேண்டும். அவ்வது அவர்களுடன் 'லோல்' பட வேண்டி வரும்.

ஹலோ... தயவு செய்து எழுந்திருப்பீரா?" கண்கள் குறாவ மெய்த்துக் கொண்டிருந்தவன் "குட்டன் ஆபென்ட்"

மாலை வணக்கம் சொல்லுவான் மறுபடியும் அப்போதான் சந்திப்பவன் போல.

"குட்டன் ஆபென்ட்... தயவு செய்து எழுந்திரும்"

"எதுக்கு?"

"கடை பூட்ட வேணும் நேரமாச்சு"

"அதுக்குள்ளயா?... எத்தனை மணி இப்போ?"

"இரண்டு மணி"

"இரவா... பகலா?"

"அதிகாலை"

"சைஷ (வசவு வார்த்தை)"

சிலர் ஒரு கதவால் வெளியேறி மறு கதவால் உள்ளே நுழைந்தும் விடுவர். யாராவது இரண்டு 'தம்' ஹலீஷ் கொடுப்பார்களாயின் அவர்களுடையே போய் இரவு முழுவதும் படுக்கக் காத்திருக்கும் விடலைப் பெண்கள். அனைவரையும் வெளியேற்றிவிட்டு, கதவுகளையும், ஜன்னல்களையும் அகலத் திறந்து வைத்துப் புதிய காற்றை உள்ளே வர விடுவேன்.

மழை விட்டது போல் இரைச்சல் ஆரவாரம் அத்தனையும் ஓய்ந்தபின் வரும் அமைதி அனுபவித்தற்குரியது. குடாக புதுக் கோப்பியோ தேநீரோ தயாரித்துக் குடித்த பின்னால் நிதானமாக எனது பணியின் மறுபடலத்தை ஆரம்பிப்பேன்.

பொண் ஜொலியும், இடொல் பில்லியும் அதிர்ந்து பிளிறிய சவுண்ட் சிஸ்டத்தில் இப்பொழுது மகராஜபுரம் சந்தானமும், ரி.என். பாலசுப்பிரமணியமும், முசிறி சுப்பிரமணிய ஐயரும், பம்பாய் சகோதரிகளும், பர்வீன் சுல்தானாவும் வரிசையில் வந்து தாழ் தொளியில் இந்நேரங்கெட்ட நேரத்தில் எனக்காக இத்தனி ஒருவனுக்காக - கச்சேரி செய்வார். கர்நாடக சங்கீதமும், கஜல் இசையும் நிரம்பி வழியும் 'வைட் வெடிங்'கைக் காண என்னுள் சிரிப்புச் சிரிப்பாய் வரும்.

செரிப்பின் தொந்தரவுகளற்ற பணிச்சுதந்திரம், சம்பளம் முதலிய காரணிகள், சிகரெட் புகைமண்டலம், அகாலவேளை வேலை போன்ற வியாகூலங்களையும் மீறி என்னை இவ்வேலையில் ஓட்டி வைக்கின்றன.

அதிகாலை 4 மணிக்கு சுரங்க வேக ரயில்களின் சேவை ஆரம்பித்து விடும். படிப்படியாக வீதியில் ஜனநடமாட்டம் அதிகரிக்கும். உற்சாகமாக வேலைக்குப் போவோர், முனகிக் கொண்டு போவோர், விளரர் காலமெனில் ஏழு மணிக்கு மேலும் புலராத பொழுதுகளில் பனிமழை பெய்தாலும் தவ்விக்கொண்டு பள்ளி செல்லும் பாலகர்கள், மாணவர்கள் இவர்களைப் பராக்குப் பார்ப்பதுவும் நல்ல பொழுது போக்குத்தான்!

பெர்லின் சுவர் வீழ்ந்த பின் ...

வெளி வெப்பநிலை பூச்சியத்திற்கும் கீழ் இருந்த ஒரு நாள், தரையை குடான சோப் நீரில் கடித்த துணியை அமுக்கிப் பிழிந்து பிழிந்து மொப்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

கடை வாசலில் நீளக் கோட்டுப் போட்ட ஒரு கிழவன் நிற்கிறான். பனியும் தூவிக் கொண்டிருக்கிறது. அரை மணிக்கு மேலாகியும் மனிதன் நின்று இடத்தை விட்டு அசைவதாகக் காணோம். பின்வாந்து வெட்கா அதிகம் குடித்தாலும் கால் தூக்கி வைக்க முடியாமல் போகும், பாவம். சுமமா சுவரைத் தொட்டுக் கொண்டு மணிக்கணக்கில் நிற்கும் பேர்வழிகளைப் பல தடவை பார்த்திருக்கிறேன்.

K.J. ஜேசுதாஸ் 'கனகாங்கி' ராக கீர்த்தனை ஒன்று முடிய மிருதங்கக்காரருக்கும், கெஞ்சிரா, கடக்காரர்களுக்கும் தனி வாசிப்புக்கு போதிய இடம் கொடுத்து இருந்தார். கசெட் ஒரு பக்கம் ஓடி முடிந்து விட்டிருந்தது. மறுபக்கம் புரட்டி ஓட விடப் போன போது கிழவன் மெல்ல அசைந்தான். மீள் வார்ப்புக் காகக் கொண்டு செல்லப்படும் வெற்றுப் போத்தல் கலனுக்குள் வீசுவதற்காக

நான் கதவுக்கு வெளிப்புறமாக வைத்திருந்த வெற்று விஸ்க்கிப் போத்தல்களினுள் கிடந்த ஊறல்களை ஒவ்வொரு போத்தலாகத் தலைகீழாகக் கவிழ்த்து நாவில் விழவிட்டுச் சுவைத்தான். பரிதாபமாகவிருந்தது. கதவைத் திறந்து 'ஹலோ' என்றேன். எங்கே விரட்டிவிடுவேனோ என்பது போல பார்த்தான்.

"இங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?"

"உள்ளேயிருந்து ஒரு புதுவகைச் சங்கீதம் வந்து கொண்டிருந்ததை கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்..."

"உண்மையாகவா?" எனக்குச் சர்வ தேகமும் புல்லரித்தது. எமது சாஸ்திரிய சங்கீதத்தை ஒரு ஐரோப்பியன் கேட்டு ரசித்துள்ளான், வாஃ!

"உள்ளே வாருங்கள் பேசலாம்"

'கிண்டல் பண்ணுகிறேனோ' என்று என்னைச் சந்தேகத்துடன் பார்த்தான்.

தயங்கித் தயங்கி உள்ளே வந்தான். ஒரு நாற்காலியில் அமர வைத்தேன். பத்துநாள் தாடியில் பூத்திருந்த பனிப் பூக்கள் லைட் வெளிச்சத்தில் மிள்ளின.

"இந்த வகைச் சங்கீதத்தை முன்பு நீங்கள் கேட்டதேயில்லையா?"

"நான் இதுவரை பிற மக்கள் எவரினதும் இசையைக் கேட்க முடியாத ஒரு உலகில் (கிழக்கில் கையைக் காட்டினான்) வாழ்ந்து விட்டேன். அங்கிருந்து மீண்டு கொஞ்சக் காலந்தான்"

"மிகவும் உறைந்து போயுள்ளீர்கள். குடாக ஒரு பால்க் கோப்பி தயாரிக் கவா?"

"நன்றி, மிகவும் நன்றி"

கொஞ்சம் Amaretto (மதுவகை)வும் சேர்க்கவா?"

"Net von dir (என்னை தாராள மனது)" பெருமையுடன் கசெட்டைத் தொடர்ந்து ஓடவிட்டுக் கோப்பியைத் தயாரித்தேன்.

"கேட்பதற்கு மன்னியுங்கள் இது அராபிய இசையா அல்லது இந்திய இசையா?"

"இது இந்திய சாஸ்திரிய சங்கீதம். இது கர்நாடகம் என்னும் வகை"

"நன்றி, அருமையாகவுள்ளது. இதன் இலக்கணங்கள் எப்படியோ அறியேன். கேட்பதற்குப் பரவசமூட்டுவதாயுள்ளது."

"கர்நாடகம் என்றால் என்ன?"

"கர்ணம் என்பது காது. அடகம் என்பது அடங்குதல். அதாவது செவிப்புலனின் மேல்-கீழ் சுருதி எல்லைகளுக்குள் அமையும் அனைத்து இசையும் என்று அர்த்தம்"

“ரொம்பத்தான் பேராசை!” - சொல்லிவிட்டு மகிழ்ந்து சிரித்தாள்.

ஒவ்வொரு வாத்தியத்தைப் பற்றியும் கேட்டாள். கெஞ்சிரா ஒரு கையால் வாசிக்கப்படுவது என்பதை நம்ப மறுத்தாள்.

“இவ்வளவு இசை பற்றிப் பேசுகிறீர்களே உங்களுக்கு இசை அனுபவங்கள் எப்படி ஏற்பட்டன?”

காப்பிக் கோப்பையைக் கீழே வைத்து விட்டு லேசாகச் சிரித்தாள்.

“ஆரம்பத்தில் டிரேஸ்டனில் ஒரு சேர்ச் ஒன்றில் பிரியானோ வாசித்தேன். அப்போது நான் இளைஞன். அது அந்தக் காலம்.” மீண்டும் மௌனம்.

“உங்களை மிகவும் கவர்ந்த கொம்போலர் யார்?” நான் J.S.Bach, Beethoven, Mozart என்று யாரையாவது சொல்வானென்று எதிர்பார்க்க நான் என்றுமே கேள்விப்படாத... Kowski என்று முடியும் ஒரு பெயர் சொன்னான். ரஷ்யனாகவோ ஆஸ்திரியனாகவோவிருக்கலாம்.

“இன்னொரு கப் கோப்பி சாப்பிடுகிறீர்களா அமெறெற்றோ சேர்த்து?”

நன்றியுடன் என்னைப் பார்த்தாள் ஆமோதித்து.

இம்முறை மதுவை சற்று அதிகமாகவே கலந்து விட்டேன். காப்பிக் கப்பைக் கையில் எடுத்து கொஞ்சம் ருடித்ததும் வாயால் மியூசிக் ஒன்று தானே போட்டபடியே சமுன்று நடனமாடத் தொடங்கினான். கோப்பிக் கப்புடன் சமுன்ற வேகத்தில் அதையும் போட்டுடைத்துத் தரையை இன்னொரு தரம் சுத்தம் செய்ய வைத்து விடுவானோ கிழவன் என்று பயந்தேன்.

“நண்பனே பயந்து விடாதே.. ஒ... லலலல்லா... லலலல்லா ஜிகபம்... ஜிகபம்... ஜிகபம்” ஆட்டம் வேகம் பிடித்தது. ஒரு துளியும் கோப்பி சிந்தாத படி கப்பை இரு கைகளுக்கும், மாற்றி மாற்றிச் சமுன்று சமுன்று ஆடினான்.

ஒருவாறு ஆட்டம் முடிந்த பின் சொன்னான். “எனக்கு கெல்னர் (பரிசாரகர்) வேலையிலும் 12 வருஷம் அனுபவம் இருக்கு ஒரு கோப்பையும் உடைக்க மாட்டேன்... உமது அன்பான உபசரிப்புக்கு நன்றி... சென்று வரவா?”

சென்று வாருங்கள். நாம் அடிக்கடி சந்திக்கலாம். ஒரேயொரு சந்தேகம்... நீங்கள் ஏன் தொடர்ந்து இசைத்துறையில் சேவை செய்யவில்லை?”

“இசை என்பது மனோவியல் வெளிப்பாடு. வெளிப்பாட்டின் விளை யாட்டு, கற்பனைகளைக் கலந்து கலந்து இதை யாருமே ஆடலாம், ரசிக்கலாம். கிளாசிக்கல் இசை செல்வந்தர்கட்கும், பிரபுக்களுக்காகவும் போடப்பட்டது. பாட்டாளி மக்களுடையதல்ல என்று நவயுக மார்க்ஸிய சித்தாந்திகள் நவிலு கின்றனர். வர்க்க முரண்பாடுகளுக்கும், கலையுணர்வுக்கும் சம்பந்தமே கிடா

யாது. கலையில் தணிக்கைக்குழு என்றோரு Non-Sense இப்பிடி யியூசிக் போடு... இப்ப தூங்கு... இப்ப எழுந்திரு இப்ப மூச்சா போ.... என்று கொமாண்ட் பண்ணாயா... Quatsch (பைத்தியக்காரத்தனம்)''

''நீங்கள் பார்த்தவரையில் மேற்கு ஜெர்மனி பற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?''

''முன்பு எனக்கு மேற்கு ஜெர்மனியினுள் ஓடிவந்து விட வேண்டுமென்ற துடிப்பும் வேகமும் இருந்தது. அவர்கள் அனுமதிக்கவில்லை. இப்போது வரமுடிகிறது, எதனையும் பார்க்கும் ஆர்வம்தான் போய்விட்டது.

''நன்றி Schon Tag noch (வந்தனம்)'' புறப்பட்டுவிட்டான்.

அதன் பின் மீண்டும் அவனை நான் காணவில்லை.

இந்தப் படம்... இந்தப் படத்திலிருப்பது அன்று என்னிடம் கோப்பி அருந்திய மாமேதையேதான்.

மனைவி சொன்னது போல் அவரின் நடு வயதுப் படம்தான் பத்திரிகைக்குக் கிடைத்துள்ளது. மற்றப்படி அந்த நெற்றியும், நாசியும் கண்களும் ஒன்று சேர சாட்சாத் அவரேதான்.

ரஷ்யாவின் கட்டுப்பாட்டினுள் கிழக்கு ஜெர்மன் ஜனநாயகக்(?) குடியரசு மக்களிடையே சர்வாதிகாரத்தைப் பிரயோகித்த போதெல்லாம் அரசைப் பகிரங்கமாகக் கண்டித்தார். ஆத்திரமடைந்த அரசு பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து இவரை இராணுவத்தின் இசைப்பிரிவு ஆலோசகராக நியமித்தது. 1950-ல் தனது பதவியை இராஜினாமா செய்தார். Leipzig Thomas தேவாலய கோரலில் சேர்ந்து பல Ballot நடன நிகழ்வுகளையும் இசை அமைத்து இயக்கினார்.

இவர் தன் இசை ஆய்வுகளையும், கையெழுத்துப் பிரதிகளாயிருந்த நூல்களையும் ஆம்ஸ்டர்டாமில் ஒரு பிரசுரக் கொம்பனிக்கு அரசின் அனுமதியின்றி விற்றார் என்றும் அவற்றை அவர் வேறொரு பெயரில் வெளிக்கொணர்ந்தார் என்றும் குற்றஞ்சாட்டி அரசு இவர் மேல் வழக்குத் தொடர்ந்தது. இதனால் இவர் சில வருடங்கள் சிறையும் அனுபவிக்க நேரிட்டது.

இவர் சிறை அனுபவித்த காலத்தில் இவர் மனைவி வேறொருவருடன் வாழத் தலைப்பட்டதில் மன வாழ்வில் முறிவையே சந்தித்தவர்; விடுதலையான பின் சில காலம் மன நோய்வாய்ப்பட்டு இருந்ததாக ஊர்ஜிதமற்ற தகவல்கள் உள்ளன.

தன் அந்திமகாலம் வரையில் இசைத் துறையிலிருந்து 'அஞ்ஞாதவாசம்' செய்த இவர் ஜீவனோபாயத்திற்கு Potsdam ல் விருந்தினர் மாளிகையில் பரிசாரகராகப் பணிபாற்றினார். தனது 34 வயதிற்குள்ளேயே இசை உலகச் சாதனைகள் பலவற்றின் சிகரங்களையும் தொட்டு இந்நூற்றாண்டின் தலை

சிறந்த இசைச் சித்தர்களுள் ஒருவராக மதிக்கப்படும் திருவாளர் J.J Karl Murphy, Berlin Rudolf-Virchow மருத்துவமனையில் நேற்று மாலை தன் 77-வது வயதில் மாரடைப்பால் காலமானார்.

'னங் னொங்... னங் னொங்'

கதவு மணி அடிப்பட்டது.

"கேக் எடுத்துப் போக ஆட்கள் வந்திட்டினம்.... கதவைத் திறவுங் கோப்பா..."

மனைவியின் கூவலில் 'என் அமைதி' மீண்டும் அறுபட்டது!

அ ஆ இ
ஆடி, '93

மதிய வேளை மீளும்பாக்கம் விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கியதும் தயாநிதிக்கு எங்கேயோ துபாயிலோ, மஸ்கெட்டிலோ இறங்கிவிட்டது போல் இருந்தது. நாற்பத்திரண்டு டிகிரி வைகாசி வெய்யிலும், அனல் காற்றும் அழற்றியது. வேறு சர்வதேச விமான நிலையங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் அதிக எண்ணிக்கையில் காணுந்திசை எங்கிலும் உத்தியோகத்தர்களும் அதிகாரிகளுமாயிருந்தார்களே தவிர குடிவரவு - குடி அகல்வுப் பகுதி, சுங்கப் பகுதிகளின் இயக்கம் மிக மந்தமாகவே இருந்தது.

வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திறங்கும் பயணிகளை அவரிவரென்னாதபடி நீக்கமற எல்லோரும் 'பசி'யுடனே நோக்கினர். "நம்ப பொண்ணு ஒரு கல்குவேட்டர் தேவைங்கிறா?" "என் சைலுக்கு ஒரு மார்டின் சேட்டோ, ஈ சேர்ட்டோ இருக்குமா?"

இவர்களிடமிருந்து தப்பி வந்தால் வெளியே ஆட்டோ, டாக்ஸிக்காரர்களின் வியூகம்! சூழ்ந்து கொண்டு அசையவிடாது பண்ணினர்.

உச்சியிலிருந்து வியர்த்து வழிந்து, உடல் தெப்பலாகி, சாக்ஸ் வரை ஈரமாகி அவர் சங்கடப்படுவதைப் புரியாமல் ஆட்டோ, டாக்ஸி சமூகம் தோளில் தொட்டும், இடுப்பில் 'கிச்சு கிச்சு' மூட்டியும், முகத்தை ஒட்டி வாயை வைத்துப் பேசியும் இம்சை பண்ண 'ஓமன்' படத்தில் சூதறும் கடிநாய்க் கூட்டம் அவருக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

"எங்கு சார் போகணும்?"

"என் டாக்ஸியில் வாங்க சார், மகாராஜவாட்டம் அலுங்காமல் நலுங்காமல் கொண்டு போறேன்"

இன்னொருத்தன் குட்கேஸைப் பிடுங்கினான்.

"சார் நம்ம வாடிக்கை - போன தபா நான் தானே இட்டுப் போனேன்... ஏன் சார் என்னை ஞாபகமிருக்கில்ல...?"

“எங்கப்பா இட்டுப் போனே...?”

“இத்தனை நாளாச்சு அதைக் கூட ஞாபகம் வைச்சிருக்க முடியுங்களா?”

“சார் கேரளா போல இருக்கு. சாரே ஞானு மலையாளியானு. எண்ட புதுவண்டி... ரதம் போலுமுண்டு...”

“சார் நீங்க எவ்ளோ கொடுத்தாலும் வாங்கிக்கிறேன்... என் வண்டியில் ஏறுங்க...”

“டாலரோ, ரியாலோ...எதுன்னாலும் வாங்கிப்பேன். என் வண்டியில் வரறீங்களா?”

இவர்களிடமிருந்து தப்பிக்க பார்வைக்கு ஓரளவு ‘கண்ணியமானவன்’ போல தென்பட்ட ஒரு நடுவயதுக்காரனிடம் குட்கேஸைக் கொடுத்தார்.

“உன் டாக்ஸி எங்கப்பா நிக்கு?”

“இதோ அந்த ஆட்டோக்களுக்குப் பின்னாடி சார்...”

இதோ இதோ என்று கார் நிறுத்தும் வளவின் மறுகோடிக்கே கூட்டிப் போனான்.

“முதல்வ எனக்கு ஒரு போன் பண்ணணுமே?”

“இதோ இங்கிருக்கு சார், ISD யோ STD யோ எது வேணுமானாலும் பண்ணிக்கலாம் சார்.” இப்போது வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த கார்களிடையே புகுந்து புகுந்து கூட்டிச் சென்றான். CASIO DIGITAL DIARY யை எடுத்து நம்பரைத் தெரிந்து கொண்டு டயல் பண்ணினார்.

மறுமுனையில் ஒரு ஆணின் இதமான குரல்; “உதவும் கரங்கள்... வணக்கம்”

“நான் ஜெர்மன் தயாநிதி பேசறேன். மிஸ்டர் வித்யாகர் இருக்காரா?”

“அவர் கொச்சின் போயிருக்கார் சார், காலையிலயெய்லாம் வந்திடுவார்... ஏதாவது சொல்லணுங்களா...?”

நான் காலையில பத்து மணிக்கு அவரைப் பார்க்க வரறேன்னு மட்டும் சொல்லிடுங்க...”

மறுபடி வேறொரு நம்பருக்கு போன் பண்ணினார்.

“வணக்கம், நீங்கள் மகாகவி முனைவர் செம்பரிதியுடன் பேசுகிறீர்கள். மறுதுறையில் உள்ளவர் யாரோ?” மறுமுனையில் பண்டிதத் தமிழ்.

“வணக்கம் ஐயா, நான் தயாநிதி பேசுகிறேன். இப்போதுதான் ஜெர்மனியிலிருந்து வந்து விமான நிலையத்திலிருந்து பேசுகிறேன்.”

“பெரிய மகிழ்ச்சி, ஏலவே எனக்குத் தெரிவித்திருப்பீர்களாயின் நானே அங்கு வந்திருப்பேனே... இந்த விமான நிலையம் என்பது கூடச் சரியான தமிழ் சொல் அல்ல...”

“பரவாயில்லை... நானே வாடகை வண்டி வைத்துக் கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்”

“விலாசம் இருக்கில்ல?”

“உண்டு... உண்டு.. டிரைவர் கூடப் பக்கத்திலேதான் நிற்கிறார்.”

“கனரா வைப்பகம் எதிரில் உள்ளது நமது மனை. மக்கள் பேரக் குழந்தைகள் எல்லாருமே பள்ளி விடுப்பில் வெளியூர் போயிருக்கிறார்கள். நானும் பாரியாரும் தனியேதான் இருக்கிறோம். நீங்கள் சந்தோஷமாக எங்களுடன் தங்கலாம்... எங்கே வண்டி ஓட்டுனரிடம் கொடுங்கள்.. நானே சரியான பாதையைச் சொல்லி விடுகிறேன்” (சரி... சந்தோஷம் என்பது மட்டும் தமிழ் மொழியா?)

டிரைவர் “சரிங்க... சரிங்க...” என்று ரூட்டைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க, ‘இங்கிருந்து ஐயப்ப நகர் என்ன தொலைவிருக்கும்’ எனக் கேட்க நினைத்தார். அதற்குள் அவன் வைத்துவிட்டான்.

டெலிபோள் நிலையத்திலிருந்து வெளியேறவும் எங்கிருந்தோ இருந்து வந்த டெனிமும், ரீசேர்ட்டும் அணிந்திருந்த பிச்சை இளைஞன் அவரைத் தேனியாகத் துரத்தி யாசித்தான்.

“சார்... சார்.. நான் யாரும்ற்ற அனாதை சார்... வேலை எதுவுமில்லாமல் அலையிறேன் சார்... இரண்டு நாள் கொலைப்பட்டினி சார்... எதனாச்சும் எனக்கு உதவி பண்ணுங்க சார்...”

“...த்த யாரும்யா இப்போதான் நான் வெளிநாட்டிலேயிருந்து வரிறேன். எங்ககிட்ட ஏது ரூபாய். சொன்னாப் புரியமாட்டேன்கிறியே?”

“பரவாயில்லை... நீங்க டாலரிலேயே கொடுத்திடுங்க சார்... நான் மாத்திக்கிறேன்.”

“என்னப்பா டாலரைக் கிழிச்சுக் கொடுத்திடச் சொல்றியா?”

“சரி... ஒரு பேனாவோ, சேர்ட்டோ, கூலிங்கினாலோ எதனாச்சும் தர்மம் பண்ணுங்க சார்... உங்களுக்குப் பெரிய புண்ணியமாகப் போகும்”

போற போக்கைப் பார்த்தால் ‘அட்லீஸ்ட்’ ஒரு வார்ச் கூட இல்லையா? என்று கேட்பான் போல இருந்தது. திடீரென்று ‘ஐடியா’வர தன் ஹாண்ட்வாலட்டைத் திறந்து ஒரு சொக்கலேட் பாரை எடுத்துக் கொடுத்து ஒருவாறு அவனைக் ‘காய் வெட்டி’விட்டு எட்டி நடந்தார்.

அவரைச் சூழும் மனிதர்கள் எல்லோருமே எத்துவதற்கென்று அவதாரம் எடுத்தவர்கள் போல இருந்தனர். இவனும் எப்படியோ?

“ஏன் டிரைவர் சார். ஐயப்ப நகர் இங்கிருந்து என்ன தூரம்?”

கேட்காதது போல சூட்கேஸையும் கொண்டு அவன் நடைபயத் ‘துரிதம்’ பண்ணினான்.

“ஏம்பா உன்னைத்தான் ஐயப்ப நகர் என்ன தூரம்?”

“ரொம்பத் தூரம் சார்... விருகம்பாக்கம் தாண்டியில்ல போகணும்...”

“ரொம்பத் தூரம்னா?”

“அம்பது கிலோ மீட்டர் வரும் சார்”

“பொய் சொல்லுகிறான்”

“சரி... என்ன உளது சார்ஜ்?”

“த்தீர் பிஃப்டி”

“கிலோ மீட்டருக்கா?”

“.....”

“ஒன்றும் யோசிக்காமல் ஏறிக் குந்துங்க சார். நான் ரொம்பவும் நீசனபிள் மான்”

“இன்னா கனம் கனக்குது சார். என்னதான் சார் அப்பிடி... உள்ள வைச்சி ருக்கிறீங்க...” என்றபடி சூட்கேஸை வண்டியில் டிக்கியினுள் வைத்தான்.

தயாநிதி பின் சீட்டில் ஏறி அமர்ந்து கண்ணாடிகளை இறக்கிவிட்டார்.

டாஸ்போட்டின் கீழே குனிந்து தேடி இரண்டு வயர்களை ஒன்றாகப் பிடித்தான். வண்டி பலவாறும் தளது மறுப்புக்களைப் பல விதமான ஓசைகள் மூலம் வெளியிட்டது. அவனும் விடுவதாயில்லை. இறங்கி ‘பானட்டை’த் திறந்து ஏதோ பண்ணினான். பெற்றோல் மணத்தது. பின் வெள்ளைப்புகையாகக் கக்கி கக்கி ஒருவாறு ஸ்டார்ட் ஆளது. வண்டி ஓடத் தொடங்கியதும் முகத்தில் காற்றுப் பிடிக்க நசநசப்பு ஓரளவு குறைந்து சுகமாக இருந்தது. ஒரு இரண்டு கிலோ மீட்டர் மேற்காக ஓடி வாகனங்கள் அதிகமில்லாத ஒரு பெற்றோல் பங்கினுள் வண்டியைத் திருப்பினான்.

டிரைவர் பின்னால் திரும்பி ‘பெற்றோல் போடணும் பணம் கொடுங்கள்’ என்றான்.

“எவ்வளவு வேணும்?”

“த்தீர் ஹண்டிரண்ட் பிஃப்டி பதில் ஆங்கிலத்தில் வந்தது.

“வாட்... கிலோ மீட்டருக்குத்தான் த்திறீ பிஃப்டியென்றாயே. நீயே சொன்னாப் போல ஐயப்ப நகர் அம்பது கிலோ மீட்டர்னே வச்சப்போம். அப்ப கூட நூத்தி எழுபத்தைஞ்சு தானே வரும்?”

“நான் சவாரிக்கு த்திறீ ஹண்டிரட் அன்ட் பிஃப்டியென்றுதான் சொன்னேன். நீங்க தப்பா அர்த்தம் பண்ணிக்கிட்டா நா என்னா பண்ணது... நீங்க ஒருவர் தானே எனக்கு கிராக்கி... நான் இருபது வருஷமா தொழில் பண்ணாளாக்கும்”.

“சரி நீ மீட்டரையே போட்டுக்க. நான் வேணும்னா அம்பது ரூபா மேலே தர்றன்..”

“மீட்டர் போட்டேல்லாம் வண்டி வராது சார்! பெற்றோல் நெருப்பு விலை விக்குது, எவன் வண்டி வடுவான். மீட்டர் கணக்குக்கு?” “சரி நீ நேரே பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்கே வண்டியை விட்டுடு நாம் அங்க தீர்த்துக்குவோம் கணக்கை...”

“வெளிநாட்டில இருந்து வரறீங்க டீசண்டா இருப்பீங்கன்னு நினைச்சுத் தான் ஒத்துக்கிட்டேன். இரண்டு மணி நேரங் காத்துக் கிடந்து ராகு காலத்தில் மாட்டினனே... என் பிழைப்பைக் கெடுத்திட்டியே சார்!” தன் நெற்றியில் அடித்துக் கொண்டான்.

“நீ காத்திருப்பே... வாஸ்தவம்தான்... ஆனா த்திறீ ஹண்டிரட் அன்ட் பிஃப்டியென்று கூசாமல் கேட்கிறியே அது ரொம்ப அநியாயம்... கொஞ்சம் பார்த்த ரீசனபிளா கேள்பா... நான் போன வருஷம் வந்தப்போ ஐயப்ப நகர் போவதற்கு எழுபது ரூபாதான் கொடுத்தேன்”

“போன வருஷத்துக் கணக்கெல்லாம் எடுபடாது சார்... பெற்றோல்... ஆயில் எல்லாம் இரண்டு மடங்காக ஏறிட்டுது சார்... அரிசி கிலோ பத்து ரூபா விக்குது. காய்கறியெல்லாம் தங்கம் விலை விக்குது... வெளிநாட்டில இருந்து வர்ற உங்களுக்கு எங்க இதெல்லாம் தெரியப் போவது?”

“சரி நடுவாலை போவம். இருநூறு எடுத்துக்கப்பா...”

“அது பெற்றோலுக்கே சரியாயிடும். என் வீட்டுக்கு அரிசி, பருப்பு வாங்க யார் பணங் கொடுக்கிறது? ஏழைங்களுக்கும் வயிறென்று ஒண்ணு இருக்கில்ல...?”

அவன் கேட்பது ரொம்ப அநியாயம்தான் என்றாலும் ஏழை, பசி என்ற செண்டிமெண்டல் வார்த்தைகள் அவரை வழக்கம் போல ‘நெக்குருக்’ வைத்தன. ஏய் அற்ப மனிதனே என்னை நீ எத்த முயலாமல் முறைப்படி அணுகியிருப்பாயாயின் உன் குடும்பத்திற்கு ஒரு மாசத்திற்கு அரிசி, பருப்புக்குத் தேவையான பணம் விட்டெறிந்திருப்பேனே? ஏன் என்னிடம் பகற்கொள்ளையிட

முயல்கிறாய்? கண்டவளிடமெல்லாம் ஏமாந்து விடுமளவுக்கு என் முகம் அசடாய் ஏமாளியாயிருக்கிறதா? இல்லை... இங்கு மானுடத்தின் கபடங்களை எல்லாம் அறியும் வண்ணம் எனக்கு வாய்த்த தோற்றமா? இக்கணம் இவ் 'ஏய்ப்பு' உன் அறிவுப்படி, உன் தொழில் தர்மப்படி, உன்னைக் கொண்டிருக்கும் சமூகத்தின் நீதிப்படி உனக்கு நியாயமானதாக இருக்கிறது... ஜெர்மனியின் டாக்ஸி சார்ஜுடன் ஒப்பிடுகையில் இது எவ்வளவோ குறைவுதான். அங்கு ஏய்க்க... வாய்ப்பில்லை. இங்கு உண்டு. சரி... இம்முறை அவன் சந்தோஷம் அடையட்டும்.

"சரியப்பா உன் இஷ்டம்!"

தயாநதி பர்லைத் திறந்தார். பெர்லின் வங்கியில் வாங்கிய நாலு நோட்டுக்களில் ஒரு ஐநூறு ரூபா நோட்டை இழுத்துக் கொடுத்தார்.

காகத்தைப் போல் நோட்டைப் பறித்துக் கொண்டு டாக்ஸியை விட்டிறங்கினான். ஒருமுறை வண்டியைச் சுற்றிவந்து பெற்றோல் நிரப்பிக் கொள்வதைப் போல 'பாவ்லா' பண்ணிவிட்டு வந்து வண்டியை ஸ்டார்ட் பிடித்தான்.

கொழும்பு விமான நிலையத்தில் டாக்ஸி மினிவான் பஸ்ஸேவை சிறப்பாகச் செய்கிறார்கள். அதற்கான கவுண்டரில் அட்ரஸைத் தெரியப்படுத்தியதும், கொம்பியூட்டரே அதற்கான கட்டணத்தைச் சொல்லும். கட்டணத்தைச் செலுத்தியதும் ரஸீதை வரிசையில் காத்திருக்கும் வண்டியின் டிரைவருடன் காட்ட வேண்டியதுதான். டிரைவரே தள்ளு வண்டியிலிருந்து பொருட்களை வண்டியில் வைப்பார். தேவையாயின் விமான நிலையம் போர்ட்டரே உதவி செய்வார். (பிரத்தியேக கட்டணம் கிடையாது, டிரைவர்களும் மொய்க்க முடியாது. இவர்களும் அந்த முறையை பின்பற்றலாம்.) ஐயப்ப நகர் புறநகர் இணைப்புப் பகுதியில் முன்பு வெட்டவெளியாக இருந்த ஒரு இடத்தில் பெரிய ஒரு கட்டிடம் இப்போது எழும்பியிருந்தது.

"இது என்ன பாக்டரியாப்பா?"

"இது பாக்டரியில்லை... கொத்தவால் சாவடி எரிஞ்சு போச்சில்ல அதுக்குப் பதிலாக மார்க்கட் இதுவ கார்ப்பரேஷன் கட்டியிருக்கு... றீஸெண்டாகத் திறக்க இருக்காங்க... பார்த்தியளா... எம்மாந்துரம் இட்டாந்திருக்கேன்...?"

மேலும் ஒரு கிலோ மீட்டர் கடந்திருக்கும். சரியான விலாசத்தில் கொண்டு வந்து வண்டியை நிறுத்தினான். 'டிராபிக்' அதிகமில்லாத ரோட்டில் அரை மணினேர ஓட்டம். எப்படியும் ஒரு இருபது கிலோ மீட்டர்தான் வரும். சூட்கேலை டிக்கியிலிருந்து எடுத்துத் தரையில் வைத்துவிட்டு மீதிப்பணம் நூற்றியம்பது ரூபாவையும் மறந்துவிட்ட பாவனையில் மீண்டும் போய் வண்டியில் ஏறினான்.

"ஏம்பா... எங்கே மீதிப் பணம்?"

"சாரி... சார் மறந்தே போயிட்டேன்"

சட்டைப் பாக்கெட்டிலிருந்து கசங்கிய தாள்களை எண்ணி வெறுப்புக் கலந்து நீட்டினான். அதையும் அவனுக்கே 'இட்டு' விடலாமா என ஒரு கணம் எண்ணினார்.

அவரின் பெருந்தன்மை இவளின் கயமைச் சம்மட்டியால் அடிபட்டு ஏற்பட்ட ரணம் இன்னும் வலித்தது. இரத்தம் தோய்ந்த தாள்களை வாங்கிக் கொண்டார்.

மகாகவியும் பாரியாரும் தட்புடலாக வரவேற்றனர். குளித்துவிட்டு சாப் பிடும் போது தயாநிதி ரொம்பத் தயங்கிப் பின் மகாகவியிடம் கேட்டார். "ஏன் ஐயா, சம்மாதான் ஒரு தகவலுக்காகக் கேட்கிறேன். மீளம்பாக்கம் வானூர்தி நிலையத்திலிருந்து இங்கு வர்துக்கு வாடகை வண்டிக் கட்டணம் என்ன வரும்?"

"முச்சக்கர வண்டியாயின் அறுபதோ எழுபதோ வரும். நாற்சக்கர வண்டியாயின் இதன் இரட்டிப்பாக இருக்கும். ஐயா கேட்பதைப் பார்க்கையில் ஏதோ அதிகமாகச் செலுத்திவிட்டீர்கள் போலுள்ளதே?"

"சேச்சே... அப்படியெல்லாம்மில்லை. வண்டிக் கட்டணம் ரொம்ப நியாயமானதாகத் தானிருந்தது. தமிழ் மண் அல்லவா?"

மறுநாள் காலை பத்து மணி. தயாநிதி 'உதவும் கரங்கள்' அலுவலகத்திற்குப் போனார். வித்யாகர் காத்திருந்து அவரை வரவேற்றார்.

"வணக்கம் சார்! நேத்து நீங்கள் போன் பண்ணினதாகச் சொன்னாங்க. போன வாரம் நீங்க அனுப்பிய டிராப்ட் ரியலைஸ் ஆச்சு. ஐம்பத்து ராயிரத்து முன்னூறு கிடைச்சது.. இந்தா அச்சதன் ஃபானைப் போட்டிட்டு ஃபாரின் கொன்றிபியூஷன்ஸ் அன்ட் பாங் ஃபைலை எடும். ஒங்க கொன்றிபியூஷனிலிருந்து நாலு மூணு சக்கர வண்டிகள் வாங்கினோம். அதில் மூணு வண்டிகளை இங்கேயே இன்மேட்லின் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தலாமென்றிருக்கிறோம். இப்படியொரு வண்டி தேவையென்று மூணு வருஷமாகவே வெளியிலிருந்து ஒரு ஏழை ஹாண்டிகேப்ட் பேஷண்ட் கேட்டிண்டிருக்கார். பாவம் ஒரு வண்டியிருந்தா லாட்டரி சீட்டோ வேறெதோ வியாபாரம் பண்ணிப் பிழைச்சுப் பார். இப்போ பகவானின் விருப்பமாக்கும் நீங்களே நேரில் வந்திருக்கிறதாலே வண்டிகளை உங்க கையாலேயே கொடுத்தீங்கண்ணா பெற்றுக்கிறவங்களுக்கும் இரட்டிப்பு சந்தோஷமாக இருக்கும்."

மாலை சைக்கிள் வழங்கும் நிகழ்ச்சியை ஒரு சிறு விழா போலவே ஏற்பாடு பண்ணியிருந்தனர். ஜெர்மனியிலிருந்து கொண்டு வந்த 'ஹியரிங்

எயிட்' கருவிகளை காது கேளாத மாணவர்களுக்குக் கொடுத்தார். மற்றும் அங்குள்ள அநாதைக் குழந்தைகளுக்கும், நோய் வாய்ப்பட்டிருப்போருக்கும் கைவிடப்பட்ட முதியவர்களுக்கும் தயாநதி பொங்கலும் வடையும், ஸ்லீட்டும் உடைகளும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்க டாக்ஸி ஒன்று வந்து நின்றது. வித்யாகர் போய் டாக்ஸி டிரைவருடன் சேர்ந்து போலியோவினால் இரண்டு கால்களும் முற்றாகப் பாதிக்கப்பட்டு போன ஒரு பதினெட்டு வயது இளைஞனைத் தூக்கி வந்து ஒரு ஆசனத்தில் அமர்த்தினார்.

"ஹி ஸ்த அப்பிளிகண்ட் தற் ஐ நிப்போர்ட்டயெஸ்ரர் டே அன் ஹி இஸ் ஹிஸ் ஃபாதர்" வித்யாகர் அறிமுகம் செய்ய தயாநதி கை கூப்பிய டிரைவரை நேராகப் பார்த்தார். நேற்றைய அதே டிரைவர்!

முதல் நாள் காக்கி யூனிபோமை போட்ட விடுத்து நாலு முழ வேட்டியும் வெள்ளை சேட்டும் அணிந்து காதினுள் வில்வம் பத்திரம் வைத்திருந்தான். அவரைத் தெரியாதவன் போல் பாசாங்காகப் பார்த்தான். முச்சக்கர வண்டியை வரச் செய்து வித்யாகரும், தயாநதியும் இளைஞனைத் தூக்கி அதில் அமர்த்தினார். பொங்கலும், வடையும், ஸ்லீட்டும் புத்தாடையும் அவனுக்கும் தரப்பட்டது. இளைஞன் இருவரையும் வணங்கினான்.

தயாநதி இளைஞனிடம் சொன்னார்: "நம் எல்லோருடைய வாழ்க்கையும் எவ்வெவ்மது கர்மாவின்படி ஏற்கனவே ஃபிரீபுரோக்கிராம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அதன்படிதான் எமது வாழ்க்கை அமையும் என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எமக்கு அறிவுள்ளது ஒண்ணு இருக்கிறதால் நாம் முடிஞ்சுமட்டும் மத்தவங்களை ஏய்க்காமல் வாழப் பழகுவது நல்லது. என்ன சந்தோஷமாயிரு?" டிரைவர் அவரைக் கீழ்க்கண்ணால் பார்த்தான்.

"ஏம்பா என்னைத் தெரிகிறதா?" என்று கேட்கலாமா என்று கூட நினைத்தார். மேலும் அவனைத் தரும் சங்கடத்தில் ஆழ்த்தவோ, இன்னுமொரு பொய் சொல்ல வைக்கவோ விரும்பவில்லை. வாய் வரை வந்துவிட்ட வாக்கியத்தை வழக்கி விடாமல் பிரயத்தனத்துடன் காத்தார். அவனது உலக அகராதியில் அறம் என்பது 'ஏமாளிகளின் தொழில்' எனக் கூட அர்த்தப்படலாம். எளின் அவன் ஏய்ப்பதையே மீகையோராகக் கொண்ட ஒரு சமூகத்தின் பிரஜை. ஏய்க்கும், பொறி வைக்கும், மோசடி பண்ணும் பல வகை 'அனிமோனி'களைக் கொண்டிருப்பது சமூகக் கடலின் இயல்புதான். இக்கயமைகளையும், மானிட வலுக்களையும் உணரும் ஞானம் இச்சமூகம் கொள்ளும் வரை இவை என்றும் உயிர்த்து நிலை கொள்ளும்". அந்த சாகரத்தினுள் மீண்டும் கலந்து சங்கமிக்க அந்த டாக்ஸி புறப்பட்டது.

பாரிஸ் ஈழநாடு
ஜனவரி 28, '94

ஸ்பொன்சர் தர்த்தாக்களும் ஏற்பாட்டு மாமாக்களும்

பெர்லின் Hartnack Schule யில் புதிதாக ஆரம்பித்த ஜேர்மன் வகுப்புக்குப் போன மனைவி சஜாதா வகுப்பு முடிந்த பின் ஒரு சிறுமிக்குரிய ரூதாக வத்துடன் திரும்பி வந்தாள்.

“என்ன ... என்னங்க?”

“சொல்லும்”

“என்னுடைய கிளாஸில சமித்திரா என்னொரு சிங்கள கேர்ளும் சேர்ந்திருக்கிறாள்”

“அதுக்கென்ன?”

“எனக்கொரு ப்ரண்ட் கிடைச்ச மாதரியில்ல அது!”

“சரிதான்!”

“புரீ வங்கா என்றதும் என் பெயரைக் கேட்டாள், சொன்னேன். உடனே சிங்களத்தில் கதைக்க ஆரம்பித்து விட்டாள். நான் புரியேல்லை” என்றேன். என்னை ஆச்சரியத்தோட பார்த்திட்டு.

“ஐ ஆம் சொறி... ஆர் யூ தெயில்?” என்றாள்.

நாளடைவில் சமித்திரா சஜாதாவின் ஸ்நேகிதியாளாள். தினமும் அவளைப் பற்றிய தகவல்கள் புதிது புதிதாகக் கொண்டு வருவாள்.

“எப்படி ஜேர்மனிக்கு வந்தவளாம்?”

“வந்து மூன்று மாதந்தான். எங்களை மாதிரி ‘விசா’வில்லை அவளுக்கு, யாரோ ஒரு ஜேர்மன் கிழவன் தன்னைப் பராமரிக்கவென்று ‘ஸ்பொன்சர்’ பண்ணிக் கூப்பிட்டவராம். அவரோடதான் இருக்கிறாள். மாதம் 600 டி.எம்.சம்பளம் வேறு கொடுக்கிறவராம். அதெல்லாம் இங்கே Dental technician ஆக இருக்கிற சமிந்த என்றொரு சிங்களவர் ஏற்பாடு பண்ணிக் கொடுத்ததாம்”

“எந்த சமிந்த தெரியேல்லை?”

“பேர்னிலே Dental Laboratory வைத்திருக்கிறானாம். வந்து பதினைந்து வருஷத்திற்கு மேலயாம். உங்களுக்குத் தெரியாதோ?” “பழக்கம் குறைவான ஆளாய்க் கிடக்கு. ஒரு நாளும் சந்திக்கேல்லை” “கிழம் என்ன எழும்பி நடக்க முடியாத கேலோ?”

“அவள் சொல்லுறதைப் பார்த்தால் அப்பிடிப் பாடான கிழவனில்லை. கொஞ்சம் துட்டுக்காரக் கிழவனாம். அதனால் Seniorenheim (முதியோர் இல்லம்) தேவையில்லையென்று வீட்டிலேயே இருக்குது! மனைவி இருபத்தைந்து வருடத்திற்கு முன்னமே டிவோர்ஸ் எடுத்துக் கொண்டு பிரிஞ்சிட்டாளாம். இருக்கிறது ஒரேயொரு மகள்தான். அவளும் வேறெயங்கேயோ போய் ப்ரண்டோட இருக்கிறாளாம். ஒரு நாள் வெறுங்கையோட ‘ப்பி’ என்று கொண்டு வந்தாளாம். போரும்போது வீட்டு வாடகை கட்டப் பணம் இல்லை, சப்பாத்து பிரிஞ்சு போச்சு என்று முடுக்கிக் கொண்டு நின்று ஆயிரம் மார்க் ‘செக்’ வேண்டிக் கொண்டு போனாளாம்”

“சுமித்திரா கிழவனோட தனியவோ இருக்கிறாள்?”

“ம்... எப்பவும் விஷமம்தான் உங்களுக்கு?”

“உபத்திரயில்லையாமோ...?”

“அவள் கிழவனைப் பற்றியொன்று சொன்னவள்... நான் கடைசி வரையும் சொல்லமாட்டன் உங்களுக்கு”

“ஏதோ நான் சொல்லுமென்று நாண்டுகொண்டு நிக்கிற மாதிரியில்ல யிருக்கு... சொல்லாட்டி போமன்...” நான் சுவாரஸியம் காட்டாதது போல நடித்தேன்.

வலிய வந்து என் தோள் எலும்பைத் தன் முழங்கையால் அமுக்கிக் கொண்டு சொன்னாள்.

“கிழவன் பின்னேரங்களில் வெளியே ‘ஸ்பஷியகங்’ (வோக் கிங்) என்று வெளியில போரும் நாட்களிலதாளாம் அலுப்பு...!”

“அலுப்பென்று...?”

“கிழவன் கால் உளையுதென்று அமுக்கிவிடச் சொல்லுமாம்...”

“சம்பளம் கொடுக்கிறாள் அமுக்கிவிட வேண்டியதுதானே?”

“ஓலிவ் எண்ணை போட்டு தொடையிலிருந்து பாதம் வரை அமுக்கி நீவி விட்டதும், ‘சுமித்திரா நீ பாவம் எனக்கு அமுக்கி விட்டு உனக்கு கையுளையும் நான் உன் கைகளை நீவி விடுறன்’ என்று துவங்குமாம்...”

“பிறகு?”

“ஸ்வாரஸ்யத்தைப் பாருங்களேன். இப்படியான கதையள் என்றால் நல்லாய் விடுத்து விடுத்துப் பிடுங்குவர்..”

“இஞ்சபாரும்... நீர்தானே சொல்ல மாட்டனென்றீர்... பிறகு வலியவந்து சொன்னீர்... இப்ப... ஏதோ நான்தான் துருவித்துருவிக் கேட்கிற மாதிரியில்ல பெசுறீர்... சரி நீவுகிறேனென்று துவங்கி...”

“என்ன கிழத்துக்கு ஒன்றுமேலாதாம்... சும்மா கொஞ்சம் நீவி விட்டால் நல்ல Costly யான சட்டைகள், ஜீன்ஸ்கள், வாக்கமன் எல்லாம் வாங்கிக் கொடுக்குமா!”

ஒரு நாள் ஜெர்மன் மொழி டீச்சரின் திடீர் சுகவீனத்தால் வகுப்பு ‘கட்’ ஆக சுமித்திராவை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தாள் சஜாதா. தேக்கில் செதுக்கிய புத்தரை வீட்டில் பார்த்தவளுக்கு தாங்க முடியாத ஆச்சர்யம்...! சஜாதா கடலை வடையும், பகோடாவும் கொடுத்து உபசரித்தாள். இவைகளைச் சாப்பிட்டு மாமாங்கம் ஆகுதென்றாள்... “ஒவ்வொரு தமிழரும் தனிப்பட்ட முறையில் எவ்வளவு அன்பாகப் பழகுகின்றார்கள், பின்பு ஏன் எமக்குள் பிரச்சினைகள்?” என்றாள். “தனிப்பட்ட வகையில் தமிழனுக்கும், சிங்களவனுக்கும் இடையே பிரச்சினைகள் ஒன்றுமேயில்லை. இது நீயும் நானும் பிறக்குமுன்னர் 50 வருஷங்களுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த தலைவர்கள் திருத்த மறந்த தவறுகள் தான் பிரச்சினைகள் விஸ்வரூபமாகவதற்குக் காரணம்..”

18 வயதே ஆன அவளுக்கு என்ன விளங்கப் போகிறது? சஜாதா தன் உடுப்பு அலுமாரியைத் திறந்து அவளுக்கு காட்டப் போக ஒரு மிதமான ஜிரிகை வைத்த ஊதா நிற காஞ்சிபுரம் சேலையை எடுத்து தன் தோளில் வைத்துக் கொண்டு பல தடவைகள் அழகு பார்த்தாள்.

“ஹீம லஸ்ஸனாய்...!” (என்னை அழகு!) அவளது ஆசையைப்பார்த்த சஜாதா கேட்டாள் “உனக்குப் பிடித்திருக்கா?”

“பிடித்தென்ன... இப்பிடியொரு Classic ரக சேலை வாங்க லங்காவிலாயின் பத்தாயிரம் ரூபாய் தேவை. அது நினைத்தவுடன் ஆகிற காரியமென்றால் நாள் ஏன் இங்கு வரப்போகிறேன்?” என்றாள்.

புறப்படும் போது கிழவருக்குப் பிடிக்கும் என்று ஐந்தாறு வடை கேட்டு வாங்கித் தன் ‘ஹாண்ட்பாக்கில்’ வைத்துக் கொண்டாள். இன்னொரு பொலித் தீன் பையில் அவள் ஆசைப்பட்ட சேலையைச் சுற்றி அவள் கையில் சஜாதா கொடுத்த போது அவளுக்கு அதிர்ச்சியும், ஆச்சரியமும்!

“That’s very costly” என்று வாங்க மறுத்தாள். இது எமது நட்பின் ஞாபகமாக என்று - சஜாதா வற்புறுத்தினாள்.

“உன் புருஷன் என்ன சொல்லுவாரோ...?”

“என் முடிவுகள் எப்பொழுதும் அவருக்கும் உடன்பாடானவையே”

“அநேகமாய் பட்டுச் சேலை என்றால் பழசையே நம் பெண்களுக்கு கைவிட மனசு வராது... இப்படிக் கொஞ்ச நாள் பழக்கத்திற்கே புதிய சேலையை 'பட்'டென்று தூக்கித் தந்திட்டியே யோசிக்காமல்...?”

“இது எமது சந்தோசத்திற்காக அவ்வளவுதான்”

பாடீங்களில் இருவருக்கும் நல்ல அக்கறை இருந்தது. வகுப்புக்களுக்கு ஒழுங்காகவே போனார்கள். மூன்று மாதங்கள் முடிய நடந்த முதலாம் படிவத் தேர்வில் இருவருமே முதல் 'றாங்'கில் புள்ளிகள் பெற்றிருந்தார்கள்.

வசந்தம் முடிந்து கோடை மிதந்திருக்க ஜனங்கள் எல்லாம் வெப்பம் தாளாது அரையும், குறையுமாய்த் திரிய ஜூன் மாத இறுதியில் இருவருக்கும் ஜெர்மன் மொழிப் பரீட்சை இரண்டாம் படிவம் நடைபெற்றது. கல்லூரி வழக்கப்படி பரீட்சைகள் முடிந்த பின்னால் ஒவ்வொரு குழுப்பும் தனித்தனியே ஜெஸ்ரோறண்டிலோ, வளாகத்திலோ பார்ட்டி வைப்பதுண்டு.

இவர்களின் 'குழுப்' ஆசிரியை Frau, Hesse இம்முறை ஒரு புதிய சிக்களமான 'ஐடியா' தனக்குத் தோன்றுகிறதென்று சொல்லி அறிவித்தார்

“என்னுடைய வீடு 4 அறையோட வசதியாயிருக்கு. அங்கேயே பார்ட்டி வைச்சிடுவோம். பார்ட்டி சேர்விஸிலிருந்து சாப்பாடு அடுப்பிப்ப தாயின் தலைக்கு 50 அல்லது 60 டி.எம். தேறும். அதைவிடுத்து என்னுடைய குசினியிலே நான் ஏதோ தெரிஞ்சதைப் பண்ணி வைக்கிறேன், நீங்களும் உங்களுங்கள் நாட்டுச் சாப்பாட்டு வகை முடிஞ்சதைப் பண்ணி எடுத்து வாங்கோ! ஜமாய்த் திடலாம்!”

“ஹா... கூ” என்று ஏகமனதாய் வரவேற்றது.

பார்ட்டியன்று இனிப்பாக போளி, கேசரி, மைசூர் அல்வாவும் காரமாக பகோடாவும் கடலை வடையும் செய்து எடுத்துக் கொண்டு அந்தப் பழைய வீட்டின் உயரமான படிகளில் மூன்றாவது மாடிக்கு ஏற இருவருக்கும் மூச்சு வாங்கியது. மிக உயர்வான தரத்தில் கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்த வீட்டின் வதியும் அறை தளபாடங்கள் அகற்றப்பட்டு மலர்கொத்துக்களாலும், நிற பூலான்களாலும் லேசாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. நடுவில் இருந்த நீளமான மேசையில் ஏராளம் தின்பண்டங்கள் விதம் விதமான அலங்காரங்களுடன் பரவி வைக்கப்பட்டிருந்தன. மென்மையான கிளாசிக்கல் இசையொன்று மெதுவாக மிதந்து கொண்டிருக்க ஏற்கனவே வந்துவிட்ட மாணவர்கள் ஆங்காங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த மெழுகுவார்த்திகளின் வெளிச்சத்தில் சிறுசிறு குழுக்களாக வெறுங்காலுடன் சம்மணமிட்டு அமர்ந்து 'ஷாம்பெயின்' குடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சம்பிரதாயமாக எல்லோருக்கும் 'ஹலோ' சொல்லி விட்டு நாம் கொண்டு போன சாப்பாட்டு வகையறாக்களை மேசையில் வைத்துவிட்டு அமர வசதியாக ஒரு இடத்தைத் தேடிக்கொண்டிருக்க இருட்டாயிருந்த ஒரு மூலையில்... மீசையில் நரையும், தலையில் நிலவுமாயிருந்த ஆசாமி ஒருவன் சுமித்திராவை கோழிக்குஞ்சைப் போல அழுக்கி வைத்துக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தான். எங்களைக் கண்டதும் 'லங்வே கட்டிய' என்று திகைத்து அவளிடமிருந்து விடுபட்டு நாணமும், சங்கோஜமும் கலந்து அசடாய் வழிய வழிய 'ஹலோ' என்றான். "மாஃபியா கும்பலில் ஒருவன் போல் இருந்த அவனும் மயிந்திக் கொண்டு பின்னால் வர இது "சமிந்த அங்கிள்" என அறிமுகம் செய்தான். அவனும் 'ஹலோ' என்றான்.

கண்களை நேர்கொண்டு பார்ப்பதைத் தவிர்த்து வார்த்தைகளில் மிக சிக்கனமாகவும், கவனமாகவும் பேசினான்.

சமிந்த தான் ஒரு 'டென்ரல் டெக்னிசியன்' என்றும் தனக்கு லபோரட்டரி பேர்லினில் இருப்பதாகவும் சொன்னான்.

நாற்பது வயதிருக்கும். இவ்வளவு நெருக்கம் உள்ளவனை தன் காதலன் என்றோ, வருங்காலக் கணவன் என்றோ அறிமுகஞ் செய்திருந்தால் ஆச்சரிய மில்லை.

இது 'அங்கிள்' என்கிறாளே? இந்த "அங்கிள்" உறவு அவ்வளவு ஆரோக்கியமானதாய் படவில்லை.

"வீட்டில் ஒரு கிழவன். வழியில் ஒரு அங்கிள். இவள் எல்லோரோடையும் என்ன முகத்திற்கஞ்சி வேசையாடிறாளாமா?"

"உஸ்... உங்களுக்கென்ன... நீங்கள் பேசாமலிருங்கோ வாழ்க்கை ஒழுக்கம்... பண்பாடெல்லாம் அவரவர் தமது மனோதர்மப்படி அமைத்துக் கொள்வதுதான்..."

உங்களது ஒழுக்கம், கற்பு, நியாய ஸ்கேலை இன்னொருவருக்குப் பொருத்திப் பார்ப்பது தப்பு!"

பின்னொரு நாள் சுமித்திரா 'பத்து நாளாய் பார்க்காதது தண்ணிவிடாயாயிருக்கு' என்று போன் எடுத்தாள். இன்னுமொரு நாள் அவளே வந்தாள். அவளுக்கும் சஜாதாவை விட்டால் மனம் விட்டுப் பேசவேறு யாரும் இல்லை.

'எதுக்கு வயதுப் பொருத்தமில்லாத அந்த அங்கிளின் நட்பு' என்று கேட்பதென்று சஜாதா தயங்க அவளே எல்லாம் கொட்டித் தீர்த்தாள்.

"அன்றைக்குப் பார்ட்டிக்கு வந்தாரே சமிந்த அங்கிள்... அவர்தான் முன்பு நான் சொன்ன ஸ்பொன்சர் ஏற்பாடு பண்ணித் தந்தது. இங்கு பிலிளஸ்

பண்ணுறார்... நிறைபப் பணயிருக்கு... அவருடைய காரைப் பார்க்க வேணுமே...!"

"கார் கிடக்கட்டும்... உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிப்பாராமா?"

இந்தக் கேள்வியால் துணுக்குற்றவள் கண்களில் நீர் திரையிட்டது. ஒரு நிமிட மௌனத்தின் பின் உடைந்த குரலில் சொன்னாள்:

"அது சாத்தியமில்லை."

"அவருக்கு ஊர்வ குடும்பமிருக்கு... ஆனா அதைப்பற்றி அவர் பேச்செடுப்பதில்லை. இரண்டாவது... (மீண்டும் தயங்கினாள்) என்னைக் காட்டிலும் அழகான இன்னும் ஐந்தாறு குமரிகள் அவர் கையுள்ள இருக்கு..."

"எப்படிச் சொல்றே?"

"ஹவுஸ் கீப்பிங்... நர்லிங் என்று இன்னும் கொஞ்சப் பேரைக் கொண்டு வந்து பெர்லீனில் இறக்கி வைத்திருக்கிறார்..."

"இதாவது அவருக்கு என்ன நன்மை?"

"நன்மையா...? எனக்கு மாசம் Hilde brandt (கிழவன்) 600 டி.எம். சம்பளம் தர்றார். அதிலயும் 100 டி.எம். அவருக்குக் குடுத்திடலும், இப்படி எல்லாரிட்டையும்..."

"பெரிய பணக்காரன் என்றாயே இப்படி 100 டி.எம். முக்குக் கையேந்தி றாரா?"

"அதனாலதான் பணக்காரன்..." விரக்தியாகச் சிரித்தாள்.

"என்னைவிடப் பரிதாபக் கேஸ்கள் என்னன்னா..."

"சொல்லு"

"இவருடைய செயற்கைப் பல் தயாரிக்கிற லபோரட்டரி இருக்கில்ல அதிலே வேலை செய்ய வெறும் முன்னூறோ, நாநூறோ டி.எம். சம்பளத்தில் அரைடசின் பெண்ணுங்களை வேறு கொண்டு வந்து வைத்திருக்கிறார். சம்பள சீட்டில மாத்திரம் இரண்டாயிரத்துச் சொச்சத்திற்கு கையெழுத்து வாங்கிடுவாராம். ஏதோ இந்த வேலையாவது கிடைச்சதே என்ற எண்ணத்தில் யாரும் எதிர்த்துப் பேசிறதில்லை."

"அப்பிடி இருக்கிறாரா மகாராஜா... திருட்டு முழியும் அதுவுமாய் அவரைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே மகா அயோக்கியளாய் இருப்பாள் என்றே எனக்கும் பட்டது."

"பதினையாயிரம் ரூபா சம்பளம் வரும், ஆனால் வயசான ஆளைப் பராமரிக்கிறதுதான் 'ஜோப்' என்று சிலோனில் சொல்லித்தான் என்னைக்

கூட்டி வந்தவர்... எம்பனியில் கொடுக்க வேண்டிய பத்திரங்களைக் கொடுத்து விசா எடுத்து வருமட்டும் அப்பாவின் நண்பருக்கு தெரிந்தவர் என்ற முறையில் ரொம்பவும் உசென்றாய்த்தான் பழகினார்..."

"... அப்புறமாக விமானத்திற்குள்ள வந்தபின் தொடங்கினதுதான் தடவல்..."

அவள் முகம் கன்றிப் போனது. அவள் சமிந்தவைப் பற்றி விவரிக்க விவரிக்க சஜாதாவிற்கு யாரோ முள் அரத்தினால் முதுகில் தேய்ப்பதுபோல் இருந்தது.

சமித்திராவிற்கும் அவளைப் பகைத்துக் கொண்டால் எங்கே கிழவனிடம் போய் 'உனக்கு இவளைவிட நல்ல 'குட்டி' கொண்டு வாறேன் என்று சொல்லித் தன்னை ஊருக்கு Pack பண்ணி விடுவானோ என்று பயம்.

இவளுக்கு யாருமே உதவ முடியாது!

சீங்கப்பூர் தெக்கா மார்க்கெட்டை ஒரு ஞாயிறு காலையில் சும்மா தானும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்ற ஒரு நாள்... என்னைத் தாண்டிப் போன ஒரு பெண் திரும்பி வந்து வெய்யில் கண்ணாடியை தலைக்கு உயர்த்திவிட்டுக் கொண்டு,

"சார் நீ ஸ்ரீலங்காவா?" என்றாள்.

"யெஸ்" கை எடுத்து நமஸ்கரிக்கிறாள்.

"நான் பரதீபா... இங்கு ஒரு வீட்டில் ஹவுஸ்மெயிட் ஆக இருக்கிறேன் தமிழரோ, சிங்களரோ நம் நாட்டுக்காரரைப் பார்ப்பதில் எவ்வளவு சந்தோசம்...!"

"நீங்க அண்மைலதான் சிங்கப்பூர் வந்தீங்களா?"

"யெஸ் போன வாரம்தான்"

"லங்கா எப்படியிருக்கு?"

"சொறி, நாள் இப்போ ஜெர்மனியில் இருந்து வருகிறேன், இலங்கையைப் பிரிஞ்சு சுமார் பதினைந்து வருடங்கள்."

"நீங்கள்?"

"7000 ரூபா சம்பளம் வேண்டி இரண்டரை வருஷம் நாட்டையும் வீட்டையும் பிரிஞ்சிருக்கிறேன். ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் எங்களுக்கு விடுமுறை யானதால் இப்பிடி மற்றவர்களைச் சந்திக்க இங்கே மார்க்கெட்டில் கூடுவோம். 50 டொலர் கொடுத்திருங்க சேர், உங்களோட எங்கு வேணுமாலும் வந்திடறேன் இன்றைக்கு. ஓச்சார்ட் ரோடு போவோமா? அங்கே அமைதியான ஒரு

ஹொட்டல் இருக்கு. ஜாலியாயிருக்கலாம், காலை 8 மணிக்கு என்னை அனுப்பினச் சரி....”

தலையை ஒருவாறு சாய்த்து ஒரு கண்ணையும் குலுக்கிக் கொண்டு சரளமான ஆங்கிலத்தில் நிமிடத்திற்கு ஆயிரம் வார்த்தைகள் பேசினாள். அலையலையாய் கேசமும், ஈச்சங்கொட்டைப் பற்களும், கண்டி, மாத்தளைச் சிங்களவர்க்குரிய மினுமினுப்பான தேகமுமாய் அவளிடம் ஈர்ப்பு சக்திகள் இருக்கவே செய்தன. எங்கே ‘மளங்குலைந்து விடுமோ’ என்ற பயத்தில், 50 டொலரும், வீட்டுக்குக் கொண்டு போக வேண்டிய உடுப்புக்களில் இரண்டையும் கொடுத்து “உன் பார்ட்டைம் ஜொப்பை மட்டும் விட்டிடு. அது எனக்குப் பிடிக்கலை” என்றேள்.

ஒரு தபோவனத்து முனிவனைப்போல் என்னை மரியாதையுடன் பார்த்தாள்.

அவளுக்கு ஊர் மாத்தளை. படிப்பு G.C.E. (A/L) வரை. திருமணம் ஆகிவிட்டது. 5 வயதில் ஒரு பெண் குழந்தை. ஊரில் பாட்டி பராமரிப்பில், ஆரம்பத்தில் மாசம் 250 சிங்கை டொலர் சம்பளம். இப்போது போராடி 300 தரச் சம்மதித்திருக்கிறார்கள். வருடத்தில் 4 வாரங்கள் ஓய்வும், ஊருக்குப் போய்வர விமாளைச் சீட்டும். இவை பயன்படுத்தாதவிடுத்து உரிய பணம் சம்பளத்துடன் சேர்த்துக் கொடுப்பார்கள். மற்றும்படி வாரத்தில் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் விடுப்பு. ஊழியம் பண்ணும் வீட்டு ஆண்களின் தொந்தரவுகளைப் பொறுக்க வேணும்.

“சிங்கப்பூரில் இலங்கைப் பெண்கள் எத்தனை பேர் வேலை பார்க்கிறீர்கள்?” கேட்டேன். முதலாவது ப்ளோரில் ஒரு புடவைக் கடையின் பின்னுக்கிருந்த கொறிடோர் பக்கம் கூட்டிப் போய் அரைச் சுவரின் மேலாக கீழே எட்டிப் பார்க்கச் சொன்னாள். அங்கே தரையில் சீனாக்காரரின் திறந்த வெளி இறால் ரெஸ்ரோறன்ரில் கூட்டம் கூட்டமாய் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இளம் பெண்கள் சிலர் சாப்பிட்டுக் கொண்டும், சிலர் தேனீர் குடித்துக் கொண்டும், சிலர் சம்மா அரட்டையடித்துக் கொண்டும் இருந்தார்கள். அதற்குள்ளேயே ‘கொம்பனி’ கிடைத்த சிலர் ‘செறியோ’ காட்டிவிட்டு போய்க் கொண்டும் இருந்தார்கள். சிலர் யாரையாவது எதிர் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பது போலவும் இருந்தது.

வாழ்க்கையில் விரதங்கள் எதுவும் பூண்டிருக்காவிட்டாலும் அதன் வெளக்க அழுத்தங்களை எதிர் கொள்ளப் போராடும் அவர்களின் மானசீக தைரியம் எனக்குப் பிடித்திருந்தது.

இலங்கைத் தமிழன் உலகெங்கும் அகதியாய் அலைய, படித்த சிங்களப் பெண்கள் அரபு நாடுகளிலும், சிங்கப்பூரிலும் பத்துப் பாத்திரம் தேய்க்க,

பூமியும் தன் ஆதியிலிருந்த வேகத்திலேயே மாற்றமின்றி வலஞ்சுழியாய்ச் சுற்றுகிறது இயல்பாய்!

உங்களுக்கு அந்த ஈழக் கவிஞரின் கவிதை ஞாபகம் வருகிறதா? எனக்கு வந்தது.

'வாருங்கள் ஐயா! வந்திருந்து
தாருங்கள் உங்கள் வாக்குகளை - தந்த பின்னால்
பாருங்கள் படு குஷியில்
Pajero-வில், போவோரைப்
பசித்திருந்துதான் - ஓம்!'

"என்ன திடீரென ஒரு மோனச் சிரிப்பு?" சுஜாதா தான் கேட்கிறாள்.

"இல்லை, நாள் ஒரு கணம் சிங்கப்பூரிலிருந்தேன்"

"கூடு விட்டுக் கூடு பாயும் சித்தும் இப்போ கைகூடி விட்டதா?... ஆத்தாடி.....!" மிகையாக என்னைப் பார்த்து வியந்தாள்.

எங்களுக்கும் குழந்தை ஒன்று பிறந்து, சுஜாதாவுக்கும் பருதி நேர வேலை ஒன்று கிடைத்து பிளியாகி விட்டதால் சுமித்ராவின தொடர்பு குறைந்து போனது. இரண்டு வருஷங்கள் விரைந்து கழிந்தன...

ஆகர்ஷ்யா என்ற பெயரில் பூலங்கா குசினியுடன் ரெஸ்ரோறன்ஸ் ஒன்று ஒரு சிங்களவர் திறந்திருக்கிறார்.... இடியப்பம், தோசை, வடை, வெள்ளையப் பம், வட்டிலப்பம் என்று எல்லாமே கிடைக்கிறது.... ஜனம் அலையாய் மோது கிறது, என்று பேர்லின் எங்கும் ஒரு புதிய கதை பிறந்து பரவியது.

விஷயம் எமக்கும் எட்ட சரி அப்பிடி என்னதான் விஷேசம் அங்கே என்று நானும் சுஜாதாவும் சின்ன வாண்டு சகிதம் ஒரு நாள் புறப்பட்டோம்.

பார்த்தால் உன்மையில் பெரியய்யய ரெஸ்ரோறன்ட் தான்!

உள்ளார்ந்த சித்திர வேலைப்பாடுகள், நீர்த்தாரைகள், செடிகொடிகள் என்று ஏதோ இலங்கையில் இருப்பது போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்தும்படி சிறப்பாகவே செய்யப்பட்டிருந்தன.

நான்கு மூலகையிலும் புத்தர் பரிநிர்வாணமாய் இருந்தார். "ஆயு போவன்" என்று ஒரு கரம் பின்னால் இருந்து நீண்டது. பார்த்தால் சமிந்த!

தங்க Rolex கடிகாரத்திலும், ஒற்றைக் கடுக்கையிலும் வைரங்கள் புதைந்து மின்ன, கொஞ்சமுள்ள கேசத்தையும் நீளமாக வளர்த்து றப்பர்பான்ட் போட்டுக் கொண்டு, உயர்ந்த ரக கோட் சூட்டில் 'ரிப்ரொப்' ஆக இருந்தான்.

“இது என் இரண்டாவது பிஸினஸ்.... ஆரம்பிச்சு இரண்டு மாசம் தான்... பரவாயில்லை நல்லாவே போகுது... எப்படியிருக்கு வேலைப்பாடுகள்?” என்றான்.

“பிரமாதம்.... அசத்தியிட்டங்க” என்றேன். மூன்று சிங்களச் சிட்டுக்கள் சேலையில் வாடிக்கையாளர்களிடையே சுழன்று சுழன்று பரிசாரகம் பண்ணின. கல்லாலிலும் இன்னொரு மயில்! எங்கேதான் பிடித்தானோ? அதோ பாரில் சுமித்திரா. சுடிதாரில் நின்றுருந்தாள். ‘ஹாய் சுமி’ என்றபடி அவளை நோக்கி ஓடினாள் கஜாதா.

சுமித்ரா மலங்க மலங்க விழித்து அப்போதுதான் கஜாதாவை புதிதாகப் பார்ப்பவள் போலப் பார்த்தாள். சுமிந்த சொன்னாள்: “இது சுமித்திரா இல்லை... சுமித்திரா... அவ தங்கை”.

“அப்படியா.... அசப்பில் சுமித்திராவைப் போல இருக்கிறாளே..? சுமித்ரா எப்படி இருக்கிறா... பார்த்து நாளாச்சு?”

“ஓ..... அவ பூலங்கா போயிட்டாவே.... நல்லாவே இருக்கிறா. சென்ற மாதம் திருமணங்கூட ஆச்சு...”

எங்களுக்கு ஒரே ஆச்சரியம்!

எங்களை உள்ளே கூட்டிச் சென்று சூசினி எல்லாம் காட்டினாள். அங்கும் ஐந்தாறு மொட்டுக்கள் சிங்களத்தில் கதைத்தபடி மும்முர சமையலில் ஈடுபட்டு இருந்தன!

இன்னும் ஸ்பொன்சரில் இறக்குமதியாகப் போவது.....

எத்தனை சுமிதாக்களும், சுனந்தாக்களும், சுபாங்கிகளுமோ?

ஈழ முரசு
அக்டோபர் 4, '95

காலத்தில் காதுல் செய்து...

இ

ந்திய அரசின் அமைதிப் படை தன் போரை முடித்துக் கொண்டு சாரிசாரியாகத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த நேரம். அன்று என் சட்டத்தரணியின் நீண்ட கடிதம் வந்திருந்தது.

பெர்லின் மாநகரம் தன் 750-வது ஆண்டைக் கொண்டாடும் முகமாக உமக்கும் ஏளைய அரசியல் தஞ்சம் கோரியிருக்கும் அரசியல் அகதிகளைப் போன்று இங்கு நிரந்தரமாக தங்கி வாழ அனுமதி வழங்கப்படும் சந்தர்ப்பம் உண்டு என்றும் இத்தால் அறிவிக் கிறேன். நீர் விரும்பினால் விண்ணப்பிக்கலாம். கொச்சையான ஆங்கிலத்தில் கடிதம் பல சட்டக்குறிப்புக்கள், அவற்றுக்கான பந்தி இலக்கங்கள் எனத் தொடர அவர்கள் தரவிருக்கும் 'டி.ராவல் டாக்குமெண்டைக்' கொண்டு ஊருக்குக் கிளம்பலாமே, என் ராஷ்யியைக் காணலாமே என்ற களிப்பால் மனம் குதி கொண்டது.

இரண்டே வாரத்தில் டாக்குமெண்ட் கைக்கு வர ஓசையில்லாமல் விமான டிக்கெட் 'புக்' செய்து கொண்டேன். எல்லோருக்கும் தெரிந்தால் சொக்கிளெற்றுபார்கள், உடுப்புக்கள் என்று என் தோளில் சுமை ஏற்றி விடப் பார்ப்பார்கள். அவற்றை விலாசம் தேடி விநியோகம் செய்வதிலேயே லீவு நாள் தீர்ந்து விடும்.

ராஷ்யமி அதை மகள் தான். எளிதும் இவ்வளவு காலமும் 'காத்திருந்து அவள் போகும் வழி முற்றிலும் கண்கள் பின்னழகார்ந்து களித்திடத் தான்' முடிந்தது.

இம்முறை ஊரைவிட்டுப் பிரிந்து போய் ஆறுவருடங்களின் பின்பு அங்கு நிற்கப் போகும் ஒரு மாதத்தினுள் அம்மாவையும் மாமாவையும் ஒற்றுமைப் படுத்திக் குடும்பத்தினுள் ஒற்றுமையை மீண்டும் உண்டு பண்ணி அக்குதுகலம் தங்கி நிற்கையிலே ராஷ்யியையும் மணவறையில் உட்கார வைத்து "யாம் யாம்" என்று மேளங் கொட்டி என்ன செவ்வாளாலும் அவளையும் கையுடனேயே கூட்டி வந்திட வேண்டும்.

என் பெரிய வீடு முழுவதும் அவள் மெட்டியும் கொலுசுவும் சினுங்கி வளைய வர, வருங்குளிர்காலம் ஜோர் தான்!

கூடிப்பிரியாமலே - ஓயிராவெல்லாம்

கொஞ்சிக் குலவியங்கே

ஆடி விளையாடியே - உன்றன் மேனியை

ஆயிரங் கோடி முறை நாடித் தழுவி...

அப்பாவுக்கென்ற சாக்கில் வாங்கிய விஸ்கிப் போத்தல்களையும், தங்கைக்காக வாங்கிய உடுப்புக்கள், 'வாக் மன்' என்பவற்றை ஒற்றைச் சூட்கேஸினுள் அமுக்கி வைத்துக் கொண்டு பறந்தேன். பத்து மணி நேரம் பறந்த பின் தென்னை மரங்கள் மேலாகப் பதிந்து கட்டு நாயகா விமான நிலையம், அநாவசிய லஞ்சம், கொழும்பு கோட்டை, சைவக்கடை, தோசை, இரவு மெயில் ரெயின். திடீரென்ற சுவாத்திய மாற்றத்தால் பாதாதிக்கேசம் 'நசநச'வென்று வியர்த்தது. மெயில் பக்க வாட்டில் அதிகமாக ஆட்டுவது போலவும், சத்தமாக இருப்பது போலவும் பட்டது. பொதுவாக மக்கள் சந்தோஷக் குறைவாகவே காணப்பட்டனர்.

எனக்குப் புதிதாக இருந்த இருபது ரூபாய் தாளை நான் வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க 'கல்லினுள் தேரைக்கும் கருப்பைக்குள் உயிருக்கும் உள்ளிருந்தே உணவூட்டும் தயாளன் சற்பகுணபோதன்' என்று 'கரகர'ப்பான தொண்டையில் பாடிக் கொண்டு வந்த பிச்சைக்காரன் என்னருகில் வந்ததும் நின்றான்.

நோட்டை அவளிடம் நீட்டினேன். மிக்க ஆச்சரியத்துடன் அதைப் பெற்றுக் கொண்டவன் சிலவேளை நான் தூக்கக் கலக்கத்தில் தான் அப்படித் தவறுதலாக நோட்டைக் கொடுக்கிறேனோ என்று எண்ணி "ஐயா இருபது ரூபாயுங்க" என்றான்.

"ஆமா கொண்டு போய்ச் சாப்பிடு"

கண்களில் ஆச்சர்யம் மாறாமலே "நீங்க நல்லாய் இருக்கணும்" என்று பெரியதாய்க்கும்பிடு போட்டுப் போளவன் பத்து நிமிடங்களே கழித்து மீண்டும் என் முன்னால் வந்து நின்றான்.

"என்ன?"

"ஐயா கூடவே நானும் வந்திட்டிடுங்களா?"

"அம்மாவுக்கு சமையலுக்கு வெறகு ஓடச்சு கொடுத்து. வீட்டு வேலைகளிலே ஒதவி பண்ணி, சாக்கிரதையா வீட்டைப் பார்த்துக்கிட்டு ஒதவியா இருப்பேனுங்க..."

“அட சரிதான்... முதல்வ ஒரு அம்மாவைத் தேடி வீட்டில கொணர்ந்து வைச்சிட்டு அப்புறமா உன்னைக் கூட்டிப் போறன் சரிதானே!”

சக பயணிகளும் சிரித்தார்கள். மாகோ ஜங்ஷன் தாண்டியதும் ரயிலின் ஆட்டத்திற்குச் சற்றுக் கண்களைச் சுழற்றியது. ஜன்னல் பக்கமிருந்த மடிக்கக் கூடிய சிறு தட்டிலும் (மேஜை) பின் யாரோ முதுகுமேலும் தலையைச் சாய்த்து அசௌகரியமாய்த் தூங்கி வியர்த்துக் கொண்டிருக்க மெயில் வவுனியாவை அடைந்தது.

அதிகாலை நாலு மணி மெயில் அத்துடன் நிறுத்தப்பட்டது. அங்கேயே ஒரு வாடகைக்கார் அமர்த்திக் கொண்டு தொடர்ந்து பயணித்தேன். முப்பது, நாற்பது ‘சென்றிகள்’ அலுப்பூட்ட அங்கு தொந்தரலூட்டவென்றே நின்ற மறவர்கள் அன்புடன் விஸ்கிப் போத்தல்கள் சிலவற்றை கபளீகரம் செய்தனர்.

பிற்பகல் இரண்டு மணியளவில் வீட்டு வாசலில் காரை விட்டு இறங்கிய என்னை ‘கேட்’ அண்டை நின்று கொண்டிருந்த தங்கை செளமினி எதிர்பாராமல் கண்டதும் ‘அண்ணா’ என்று கூவினாள். நான் பெயின்ட் பண்ணிவிட்டுப் போன ‘கேற்’ காலத்தால் வெளிறிப் போயிருக்க செளமினி ஒரு சாண் வளர்ந்திருந்தாள். ஆச்சரியத்தில் அவள் கண்கள் இன்னும் பளபளத்தன.

“ஏன் அண்ணா ஷாக் டிரீட்மெண்ட் கொடுக்கிறாய்?”

“ஏதோ தோன்றிச்சு புறப்பட்டேன்”

“இன்னும் நிறத்திருப்பாயென்று நினைத்தேன். கறுத்துப் போய் வந்திருக்கிறியே.. அது சரி நினைச்சாப்போல வரமுடியாதென்றாங்களே?”

“அதெல்லாம் பிறகு பேசலாம்”

என்னிடம் குட்கேலை வாங்கிக் கொண்டே டிரைவரைக் காட்டி “அவரையும் உள்ளே கூப்பிடுங்கோ, காப்பி சாப்பிடலாம்” என்றாள்.

முதல்வ காப்பியைத் தந்திட்டு அவருக்கும் சோறு போட ஏற்பாடு பண்ணு. வவுனியாவிலிருந்தெல்ல என்னைக் கூட்டி வர்றார்..” வவுனியாவி லிருந்தா? அம்மா அப்பாவுடன் சம்பிரதாயப் பேச்சுக்கள் பேசி பின் நான் சாரத்திற்கு மாறி குளிக்க கிணற்றடிப் பக்கம் போக சோப்பு, ரவல், கொண்டு ஓடி வந்த செளமினி காதோடு சொன்னாள்.

“அண்ணா விஷயம் தெரியுமா உனக்கு?”

“என்ன?” என்பதாகப் பார்த்தேன்.

“நேத்திக்கு ராஷ்மிக்கு நிச்சயதார்த்தம் பண்ணிட்டாங்கள். லெட்டர் போடவிருந்தேன். நீயே வந்திட்டாய்” என்றாள். என்னுள் சத்தமில்லாது வெடித்த ஒரு அணுகுண்டு என் நினைவுப்புலத்தை கபளீகரம் பண்ணியது! சங்கடமான சிறு மௌனத்தின் பின் கேட்டேன்.

'அவளும் சம்மதிச்சிட்டாளா?'

"என்ன கேள்வியிது.. மாப்பிள்ளை வேறு யாருமில்லை... நம்ம மாதவன் அண்ணாதான்."

"மாதவளா?" வார்த்தைகள் வேறு இல்லை என்னிடம்! ராஷ்மி எனது மாமன் மகள் மட்டுமல்ல. சிறு வயதிலிருந்தே எனக்கு எனக்கு என்று சொல்லி வளர்க்கப்பட்டவள். இப்போது ஐந்தாறு வருடங்களாக நம்மிரு குடும்பங்களுக்குமிடையே சற்று விரிசல் ஏற்பட்டு சுமுகமான உறவு இல்லை. மாதவன் அத்தைக்கு ஒன்று விட்ட அண்ணன் மகன் என்ற வகையில் உறவுக்காரப் பையன். பெரிய வர்த்தகக் கொம்பனி ஒன்றில் கொம்பியூட்டர் புரோகிராமிங் இஞ்சினியராக இருக்கிறான். நானொன்றும் அவளை நோகவில்லை.

என் தாய்மாமனே எனக்கெனப் பிறந்து என் உடலினுள் தோலினுள்ளே சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு திசுக்களிலும், இழையங்களிலும் இழைந்து என்னுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என்னுயிர் ராஷ்மியை குடும்பப் பகையைச் சாட்டாக வைத்து ஒரே இரவில் பிரித்துச் சென்று விடுவதா?

நினைக்க நினைக்க மூளைக்குள் பெரிய வெறியுண்டாகியது.

என் மனநிலையைப் புரிந்தவளாகச் செளமினி 'நிச்சயதார்த்தம் பண்ணியாகிவிட்டது இனி என்ன தான் பண்ண இயலும்' என்று எண்ணிவிட்டாள் போலும். ஆதரவான குரலில் சொன்னாள் "போறது போகட்டும் விடண்ணா, அவளை விட உசத்தியா ஒரு பெண் உனக்காக வேறெங்கோ காத்துத் தானிருக்கிறாள்... நீ போய் குளித்து விட்டு வா.. சாப்பாடு ரெடி பண்ணிறேன்".

நான் குளிக்கப் போகவும் அவள் குசினியில் புருந்து பிளியாளாள்.

அம்மா, அப்பா பேச்சுக்கு ஏதேதோ எல்லாம் பேசினார்கள். விசாரித்தார்கள். ராஷ்மியின் நிச்சயதார்த்தம் பற்றி.. மூச்!

ஏமாற்றத்தை ஜீரணித்து விட்டார்களா அவ்வது இதொன்றும் அவர்களைப் பாதிக்கவில்லையோ தெரியவில்லை.

ஆண்பிள்ளையைப் பெற்ற கர்வமாகவும் இருக்கலாம்! எதுவுமே நடவாதது போல் வெகு இயல்பாக இருந்தார்கள்.

ராஷ்மியைப் பற்றியான நினைவுகள் தேனீயாய் துரத்தித் துரத்தி வந்து கொண்டிருந்தன. அவள் நினைவுகளால் அடிபட்டு காயமில்லாத வலிகளை அனுபவித்தேன்.

அரட்டைக்கு தொட்டுக்க, உரசிக்க ஜெர்மன்காரிகள் இருந்தாலும் நான் உள் மனதில் பூட்டி வைத்து அவ்வப்போ இரகசியமாய் திறந்து பார்ப்பதும் கொஞ்சவதும் ராஷ்மியைத் தானே?

ஒரு செப்புச்சிலைக்குரிய களையும், குத்துவிளக்கிற்குரிய ஒளியும், கம்பீரமும் சேர்ந்த அழகு அவளது.

ஞானச் செருக்குக் கொண்டவள். விவாதம் என்று வந்தால் கல்லூரி நாட்களில் அவளது விவாதங்கள் ரொம்பவும் அறிவுபூர்வமானதாக இருக்கும். சமயங்களில் அவள் காட்டும் ராங்கித் தளங்கூடப் பிளஸ்பொயிண்ட்தான்!

தஞ்சாவூர் ஓவியங்களில் இருப்பது போல் நீண்டு சாந்தத்தைத் தேக்கி வைத்திருக்கும் அவள் மோளவிழிகளை இவ் ஜீவிதத்தில் மறப்பது கஷ்டம்.

களவில் கூட அவள் ஆடைகளைக் குறைத்தோ கவைத்தோ காண முடியாது.

அந்த ரகம் அவள்!

'ஏய் ராஷ்மி எப்படி நீ இதற்குச் சம்மதித்தாய், உண்மையில் என் மீது உனக்குப் பிரியமோ, ஈடுபாடோ இல்லையா?'

அம்மாவை நினைக்க மேலும் ஆத்திரமாக வந்தது. அண்ணனுடன் சண்டை தான் போட்டார்கள். போகட்டும் எந்தக் குடும்பத்தில் தான் பிக்கல் பிடுங்கல் இல்லை? என் ராஷ்மியை இழந்து போகாமளவிற்கு விட்டு வைப்பதா?

மாமா மாதவன் குடும்பத்தில் சம்பந்தப் பேச்சு எடுத்தவுடன் தெரியப்படுத்தியிருந்தால் ஓடி வந்து தடுத்து நிறுத்தியிருப்பேனே?

இந்த ராஷ்மிக் கழுதைக்குத் தான் எங்கே போயிற்று புத்தி? ஒரு வரி எழுதியிருக்கப்படாதா?

டாக்டராக இருந்து வெள்ளை அங்கியும் செதஸ்கோப்பும் வளைய வர வேண்டிப்பட்ட ஆசையையும், அதற்கான உழைப்பும் கல்வித்தரப்படுத்தல், மாவட்டக் கோட்டா என்று சொல்லி அரசாங்கம் மண்ணிலே தட்டிவிட்ட பின் வேறு போக்கற்று எனது துறைக்கும், இலட்சியத்திற்கும் ஒவ்வாத நிறுவெறியும், அந்நியர் துவேஷமும், முதலாளி மனப்பான்மையும் கொண்ட ஐரோப்பிய நாடொன்றில் வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக ஹோட்டல் குசினியில் சேவகம் செய்து அல்லாடிக் கொண்டிருக்கும் போது கூட வாழ்க்கை மீது ஒரு பிடிப்பையும், வாழ வேண்டும் என்ற ஆவலையும் தூண்டுவது ராஷ்மியின் நினைவுகள், தான்!

அவளையும் இழந்தேனாயின் என்னை விட ஏமாளியாக யாரும் இவ்வுலகில் இருக்க முடியாது.

குளித்து விட்டு வந்ததும் செளமினி வழமையான அரட்டைக் கதைகளுமும், அறுவை ஜோக்குகளும் இல்லாமல் மௌனியாகச் சாப்பாடு பரிமாறினாள்.

இரண்டு கவளத்திற்கு மேல் சாப்பிட முடியவில்லை. கையலம்பிவிட்டு விறாந்தையில் காலியாக இருந்த அப்பாவின் ஈஸிசேரில் உட்கார்ந்தேன். இதயம் இன்னும் வேகமாக அடித்துக் கொண்டிருக்க மனம் மட்டும் காற்றில் முகில்களைப் போல் அலைக்கழிந்து கொண்டிருந்தது. இருப்புக் கொள்ள முடியவில்லை.

சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டேன். யாரிடமாவது இந்த அக்கிரமத்தை சொன்னாத்தான் மனது ஒரு வழிக்கு வரும் போலப்பட்டது.

எங்கு யாரிடம் போவது என்று மட்டும் தெரியவில்லை. திடீரென்று பழைய கல்லூரித் தோழன் பாலேந்திரன் ஞாபகம் வரவே அவன் வீட்டுப் பக்கமாக சைக்கிளைத் திருப்பினேன். எங்கெங்கு போயிருப்பானோ என்ற சந்தேகத்துடன் பாலேந்திரன் வீட்டு வாசலில் இறங்கி ஸ்டாண்ட் போட்டேன்.

முன் விறாந்தையின் தாழ்வாரத்தில் மூல்லைக் கொடிப் பந்தல் காலுடன் அறுபதிற்கு நாற்பது வீதம் கறுப்பும் வெள்ளையுமாயிருந்த நாயொன்று திடீரென எழுந்தது. கண்ணிமைக்கு முன் மின்னல் வேகத்தில் கிழக்குப் புற வேலிப்பக்கமாக பாய்ந்து ஒடுக்கமாக இருந்த இரண்டு கிளவைக்கதியால்களினூடு தலையை நுழைத்து உடலை வில்லாய் வளைத்து சொருகி முன்னங்கால் களை மறுவளவினுட் பரப்பி வைத்து முழு உடலையும் சிரமப்பட்டு இழுத்து அயல்வளவுக்காரரின் கிணற்றண்டை வேகமாய் ஓடி 'சுடென் பிரேக்' போட்டு நின்று திரும்பி என்னைப் பார்த்து வீராவேசமாகக் குரைத்தது.

பாலேந்திரன் வெற்றுடம்புடன் இருந்தான். "வா மச்சான் என்ன திடீரென்று.. நம்பவே முடியவில்லை!"

நேராகத் தன் அறைக்கே கூட்டிப் போனான். அப்போதைக்கு அவசிய மில்லாத பயண விபரங்கள் போன்ற விஷயங்களைப் பேசிக் கொண்டிருக்க பத்து நிமிடத்தில் 'உ' வந்தது. குடித்து விட்டு என் பாண்ட்பாக்கெட்டில் இருந்த சிகரெட்டை எடுத்து இருவருமாக புகைத்துக் கொண்டே எனது பிரச்சனையை மௌன விவரித்தேன்.

"பிறந்ததிலிருந்தே எனக்கென்று சொல்லி வளந்தவடா.."

"இப்ப முடிந்தது என்ன நிச்சயதார்த்தந்தாளே, திருமணமில்லையே, சும்மா பதறாதே"

"மாமா தங்கையை பழி வாங்கிறதா நினைக்கலாம். ஆனா இதை விட அவமானம் எனக்கு வேறையில்லை"

“குடும்பங்களிடையே உறவில்லாமல் போச்செண்டால் எப்பிடி... ஏதாவது வெட்டுக்குத்தா?”

“சே அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. தாத்தா பாட்டிக்கு எங்கும்மாவும் மாமாவும் மட்டுந்தான் பிள்ளைகள். அவர்களிலே அம்மா திருமணமே முதல்வ நடந்தது. எங்கப்பா வரதட்சணை பழக்கத்தை தீவிரமாக எதிர்த்த தாலே தானும் ஒண்ணும் வாங்கிக்கலை. ஆனாலும் தாத்தா தனக்கிருந்த சொத்திலை அரைவாசி அம்மாவுக்கென்றே சொல்லி வந்தார். அதாவது மாமா குடும்பம் இப்போ இருக்கிற வீடு வளவும், கொஞ்ச வயல்காணியும் மாமாவுக்கென்றும் மீசாலையில் ஒரு மாந்தோப்பு, பள்ளிரண்டு பரப்பு வரையிலை வரும் அது அம்மாவுக்கென்றும் பேச்சு. ஆனால் தாத்தா உயிலொன்றும் எழுதி வைக்காமலே இறந்திட்டதினாலே மாமா தோப்பை இன்னும் குத்தகைக்கு விட்டு வருமானமெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு வாறார்.

தோப்பு வேலிக்கு முள்ளூக் கம்பியெல்லாம் பிடித்து சுற்றிவரத் தென்னம் பிள்ளை வைத்தபோது தான் தெரிஞ்சது வரதட்சணை கேளாதமைத்துளைபப் பெரிதும் பாராட்டிக் கொண்டு மாமா தோப்பையும் தன்னுடையதென்று நினைக்கிறார் என்று.

அப்பா தான் லௌகீகப்பற்றுக் குறைந்தவராச்சே. அம்மாவிடம் ‘நீயாச்சு உங்கொண்ணானாச்சு இதிலொன்றும் நான் தலையிட மாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டார்.

அம்மா ஒரு நாள் போய் மாமாவிடம் தோப்பு விஷயமா தாத்தா சொன்ன வற்றையெல்லாம் நினைப்பூட்டிக் தோப்பைத் தனக்கு எழுதித்தரும்படி கேட்டிருக்கிறாண்டு வையேன். அது மாமாவுக்கு அதிர்ச்சியாய் இருந்திருக்க வேணும்.

அவராலே அடியோடு மறுக்கவும் முடியாது.

ஏனென்றால் அம்மாவுக்கு சீதனம் என்று எதுவுமே எழுதி வைக்காததினாலே கோர்ட்டுக்குப் போனா சட்டப்படி தாத்தாவின் சொத்துக்களிலே எல்லாத்திலும் அரைப்பங்கு தனக்குக் கிடைக்க வேணும் என்று உரிமை கோர முடியும்.

‘சரி தான் தென்னம்பிள்ளை வைத்த செலவு முள்ளூக் கம்பி இழுத்த செலவு எல்லாமாய் ஐயாயிரம் ரூபா கொண்ணந்திட்டு உயிலைப் பற்றிப் பேசு’ என்றிருக்கிறார் அரை மனசோட மாமா.

‘ஏன் அப்பா போனாப்போல தோப்புக் குத்தகையிலை வெள்ளிக்காக, பங்கு கேட்டு வந்தேனா.. நீ தானே அனுபவித்தாய். அதிலே கழிச்சக் கொள் அப்பிடியென்று அம்மா சொல்ல பேச்சு முற்றி இருவருமே மனம் நோகும்படி தர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மாமா எங்க வீட்டிற்கு வர்றதை நிறுத்திட்டார்.

அவர் ஒரேயடியா ஆரம்பத்திலிருந்தே உன் மகனுக்கு என் பொண்ணைத் தரப்போறதில்லை என்று சொல்லியிருந்தாலும் பரவாயில்லை. எனக்கே தாற்ற மாதிரி நம்பிக்கை காட்டிவிட்டு திடீரென 'ருட்'டை மாத்தி சந்தோஷப்படும் ஒரு 'சாடிஸ்ட்' வில்லனாக இருப்பார் என்று நினைக்கேல்லடா.

"உனக்கு ராஷ்டியும் வேணும், மாமாவுக்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்கவும் வேணும் அப்படித்தானே? ஒண்ணுக்கும் பயப்படாத மச்சான். பிரண்ட்ஸ் எல்லாம் நாம என்னத்துக்கு இருக்கிறம்?"

"எப்படி?"

"எப்படி என்றதெல்லாம் உனக்கு இப்ப சொன்னால் புரியாது.. நீயும் நல்லாய்த்தான் மளமுடைஞ்சு போயிருக்கிறாய். எல்லாம் 'சக்ஸஸ்' ஆகும் என்று வைச்சுக் கொள். இதிலே உதவக் கூடிய இன்னும் இரண்டொரு பிரண்டையும் நான் சந்திக்க வேணும். அப்புறம் எல்லாருமா சந்திப்போமே, இப்ப போயிட்டு வர்ற சனிக்கிழமை இரவு ஏழு மணிக்கு மேலே வந்து பார்.. அப்புறம் 'வசதியா வந்திடு'. ஏன்எண்டால் கொஞ்சம் செலவிருக்கும். அவளிடமிருந்து அப்போதைக்கு விடை பெற்றேன்.

ஆரம்பத்தில் நல்லதோர் நோட்டாக இருந்து பின் பொதுவேலைப் பகுதியினரால் அறவே கவனிக்கப்படாமல் விடப்பட்டு ருண்டுங் குழியுமாக இருந்த ஒடுங்கலான வீதியில் இரண்டு கிலோ மீற்றர் தூரம் இரவில் மூன்று சைக்கிளில் ஐந்து பேர் பயணித்து காவலுக்கு எவருமில்லாத அந்த ஆரம்பப் பாட சாலையை அடைந்தோம்.

வகுப்பறையொன்றினுள் மேசையொன்றைச் சுற்றி நாற்காலிகளைப் போட்டுக் கொண்டு மெழுகுதிரி ஏற்றி வைத்து 'நம்ம விஷயம்' விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. பாலேந்திரனும் அவன் நண்பர்களும், நாள் எடுத்துச் சென்றிருந்த 'சிவாஸ் ரீகல் விஸ்க்கி' உள்ளே இறங்க இறங்க ஆக்ரோஷம் அடைந்தார்கள். இப்படி ஒரு அவமானம் சற்றும் சகிக்கற்பாலது எனக் கொதித்தார்கள். இதற்குள்ளாக மாமா திருமண நாள் வேறு குறித்து விட்டிருந்தார். திருமலை கோணேசர் ஆலயத்தில் தாலி கட்டு, மறுநாள் வீட்டில் வரவேற்பென்று திட்டமிட்டிருந்தார்கள். 'திருமலையில் தாலி கட்டு வைத்துக் கொள்ளும்படி ஏதாவது வேண்டுதலோ அல்லது நாள் ஏதாவது கலாட்டா பண்ணலாம்' என்று எதிர் பார்த்தாரோ தெரியாது.

'எமது விடுதலைப் போராட்ட காலத்தில் துப்பாக்கிகளுக்கா பஞ்சம்?' என்றார்கள். 'இயந்திரத் துப்பாக்கிகளைக் கண்டதும் பிய்த்துக் கொண்டு ஓடப் போறாங்கள்' என்றுஞ் சொன்னார்கள்.

அவர்கள் திட்டத்தைக் கேட்டதும் சற்றுத் திகிலாகவேயிருந்தது. எனினும் ராஷ்மி கிடைக்கிறாள், அவ்வேளை மாமாவுக்கும் சரியான பாடம் புகட்டப் படுகிறது. நயக்கத்தை வெளியில் சற்றுங் காட்டிக் கொள்ளாமல் சம்மதித்தேன்.

தீவிர ஆலோசனைகளின் பின்பு 'கோணேசர் கோவிலில் தாலி கட்டு முடிந்து யாழ் நோக்கித் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கும் கல்யாணக் கோஷ்டியை ஓமந்தையில் இயந்திரத் துப்பாக்கிகள் சிகிதம் வழி மறித்து பெண்ணைக் கடத்திக் கொண்டு வருவது' என்று விஸ்கி, பியர் போத்தலுக்கு இடையிலும் சிகரெட்டுப் புகை மண்டலத்திற்கு நடுவிலும் முடிவெடுக்கப்பட்டது.

'கிசுகிசு' குரலில் இளந்தாடியுடனிருந்த ஒருவன் மற்றவரிடம் புகை கலந்து கேட்டான். "இந்த அதிரடி நடவடிக்கையை நாளைக்குப் பெப்பரிவ போட்டாளெண்டால் அவர் திரும்பி ஜெர்மனி போதிவை ஏதும் 'பறப்பளம்' உண்டாகாதா மச்சான்?"

"அட சரி தான்... காத்திருந்த கன்னிமயில் காடு மாறிச் செண்டால் பிறகு அவளும் நடைப்பிணமாகி விடுவாள்."

"அதுவும் சரிதான் முடிஞ்சா என்ற தம்பியையும் ஜெர்மனிக்குக் கூட்டிப் போகச் சொல்லு. அவன்ரை அனுப்புத் தாங்க முடியாமல் கிடக்கு" நண்பர்கள் என்பால் கொண்ட கரிசனை என் மயிர்க்கால்களைக் குத்திட்டு நிற்கச் செய்தது.

கல்யாண நாளும் வந்தது! மாமா வீடு அமர்க்களப்பட்டது. அதிகாலையில் இரண்டு மினிபஸ்ஸிலும் கார்களிலுமாகப் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

கல்யாணம் முடிந்து அவர்கள் திரும்பி ஓமந்தை வர இரவு பதினொரு மணியாகும் என எதிர்பார்த்தோம். வாடகைக் கார் ஒன்று ஒழுங்கு பண்ணி தோஸ்த்துக்கள் சிகிதம் புறப்பட்டு போய் திட்டமிட்டிருந்த இடத்தில் செடிகளிடையே மறைவாக வண்டியை நிறுத்திவிட்டு ரோட்டில் குறுக்காகப் போட்டு நிறுத்துவதற்காக எடுத்து வந்த கோடரியால் மரமொன்றைத் தறித்து அளவாகத் துண்டு போட்டோம்.

மாலையில் பெய்திருந்த கனத்த மழையினால் காட்டுச் செடிகளின் இலைகளும், புற்களும் இன்னும் ஈரமாக இருந்தன. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக 'மின்மினி'களின் பறப்பும் மழைப்பூச்சியின் 'கீ' என்ற ஆரோகணமும், அடர்ந்த ஓமந்தைக் காடும் இலேசான பயம் தர, அடுத்து யாம் பண்ணவிருக்கும் அதிரடி அனுபவம் இதய அடிப்பின் வேகத்தை இலேசாக ஆக்ஸிலேட் பண்ணியது.

மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று படுவேகமாக வந்தது. பின் கால் மணி நேரம் கழித்துப் பாரமேற்றிய லொறி ஒன்று வரவும் மறைவாக ஒதுங்கிக் கொண்டோம். அனைவரும் சிகரெட்டைப் பொருத்தித் 'தம்' இழுத்தோம். பின்பு ஒரு

பத்து நிமிடம். தூரத்தில் இரட்டை வெளிச்சம் தெரிந்தது. மாப்பிள்ளை பொண்ணை ஏற்றி வந்த வண்டியின் டிரைவர் வாங்கிக் கொண்ட ஐநூறுக்கு விசுவாசமாக ஒரு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் வரும் போதே ஹெட் லைட்டினால் 'சமிக்கை' செய்தான். இது தான் வாகனம் என உறுதியான பின் தயாராகத் துண்டாடி வைத்திருந்த மரத்தை ரோட்டின் குறுக்காகப் போட்டு விட்டு இயந்திரத் துப்பாக்கியின் ரவைப் பட்டிகளைத் தோளில் மாட்டித் தயாரானோம். காரின் வெளிச்சம் அண்மிக்க, அண்மிக்க அதன் பின்னால் தொலைவில் இரண்டு வேறு வாகனங்களின் வெளிச்சமும் தெரிந்தது. பாலேந்திரன் சிகரெட்டை வீசி விட்டுச் சொன்னான். 'உள்ளேயும் வெளிச்சம் தெரியுது. மினி பஸ்கள் போலத் தான் கிடக்கு சரி, அதுவும் நல்லது தான் பின்னாலே வாரது.

மாப்பிள்ளை.. அட உன்னைத் தான்... மற்ற மாப்பிளே, பொம்பிளை காரில் வாற சனங்கள் பிளந்த வாயை மூடிற்றுக்குள்ளை பொம்பிளையை இழுத்து வந்து எங்கடை காரிலே திணிச்சிடு. ஆக்ஷன் தாமதமாகி மினிபஸ் ஆட்கள் சேர்ந்திட்டால் ஒரே கூச்சலாயிடும்.

பாதையில் தடையைக் கண்டதும் முதல் கார் 'ஸ்லோ' ஆகியது. தயங்கித் தயங்கி வந்த செவ்விளநீர்க்குலை, ரோஜா மாலைகள் என அலங்காரியாக ஊர்ந்து மனமின்றி நின்றது.

காரை நோக்கி அனைவரும் பாய்ந்தோம். பாலேந்திரன் டார்ச்சைப் பிடிக்க காரின் பின் கதவைத் திறந்து நான் தலையை நுழைத்ததும் கல்யாண ஜோடியுடன் கூட வந்த பரிச்சயமில்லாத மிக மொத்தமான பெண்கள் பீதியில் வாயைப் பிளந்தனர். ஏனோ அதைகையக் காரினுள் காணவில்லை. கண்களில் மிரட்சியுடனும் நடுக்கத்துடனும் முன் சீற்றில் இருந்த மாமா கேட்டார் "என்ன வேணும் உனக்கு?" அவரை மேலே பேசவிடாது அவர் பக்க கண்ணாடியை இறக்கி கதவினாடு அவர் தொண்டையில் துப்பாக்கியை வைத்தான் ஒரு தோஸ்து.

எனக்குள்ளாக என்னவோ போலிருந்தது.

அவரைப் பாராமலே சொன்னேன்.

"ராஷ்மி என்னோட வந்திடணும்"

"அல்லது" இது மாப்பிள்ளை.

"இதே நிமிஷம் மூன்று கொலை விழும்" கொலை என்றதும் பெண்களின் தொண்டை நரம்புகள் புடைக்க எச்சிலை மிட்டு விழுங்கினர். பின்னால் மினி பஸ்களும் வந்து நின்றன. திடீரென அந்தப் பக்கமாய் துப்பாக்கிகள் அதிர்ந்தன. என் தோஸ்துக்கள் ஒருவரையும் காணவில்லை. என் நெற்றிப் பொட்டில்

சுத்தியலால் அறைந்தது மாதிரி இருந்தது. மாப்பிள்ளை தேங்காயால் என் முகத்தில் மொத்தியிருக்கிறான்.

என் கபாலத்தினுள் விளையாட்டு ஸ்டேடியத்திற்குப் பூட்டுவது போல் பல சக்தி மிகுந்த மெர்க்குரி லைட்டுக்கள் ஒளிர்ந்தன.

அவ்வீத ஒளியில் நான் தடுமாற இயந்திரத் துப்பாக்கிகள் மேலும் படபடத்தன. ஏழெட்டுப் போராளி இளைஞர்கள் துப்பாக்கிகள் சகிதம் மிளிபஸ்ஸி லிருந்து குதித்து ஓடி வந்தனர். யாழ் செல்வதற்காக விடுதலைப் போராளிகளும் கல்யாணக்கும்பலுடன் சேர்ந்து திருமலையிலிருந்து வருவார்கள் என்று யார் எதிர் பார்த்தது? அவர்களில் சிலர் தோஸ்துக்களை "டாய்" என்று கத்தியபடி துரத்திக் கொண்டு காட்டிற்குள்ளாகவும் ஓடினர்.

எவரையும் காணவில்லை. நடந்ததை அனுமானிக்க முடியாமல் மயக்கமாகவும், குழப்பமாகவும் இருந்தது. அவர்களின் காரின் பின் சீட்டில் உட்கார்ந்திருந்தேன். மூக்கில் இருந்து இரத்தம் சிந்திக் கொண்டிருந்தது. மாமாவின் துண்டினால் யாரோ ஒத்தித் துடைத்து விட்டார்கள்.

காட்டினுள் ஓடிய போராளிகள் திரும்பி வர இவனும் கூட வந்ததோ, அடிபட்டதோ பொடியானுக்கு தெரிய வேண்டாம். ஹூட் லைட்டை அணையுங்கள் என்று மாமா உஷார்ப்படுத்தினார். காருள் இருட்டு வர நானும் மேல் துண்டால் முகத்தை மூடித் தூங்குவது போல் நடத்தேன்.

அவ்விளம் போராளிகளும் உயரமாயிருந்த ஒருவன் ஆணையிடுவது போலச் சொன்னான். சரி.. சரி வண்டிகள் புறப்பட்டும்.. கொள்ளையடிக்க "டிறை" பண்ணியிருக்கிறாங்கள், அந்த முள்ளந்தண்டில்லாத.. துரோகக் கும்பல். ஏதோ விசா (ஆயுள்) பலம் போலுள்ளது. பத்து செகண்ட் முந்தி விட்டாங்கள் அல்லது எல்லாரையும் சரித்திருப்போம். நாங்களும் ஏதோ தற்செயலாக உங்களோடு வந்ததாலே தப்பித்தீர்கள். மரத்தை வீதியின் ஓரமாகத் தூக்கிப் போட்டு விட்டு அனைவரும் போய் மிளி பஸ்களில் மீண்டும் ஏறிக் கொண்டனர்.

வண்டிகள் ஏக்காலத்தில் புறப்பட்டன. மூன்று நான்கு நிமிடங்கள் காரினுள் மெளனம் சங்கடமாகக் கழிந்தது.

மாமா முன்னோக்கிப் பார்த்தபடியே பேசினார்.

"ராஷ்மி உனக்குத் தான் வேணுமென்றால் என்னிடம் நேரவே பேசியிருக்க வேண்டியது தானே? தாலியுமேறிய பின்னாலே இதென்ன பைத்தியக்காரத்தனமான விளையாட்டு?"

"அவளை எனக்குத் தர்றதாகத் தானே சின்ன வயிசிலையிருந்து பேச்சு... திடீரென்று இப்படிப் பண்ணிட்டா எப்படி?"

“நம்ம குடும்பங்களிலே தான் ஒற்றுமையில்லையென்று ஆகிப்போச்சு. பகைமை வளர்ந்திட்டுது. நிமோனியா வந்த போற மாதிரி ஆஸ்பத்திரியிலை மூன்று கிழமை கிடந்தேன். கொம்மா திரும்பிப் பார்க்கேவ்வ, வழி தெருவில் கண்டாக் கூட முகம் பார்க்காம மறுபக்கமா ஒதுங்கிறா. ஜெர்மனி, பிரான்ஸ் போனவங்கள் எல்லாம் அங்கே அகதியாயிருக்கினம் இப்போதைக்கு திரும்பி வரற சாத்தியமில்லையென்று இங்கு பேச்சு. இந்த நிலையிலே இனிமேல் நமக்குள்ள ஒற்றுமையென்று ஒன்று உண்டாகி அது கல்யாணங்காட்சியென்றா கிறது ஒன்றுஞ் சாத்தியமா எனக்குப் படேல்வ. அவளுக்கு வயசு காத்திருக்குமோ, குமர் முத்திக் குரங்காருமென்று பழமொழி. மாதவனுக்கும் வெளியி டங்களில் இருந்தெல்லாம் ஜாதகங்கள் வந்து போட்டி போட ஆரம்பிச்சிட்டுது. சரி சொந்தத்திலை மாப்பிள்ளை ஒன்றை எதுக்கு விட்டு வைப்பாளென்று நான் தான் ஜாதகத்தை எடுத்துப் பார்த்தேன்.”

சிறிது மௌனத்தின் பின் பேசினார். “கொம்மா தான் இன்னும் கோபம் பாராட்டினாலும் உனக்கு அவள்வ ‘இன்ரஸ்ட்’ இருந்திருந்தால் தைரியமா அவளைக் கூப்பிட்டு உன் எண்ணத்தை தெரியப்படுத்தியிருக்கலாம்.” ஜெர் மனி போறதுக்கு முன்னடியோ அல்லாது போன பின்னால கூட ஒரு கடிதம் மூலம் தெரியப்படுத்தியிருக்கலாம்.

இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகள் வெளியில லவ் கிவ் எண்டு எத்தனையோ பண்ணுதுகள். அமர்க்களப்படுத்துதுகள். இதெல்லாங் கூட என்னநாமா சொல் லித்தர முடியும்? எலியோட சேர்ந்து வாலும் முறுக்கிறதென்று தான் நான் நினைச்சன்.

சரி.... ஜெர்மனியாலை வந்து ஒரு வாரமா வீட்டில தானே குந்திக் கொண்டிருந்தனி.. கடத்தறேன் சுடுகிறெண்டு இப்ப வந்தது போல விவே கமா நேத்து வந்து அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் தாலி கட்டியிருந்தார் கூட அதனை நான் ஒரு வழியில அங்கீகரிக்க இடமுண்டு.

குருவை, குரிய சந்திரனை, சபையோரை; அக்கினியைச் சாட்சியா வைத்து ஒருத்தன் தாலியை ஏற்றுக் கொண்ட பின்னாலே... அந்த ஓமத் தீ அணைய முன்னமே ராஷ்மி உன் கூட ஓடி வந்திடுவான்னு எப்படிப்பா முடிவு பண்ணினே...?”

“தற்குறிகள் கூடப் பண்ண முன் வராத ஒரு காரியத்தை... நீ போய்... சே!” என் புத்தி மாமாவின் செருப்புக்களால் நன்கு அடிபட்டது.

ராஷ்மியில் கடுகத்தனையும் தவறேயில்லை. என் அத்தீத காதலை ஏன் தான் மறைத்தேனென்றும் புரியவில்லை. இனி நான் வாய்திறந்து ஒரு வசனம்

பேசினாலும் அசிங்கமாயிருக்கும். இப்போது என் இதயத்திலும் இரத்தம் கசிய ஆரம்பித்தது.

உன் உணர்ச்சிகள் சுடப்படும்
பொசுங்கிப் போவாய்
காதற் காடு
தனிவழிப் பயணம்
திக்குத் தெரியாமல்
வழிகள் மாறிப்படும்!
வண்டி சென்று கொண்டிருந்தது.

பாரிஸ் ஈழநாடு
ஜூன் 25, '93

பொ. கருணாகரமூர்த்தி

பார்வதுங்களும் பாதாளங்களும்

கு எசிக்கு குழலில் நடக்கும் அளர்த்தங்களைப் பார்க்கும் போது நிமிஷமும் விசராந்தியாக இருக்க முடியவில்லை. டினும் அலைக் கழிந்தது.

'இவை என்ன இயற்கையின் விகாரங்களா, இல்லை மானுடம் இன்னும் தன் விலங்குச் சபாவங்களில் இருந்தும் பூரணமாக விடுபடவில்லையா' என் பது புரியாமல் இருந்தது.

நேற்றைய சம்பவத்தின் பின்னர் சாப்பிடக்கூட மனமில்லாமல் இருந்தாள். அவர்கள் வீடு இருக்கும் ரோட்டுக்கு இரண்டு ரோட்டுத் தள்ளியே சம்பவம் நடை பெற்றிருந்தும் பெர்லின் மாலைத் தினசரியில் பெரிய பெரிய புகைப்படங்களுடன் செய்தி வந்த பின் னால்தான் அவளுக்கு விஷயமே தெரிய வந்தது!

'ஓ... நேற்று அம்புலன்ஸ் வண்டிகள் கூவிக் கொண்டு ஒன்றன் பின் ஒன்றாக விரைந்தது இதற்காகத் தானா?' துஎசிக்கு பத்திரிகைப் போட்டோவில் களிந்து புன்னகைக்கும் பதினாலு வயது நிறையாத அந்த அழகிய அரபு மலர் அவள் டாயிலெட்டில் குந்தி னாலும், கட்டிலில் சாய்ந்தாலும் முன்னால் வந்து அதே மாதிரி புன்னகைத்தாள்.

உருளைக் கிழங்கு சிப்ஸ் இம்பிளிலும், பழங்கள் காய் கறிக் கடையிலும், பள்ளி செல்லும் பாதையிலும் பூத்து நிற்கும் வசந்த மலர்களில் ஒன்றாக இந்த 'ஆயி ஷா'வையும் அவள் கண்டிருக்கலாம். 'உயிர் கொடுத்த தந்தையாலே உயிர் எடுபடும் கொடிய பிராப்தியுடைய வள்' என்று எவர் தான் அறிந்திருக்க முடியும்?

வீதிநடைபாதையில் தளத்திற்குக் கற்கள் அடுக் கிக் கொண்டிருந்த மனிதன், பத்திரிகையில் 'காட்சி யை' விவரிக்கின்றான். "பள்ளி செல்லும் அவசரத்தில் கிறீம் கொக்கோ தடவிய பாளைக் கடித்த படி முதுகில் புத்தகப்பையுடன் வீட்டை விட்டு வெளியேறுகிறாள் ஆயிஷா, முன் வாசல் கதவருகில் மறைந்து நின்ற தந்தை திடீரென ரிவோல்வருடன் அவள் முன் தோள்

றவும் வெவ்வெவலத்துப் போகிறாள். சம்மா விளையாடுகிறார்கள் என முதலில் நினைத்தேன்.”

“பொலிஸிலே என்னடி சொன்னே?” அக்கினித் துண்டங்களாய் வார்த்தைகள்.

மறுகணம் பயம்... மரணபயம்... சர்வ நாடியும் ஒடுங்கத், திகைத்து நின்றவள்... அந்த விநாடியில் செய்வதறியாமல்... பேச ரூரல் எழாமல் ஓடுகிறாள். அவன் துரத்திப் போய் மீண்டும் அவளை முன் மறித்து ரிவோல்வரை அவளின் நெற்றிப் பொட்டுக்கு நீட்டுகிறாள்.

“Papa... nein... nein... nein.. bitte nicht schie Ben!”

(“ப்பா... வேண்டாம்.... வேண்டாம்.. வேண்டாம்.. சுட வேண்டாம்..!”)

‘டுமீல்... டுமீல்... டுமீல்... டுமீல்... டுமீல்’

தலையில் இருந்து மார்பு வரை ஐந்து துளைகளால் இரத்தம் வடிகிறது. எம்பினாள், சாய்ந்தாள், வீழ்ந்தாள், துடித்தாள், ஓய்ந்தாள். புத்தகப் பை கூடக் குண்டுகளால் துளைக்கப்பட்டிருந்தது. பாதி கடித்த பாண் துண்டு அவள் காலடியில் கிடந்தது. கொஞ்சம் குருதியில் நனைந்தபடி. அவன் ஓடத் தொடங்கினான். கையில் ஒரு கல்லை எடுத்துக் கொண்டு விரட்டினான். திடீரென அவன் நின்றான். மீதிக்குண்டு இருந்தால் அவன் என்னையும் தீர்த்து விடலாம் எனப் பயந்தேன். அவன் நிதானமாக ரிவோல்வர் முனையைத் தன் கன்ன மண்டையில் வைத்தான். டிரிக்கரை இயக்கினான். ‘டுமீல்’... சாய்ந்தான்!”

விஷயத்தின் ‘அவலம்’ புரியாமல் பத்திரிகையைத் தன் மகளை விட்டே வாசிக்க நேர்ந்தமைக்காக மேலும் சஞ்சலப் பட்டாள்.

பதினாலு கோடி உலகங்களுக்கும் சொந்தமான பிரமோதரனே, நாமறியாத உளது மாய உலகம் ஒன்றிலுள்ள விசித்திரப் பழக்கத்தைக் கொண்டு வந்து எமது குடிசைகளில் பரிசோதனை பண்ணுகிறாயா? அல்லது பள்ளி கொண்ட கலக்கத்தில் புத்திகளை இடம் மாறிப் படைத்து விட்டாயா? ஐயனே மனுவின் விதிகளைப் பின்பற்ற விழையும், பல்லாயிரம் வருடங்கள் தார்மீகப் பின்னணி கொண்ட நாகரிகச் சமுதாயம் இது. இங்கே நாம் கொள்ள முடியாத வைகளையும் விகாரங்களையும் விதையாதே, பிளீஸ்!

பாரம்பரியம், சமூக நெறி, சம்பிரதாயம், ஆன்மீக உந்துதல் எல்லாம் ஒரு நவீன சிந்தனையாளனுக்கு அர்த்தமற்றவைகளாகலாம். ஆனால் சிந்தனை செயற்பட வேண்டிய நேரத்தில் தார்மீகமற்று வெறும் உணர்ச்சிகள் செயற்படுவதால் மானுடம் பாதாளத்துள் சாயும் அவலம்!

'மாமன் மகளை மணப்பதும், மச்சானை மணப்பதுமே திராவிடப்பாரம்பரிய வழக்கமல்ல' என்று கல்லூரி நாட்களில் பட்டி மன்றங்களில் விவாதித்தவள். 'இரத்த உறவுக்குள் திருமணக் கலப்புகள் ஏற்படுவது ஆகாது' என்ற விஞ்ஞானமும் அறிந்தவள். விலங்காய், காட்டுமிராண்டிகளாய் வாழ்ந்த நிலையில் இருந்து பல ஆயிரம் வருடங்கள் தேடிக்கொண்ட நாகரிகமானுடத்தின் சீரிய விழுமியங்களின் கொடியை மிக உயர்த்திப் பிடித்தவள். துளியும் எதிர்பாராத விதத்தில் தோன்றும் பூகம்பங்களையும், மானுடப் பண்பின் விகாரங்களையும் விளங்க முடியாதவள்.

மனித சமுதாயமும், பரம்பரை மரபுகளும் மாறிக் கொண்டேயிருக்கும். மானுடத்தின் சீரிய விழுமியங்களின் பரிணாமத்தில் பழையன அழிந்து புதிய திற்கு வழி காட்டும்.

சரி, விகாரங்களுக்கு என்ன விளக்கம்? இயல்பானவையா? விகாரபுத்தி உடைய தலைவனைக் கொண்ட குடும்பத்தில் ஒரு ஆண்பிள்ளையாவது இருந்தால் தார்மீக உறவு நூல் வேலிகள் முட்டப்படவோ சாய்க்கப்படவோ சந்தர்ப்பங்கள் குறைவாக அமையும் என எண்ணினாள். வீட்டுக்குள்ளேயே பாதுகாப்பு அற்று வாழும் இவர்கள் தான் உலகின் முதல் அபலைகள்!

'ஏய் சின்ன ஆயிஷா... காண்போரை இன்னொரு முறை கவனிக்க வைக்கும் படி செய்த அழகிய அரபு மலரே! உன் அழகின் ஆகர்ண சக்தி, தர்மதேவன் கண்ணயர்ந்த, வேளைகளில்... எந்த ஒரு மகுதியிலிருந்தேனும் 'சலவாத்து ஒலி' காதில் வீழாத கணங்களில் தார்மீக உறவுமுறை வேலிகளைத் தகர்த்து வீழ்த்தி விட்டு அதன் சிதிலங்களைத் தலை கீழாகப் பொருத்த முயற்சி செய்ததா?

எங்கள் பக்கத்தில் ஒரு ஆண் குழந்தையாக ஜனனித்திருந்தால் பிதா மரணமாகும் பட்சத்தில் சாஸ்திரமோ - பொய்யோ பிதுர்க்கிரியை யாவும் செய்து நமஸ்கரித்திருக்கக் கூடிய ஒரு மொட்டைத் தாளே துப்பாக்கி கொண்டு துளைக்கும் கொடியவிதியின் வரிகளை இன்னும் உன் போல் பதினாலு மொட்டுக்களின் தந்தைப் பிரகிருதிக்கு எழுதி வைத்தவன் யார்?

நீ பள்ளி செல்லப் படியுறங்கிய போதல்ல கிளியே, அதற்கு முதலே அவனால நீ கொல்லப்பட்டு விட்டாய். அந்த மர்ம விலங்கினால் நீ தினம் தினம் தின்னப்பட்டு இம்சைப்படும் கொடுமையினின்றும் விடுவித்துத் தன்னிடம் அழைத்துப் போகத்தான் 'மாயவன்' உன்னைப் போய் பொலிஸில் முறையிடு என்றுள் காதில் சொல்லித் தைரியமும் தந்தானோ? சரி... சரி... முடிந்தால் அவ்விலங்கை மன்னித்து விடு. இனிமேல் அது யாரையும் கடிக்கப் போவதில்லை. அந்த மாயாவியே இறுதியாயிருந்த குண்டையும் நீயே உன் கபாலத்துள் புதைத்து விடு' என்று அவ்விலங்கின் காதிலும் ஒதி விட்டாள்.

நான் பெற்றெடுக்காத இன்னொரு குழந்தையே, உன்னை வாழ்த்துகிறேன். நீ சாந்தி எய்துவதாகுக! தேவலோகத்து விதிகள் - நடப்புகள் ஒன்றுந்தெரியவில்லை. மீண்டும் பிறந்து வாழ்வதே உன் விதியாயின் என் அப்பாவுக்கு மகளாய் வந்து பிறந்து பார். தந்தை அன்பை முழுதாய் அனுபவி! நானும் உன் சகோதரியாவேன். அப்பாவின் கருணையில் மீண்டும் நனைவோம்.'"

நவீன மனித சமூகத்தில் இடையிடையே தோன்றும் இவ்வகை அனர்த்தங்கள் மனிதன் அடிப்படையில் விலங்குதான் என்பதைக் கூறும் அனுவாதமா (Recapitulation)? அவ்வது கலியுக முடிவில் பிரமோதரா உன் மீள் வருகைக்கான அடையாளங்களா? Hey.....!..... sigmund Freud! முப்பத்தேழு ஆப்ரேஷன்களிலும் உயிர் பிழைத்தவளே,

உன் கல்லறையிலிருந்து ஒரு கணமேனும் கண் திற.

என் சந்தேகங்களைத் தீர்த்து வை!

இக்குழந்தையின் வழக்கைக் கொஞ்சம் படித்துப் பார்.

அவளின் சிறு உலகில் -

முதல் நிழல் மரமும்,

பிறர் எவரேனும் சிறுமை செய்ய முளையின் அவர்களை உதைத்து விரட்ட

வல்ல காவலனும்,

ஒவ்வொரு சிறுபசியிலும், தாகத்திலும், சோர்விலும், தேவையிலும் அணைத்து ஆதரவு தர வேண்டிய தந்தையே நடும்சகத்தனமாய் தன் அரக்கப் பற்களால் இடித்துக் கடித்து இம்சித்த துன்ப நிகழ்வுகளை அக்குழந்தையின் ஞாபகப் புலன்களிலிருந்து முற்றாகக் கழுவிப் போக்கிவிடவல்ல மந்திரத்தைலத்தால் குளிப்பாட்டு.

மீண்டும் மீண்டும் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் தீர்க்கப்படும் அவல ஒலி... துளசியின் காதுகளில் ஒலிக்கிறது....

பயமாகவிருந்தது.

தனது ஜெர்மன் வாழ்க்கை பற்றிச் சிந்தித்தாள். வாழ்க்கை வெள்ளத்தின் அதி ஆழத்தில் ஆயிஷாவின் விம்பங்கள் அவள் பிள்ளைகள் மூவரினதும் பிரதிமைகளாய் ஒன்றாய்... பலவாய்... அது உயிர் பிழியப்படும் அவஸ்தை...! வாழ்வின் ஏமாற்றம் தாங்க இயலாது அவளுள் அழுதாள். இரண்டு நாட்கள் அதிதீவிரமாக யோசித்தாள். பிள்ளைகள் கூடக் கேட்டார்கள். "என்னம்மா... ஒரு மாதிரி இருக்கிறே? ஏதும் சுகமில்லையா உனக்கு?" "சே... அப்பிடையொன்றுமில்லை... நீங்கள் ஹோம் வேர்க் எல்லாம் செய்யுங்கோ!" துளசி தீர்மானமாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். இந்த வைராக்கியம் தனக்கு எப்படி வந்ததென்று அவளுக்கு ஆச்சரியமாகவிருந்தது!

அதுவிடமிருந்து நானும் பிள்ளைகளும் பிரிந்து போய்விட வேண்டியது தான். தாயகத்தில் சகஜநிலை திரும்பும் வரையில் - பிரான்ஸுக்கோ, ஹொலந்துக்கோ போய் விட வேண்டும்.

எல்லோர் வாழ்விலும் எதிர்பாராத சம்பவங்கள் ஏற்படுவதுதான். அவை துளசி வாழ்வில் மிக அதீதமாக, வாழ்வின் விகாரங்களால் (Mutations) மிகக் குழம்பியதால் எவரிடமும் எந்த உதவியுமே கேட்டு மண்டியிடாதவள் பாரிஸில் இருக்கும் தன் கல்லூரித் தோழியிடம் நேற்றுப் போனில் யாசித்தாள்.

“சிவமலர்... இங்கே பார், ஜெர்மனியில் கொஞ்சம் நிம்மதியாய் இருப்பேன் என்ற நம்பிக்கையோடு தான் வந்தேன்...

என் சந்தோஷங்களுக்குத் திரையாய் இருக்கும் அந்தச் சைத்தானும் ஃப்ளைட்டில் என் கூடவே வந்திருக்கென்பது இப்பதான் தெரியுது... என் விஷயத்தில் கடவுளின் 'றோல்' என்னவென்றும் புரியவில்லை..." (குலுங்கி அழுதாள். பின் சமாளித்துக் கொண்டு பேசினாள்)

“துளசி நல்லாய் மனதுடைந்து போயிருக்கிறாய் கடவுள் கண் திறப்பார்”

“என்றைக்கு அப்பாவின் அருமை தெரியாமல் அவரை நோக்கிச்சுப் போட்டு உதாசீனம் பண்ணிவிட்டு அதுக்குப் பின்னால் காலடி எடுத்து வைத்தன் அன்றைக்கு என்னைத் தொடர ஆரம்பித்த 'ஏழரை நாட்டுச் சனியன்' வரும் 'பதினாறாகியும் இன்னும் விட்டுப் போக மாட்டேனென்குது.”

“எல்லாம் நல்ல காலம் பிறக்கும்... கஷ்டங்கள் நெடுகத் தொடராது”

“என்னைத் தொடருதே.. நான் எதிர் கொள்ளும் கஷ்டங்களும், சோதனைகளும் விரோதமாயிருக்கே... இவை எனக்கெனவே விசேடமாக உண்டு பண்ணப்படுவன போலவுமிருக்கு (மீண்டும் அழுகை). அப்பா இருந்தாலாவது அவர் காலடிகளில் போய் விழுந்து விடுவேன். இனி நானெங்கு போவேன்?”

பல நாட்கள் கழித்து தோழிகள் இருவரும் ரெலிபோன் யூனிட் ஏறுவதைப் பொருட்படுத்தாது பேசினார்கள்.

“எனக்கு இங்கு பிள்ளைகளை இனி ஒரு நிமிடம் கூட வைத்திருக்க முடியாத இக்கட்டு நிலையையொன்று உருவாகிவிட்டது. நான் உடனே அவள வையைப் பாதுகாப்பான ஒரு இடத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும். எனக்கு இப்போதைக்கு உன்னை விட்டால் வேறு புகலிடம் இருப்பதாய் தெரியவில்லை... நீ என்ன சொல்லுறாய் சிவமலர்?”

“துளசி நீ உன்னுடைய பிள்ளைகளை எந்த நேரமும் இங்க அனுப்பலாம் இது உன்னுடைய வீடு!”

“ரொம்பத் தாங்ஸ்டி... மறுப்புச் சொல்ல மாட்டாய் என்ற நம்பிக்கையி ருந்த படியால்தான் துணிந்து கேட்டன். என்னடா இவள் ஒரு பெரிய பொறுப்பை ஒப்படைக்கிறாளேயென்று பயப்படாதே. நானும் இரண்டொரு மாதத்தில் அங்க வந்து சேருவேன். எங்களை பதிய வேண்டிய இடத்தில் பதிந்து.... உங்கே கொஞ்சம் கஷ்டமென்றும் தெரியும்... ஒரு குச்சுக் கிராமத் தில் என்றாலும் சரி ஒரு வீடு எடுக்கவும் கொஞ்சம் உதவி பண்ணினால் போதும்... பிழைத்துக் கொள்கிறோம் நாங்கள்”

“என்ன துளசி அப்படித் திடீரென்று ஏற்பட்ட பிரச்சினை.... பெட்டை யள் யாரையும் ‘லவ்’ பண்ணாளாவையோ?”

“அப்பிட்யொன்றுமில்லை....”

“என்றை பிள்ளையளுக்குக் காதலின்றை கஷ்ட நஷ்டங்களைப் போதிய அளவு இப்பவே சொல்லி வைத்திருக்கிறன்...”

“பின்னே என்ன... மறுஷன் குடிவெறியென்று ஏதும் அட்டகாசம் பண் றாரோ?”

“அதுவுமில்லை...”

“யாரும் வெள்ளைத் தோல் பின்னால மினைக்கெடுறாதோ... இது யாரை யும் கொஞ்சம் சபலப்பட வைக்கக் கூடிய நாடு தானே. அப்படியென்றால் ‘போ’ என்று கையை விட வேண்டியதுதான். அவளவையாய்த்துரத்திற காலம் வரைத் தானாய்க் கட்டைக்கு வருவினம்...!”

துளசிக்கு ஒரு கனம் எல்லாவற்றையும் இவளிடம் கொட்டி விடவா என்றுமிருந்தது. பின் மறு கணம் புத்தியில் இது என்பல்லின் அழுக்கு இதை என்னதான் உயிர்த்தொழியானாலும் ஒரு மூன்றாமவர் தெரியவரும் போது - அப்பிரச்சினை வேறு ஒரு திசையில் பரிணாமம் அடைந்து எதிர்காலத்தில் என் குழந்தைகளுக்கும் வேறு புதிய பிரச்சனைகளை வேறு முகங்களில் உண்டு பண்ணும் என்றும் பட்டது. சமாளித்தாள்.

“அது பல நாறு இருக்கு.... ஒன்று இரண்டென்றாலல்லோ போனில் சொல்லி முடித்து விட... நான் நேரில எல்லாம் விபரமாய் சொல்லிறன் சிவ மலர்... இப்ப கேளாத பிளீஸ்!”

“சரி நேரில பேசுவம்... சார்பு கனில ஒரு நல்ல போடர் செய்யிற பொடி யன் இருக்கிறான். ஜெயந்தன் என்று பெயர்... ‘கொன்டாக்’ பண்ணுங்கோ... மறக்காமல் ஐடென்ரிசி கார்ட்டையும் கொடுத்து விட்டுவிடு. அப்பதான் சீக்கி ரம் காட் கிடைக்கும். அவருமிப்ப சோமாஸிலதானிருக்கிறார். உடன பதிய ஏற்பாடு செய்வார். அங்கிருந்து புறப்படுற தேதியைத் தீர்மானம் பண்ணினாய் போல போன் பண்ணன்!”

துள்ளியின் அப்பா Survey superintendent ஆகப் பணியாற்றியவர். வீட்டில் துளசியும் உத்தியோகம் பார்த்துத்தான் ஆக வேண்டுமென்று எந்த நிர்ப்பந்தமும் இல்லை. சுமமா விளையாட்டாக அவள் க.பொ.த உயர்தரம் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது ரீச்சர் வேலைக்கு மனுப் போட்டாள். தன் படிப்பைக் குழப்ப வென்றே தன்னுள் ஒரு பசாசு புகுந்து தன்னை வேலைக்கு மனுப்போட வைத்ததா இப்போது எண்ணுகிறாள். வேலை கிடைத்ததும் படிப்பைத் தொடர்வதா, இல்லை வேலையைத் தொடர்வதா, என்ற மனப் போராட்டம் வந்த போது 'படிப்பு எதற்கு வேலைக்கே போ' என்று அந்தப் பசாசு ஓதியது.

அவள் அழகையும் புத்தி சாதுர்யத்தையும் பார்த்து பல இடங்களிலிருந்தும் பல வகை உத்தியோக மாப்பிள்ளைகளும் பெண் கேட்டார்கள். எல்லாவற்றையும் நிராகரித்தாள்.

கொழும்பில் ஒரு பிரபலமான 'கொள்வென்ட்' பள்ளியில் 'அப்பொயின் மென்ட்' கிடைத்த போது மகிழ்ந்தாள் செய்தாள். ஒரு சிறுமிக்குரிய குதூகலத்துடன் அப்பாவின் நண்பர் குடும்பம் இருந்த வீட்டில் ஒரு அறையை வாடகைக்கு வைத்துக் கொண்டு பள்ளிக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அக்காலங்களில் கூடத் தன் வாழ்க்கையை இன்ன திசையில் தான் கொண்டு செல்ல வேண்டுமென்ற தீர்க்கமான கொள்கையோ திட்டங்களோ எதுவும் வைத்திருக்கவில்லை. ஒரு பேதையாகவே இருந்தாள்.

இல்லாவிடின் எச் அண்ட் சி மில்லில் மாறு கண்ணாடலும் சமச்சீரற்ற வாயுடனும் டெஸ்பாட்ச் கிளாக்காயிருந்த ஒரு சாமானியத்திலும் சாமானியன் காந்தர்வருபனாகத் தெரிந்திருக்க மாட்டாள்!

'தமிழ்ச்சி' என்ற தெம்பா, இல்லை உள்ளே போயிருந்த 'பியர்' கொடுத்த தைரியமோ முதற் சந்திப்பிலே 'ஹலோ' என்றாள். இவளுள் இருந்த பிசாசும் பதிலுக்கு சினேகமான ஒரு புள்ளகையை அணியச் சொல்லியது. அவள் ஒரு சாண் எடுத்து வைக்க அவள் ஒரு பாகம் எடுத்து வைத்து முன்னேறினாள். யாரையுமே நின்று நிதானித்து இன்னுமொருதரம் கவனிக்க வைக்கும் உடல் வாக்கும், சோபையும் அவளுக்கு!

தேவீயாக வளைய வந்தாள். விகார மஹா தேவி பார்க்கிலும், அமெரிக்கா ஹவுஸ் லைப்ரறியிலும், வெள்ளவத்தைக் கடற்கரையிலும் ஒழுங்காகச் சந்தித்தார்கள்.

ஊரிலும் புகைந்தது. அப்பா கூப்பிட்டு விசாரித்தார். லீவில் ஊருக்குப் போயிருந்த போது வீட்டில் ஒரு நாள் எல்லாரும் தூங்கிய பின் அவள் தலையைக் கோதியபடியாக இதமான மொழிகளில் புத்திமதிகள் சொன்னார். அவள் நினைத்திருந்தால் அவளை அப்பாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதைக் காரணம் காட்டித் துறந்திருக்கலாம்.

'நுவர எலியாவுக்கு பிக்கனிக் போவேம். அங்கே உறவினர் வீட்டில் தங்கலாம் வா' என்று அழைத்துப் போய் "உறவினர் அவசர அலுவலாய்க் கண்டிக்குப் போய் விட்டாராம். டூரிஸ்ட் ஹோட்டலில் தங்கலாம் என நிர்ப்பந்தித்தபோது துறந்திருக்கலாம். நடு இரவில் கடுங்குளிரில் கடைசி பஸ் எடுத்து ரனுஓயா வந்து ரயில்வே ஸ்டேசன் மரப்பெஞ்சில் ஒரு ஸ்வெட்டர் கூட இல்லாமல் விடியும் வரை நடுங்கிய போது துறந்திருக்கலாம். அவன் தன் 'கத்தோலிக்க திருச்சபையைத் துறக்க முடியாது' என்று பிடிவாதம் பிடித்த போது துறந்திருக்கலாம். இதையே சாக்காக வைத்து அவளைப் பார்க்காமலேயே இரண்டு மாதங்கள் இருந்த போது போகட்டும் பயல்' என்று காய் வெட்டியிருக்கலாம். 'நாளே' ஞானஸ்நானம் பெற்றுக் கொள்கிறேன், கண்ணாளா சினம் தனிந்து எனை ஏற்பீர்' என்று அந்தச் சைத்தான் தாளே கூட்டிச் சென்றது? அப்பாவையே எதிர்த்துச் சண்டை போட வைத்தது.

'உங்களுக்கு இஷ்டமில்லை என்றால் அவர் தொடர்பை விட்டு விடுகிறேன்' என்பா' என்று சொன்ன வார்த்தையை மறுதலிக்க வைத்தது.

சமயங்களில் தேவாங்கைப் போல அவன் சதா ஒருவகைச் சோகத்துள் தோய்ந்திருப்பதாகப்படும். மற்றவர்களுடன் கலகலப்பாகச் சிரித்துப் பேசி அவன் கண்டதில்லை. 'தன்மேல் காதல் வசப்பட்டதால் - தன்னை இழக்க வேண்டி வந்து விடுவோமோ என்ற ஏக்கத்தால் அப்படியிருக்கிறானென்று' சமாதானம் செய்து கொண்டாள். நடப்புலக நிகழ்வுகளில் அக்கறையோ, வாசிக்கும் பழக்கமோ, இலக்கிய ரசனையோ, இசை ரசனையோ இல்லாத ஒரு பிரகிருதியுடன் புத்தி மழுங்கி பெற்றவர் பதைத்துப் போகும்படி ஒரு இரவில் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிப் போய் விட, அந்தப் பசாசு புத்தி சொன்னது. பரதேசம் போன திருடர்களைப் போல பரிச்சயமே இல்லாத ஓர் ஊரில் ஒரு ரிஜிஸ்ட்ரார் ஒபிஸில் அந்நியர்கள் முன்னிலையில் சாட்சிகளாக அவள் என்றுமே முகங்காணாத இருவர் 'இவள் என் பெரியப்பா மகள்' எனப் பொய்க்கை எழுத்துப் போடப் பதிவுத்திருமணம் செய்து கொண்ட போது மனதுள் ஒரு கணம் 'சுருக்'கென்றது.

சுற்றமும் நட்பும் அறியாமல் வேற்றுலகத்தில் நடந்தது போன்ற திருமணத்தின் பின் மயக்கங்கள் தீர்ந்து போனபின் திருமணத்திற்கும், ஹனிமூனுக்கும் வீட்டைச் சில நாட்கள் கொடுத்து உதவிய அவனின் நட்போ உறவோ அந்த மனிதர்களின் உக்கிரான அறையில் ஒரு காகித அட்டைப் பெட்டியுள் இருந்த அட்டைகள் இல்லாது மூலைகள் சுருண்டு பழுப்பு ஏறிய ஆனந்தவிகடனையும், பி.டி.சாமி, மாயாவியின் ஐம்பது பைசா மர்மநாவல்களையும், பழைய பத்திரிகைகளையும் அட்சரம் விடாது படித்துத் தீர்த்தபின்- அழகியல் பற்றியோ, வேறேதும் நுண்கலை பற்றியோ, சரி பைபிளைப் பற்றியோ வேண்டாம் இளையராஜா பற்றியோ பொழுது போக்காகக் கூட, மேலெழுந்தவாரி

யாக வேணும் அவனுடன் பேச முடியாதென்று தெரிந்த போது துளசி 'பெரிய தப்பொன்றைப் பண்ணிவிட்டோமோ' வென்று முதன் முதலில் பயந்தாள்.

அவள் மீது காதல் பிறந்த அந்த 'அவலக்கணத்தில்' தான் ஒரு சிறு பசாசின் முழு ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தது போல உணர்ந்தாள். எல்லாவற்றையும் பிய்த்து உதறிவிட்டு ஓடிவந்து அப்பாவைக் கட்டிக் கொண்டு கதற வேணும் போலிருந்தது.

'தன்னை மீண்டும் கன்னியாக்கி - அப்பாவின் கைகளிலேயே கொடுத்து விடக்கூடிய - ஒரு தேவதை வானத்திலிருந்து வாராதா என்று ஏங்கினாள்.

அப்பா என்னை மன்னித்து விடுங்கள். பெரிய மனுஷியைப் போல 'விதி என்னும் மாயக் குரங்கு' என் வாழ்விலும் விளையாடி விட்டது என்பேன். உங்கள் காவலில் அணைப்பில் தூங்க மறுத்த ஒரு இரவில் ஒரு ஓநாய் என்னைத் தூக்கி வந்து விட்டது. எல்லா அப்பாமார்களும் இப்படித்தான் காதலை எதிர்ப்பார்கள் என்றெண்ணி உங்களை அவமதித்தேன். என் மேல், என் சந்தோஷங்கள் மேல் அக்கறை கொண்டு எனக்கு அறிவுரைகள் கூறக்கூடிய ஒரே ஆத்மா நீங்கள் தானே என்பதை உணராமல் உங்கள் புத்திமதிகளை ஒரு குரங்கைப் போலப் புறங்கையால் தட்டி விட்டேன்.

அவள் கடந்து வந்த பாதை, கொட்டும் மழையில் 'வைப்பர்கள்' இயங்காத காரின் கண்ணாடியினூடே தெரிவது போன்று அருகவாகத் தெரிந்தது. என் பாற்பற்களைக் கூட சிறு செப்பினுள் பாதுகாத்து வைத்திருந்த பாசமிக்க தந்தையே... உங்களை 'நான் வாழ்ந்ததிற்கு ஒரு காரணமிருந்தது. அது என் மக துளசி. அவள் என்னைப் பிரிந்த அன்றே நான் இறந்து விட்டேன்' என்று சொல்ல வைத்த நான் எவ்வளவு கொடுமைக்காரி!

அப்பா! இறைவன் மூன்று வெள்ளாட்டுக் குட்டிகளை எனக்குத் தந்துள்ளான். அவைகளைச் சீராக வளர்த்துச் செம்மையான வாழ்வை அமைத்துக் கொடுப்பதன் மூலம் உங்களுக்கு நான் செய்த துரோகத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் தேடிக் கொள்வேன் என்ற நம்பிக்கையுடன் ஜெர்மனி புறப்படும் என்னையும் என் குட்டிகளையும் ஆசீர்வதியுங்கள்!

ஜெர்மனி வாழ்வு சில வேளைகளில் ஜோராகத்தானுள்ளது.

சில வேளைகளில் சகிக்க வேண்டியுள்ளது

பிள்ளைகள் மூவருமே கவனமாகப் படிக்கிறார்கள் - சந்தோஷமாகவுள்ளது!

தமிழைப் போலவே சரளமாக ஆங்கிலமும், ஜெர்மனும் பேசுகிறார்கள்.

சந்தோஷமாகவுள்ளது!

அடுத்தடுத்துப் பூத்துக் குலுங்கி அழகாகவேயுள்ளனர். பூப்பானதும் உடலில் யௌவனம் உண்டு பண்ணும் ஹோர்மோன்கள் புதிதாய் சுரந்து குதித்துக்

குதித்து ஓடுமாமே? என் குட்டிகளிலும் அவை ஏகத்திற்குக் குதிக்கின்றன போலும்! இருவரும் சோபையில் ஒருவரையொருவர் விஞ்சிவிடுவதாகவே இருக்கின்றனர். இளையவரும் இவர்களுடன் போட்டியில் விரைவில் கலந்து கொள்வார். அப்போது இன்னும் அதிகமாக நெருப்பை மடியில் கட்டிக் கொள்வேனோ?

மனதைச் சபலிக்க வைக்கும் முத்தங்கள், excitation தரக்கூடிய தழுவல் கள், உரசல்கள் கலந்துள்ள டிவிப்படங்கள் பார்க்கின்றனர். இரவில் பதினொன்றுக்கு மேல் RTL Plus ம் பார்ப்பார்களோ? அச்சமாயிருக்கு! இரண்டுங்கெட்டான் வயதில் உணர்ச்சி உத்வேகத்தால் தடுமாறும் சில பேதைகள், தம் போல் இரட்டிப்பு வயதான ஆப்கனிஸ்தான்காரனுடனும், சீக்கியனுடனும், மூன்று பிள்ளை பெற்ற அரபுக்காரனுடனும் அவசர முடிவெடுத்து ஓடிப் போகுதுகள்! கற்பமாகி அவர்கள் திரும்பி வருவதைப் பார்த்துப் பதைக்கும் பெற்றோரைப் பார்க்க முடிவதில்லை. பரிதாபமாயிருக்கு! பள்ளித் தோழர்களால் கற்பமாகும் மாணவிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கின்றது. அதிர்ச்சியாகவுள்ளது.

சமூக நலன் பகுதியினரே உங்கள் பிள்ளைகளின் நண்பர்களைக் கவனி யுங்கள், விழிப்பாயிருங்கள் எனப் பெற்றோரை எச்சரிக்கும்படி நிலைமை!

ஊரிலுள்ள இளவட்டங்கள் கண்ணெல்லாம் என் வீட்டு ஜன்னல் மீது படருகின்றன.

“அக்கா ‘சிலோன் - மாப்’ இருக்கா?”

“அக்கா நீல நூல் இருக்கா?”

“அக்கா என் கோட்டுக்குத் தெறி தைச்சுத் தாழீங்களா?”

“அக்கா இந்தக் காற்சட்டைக்காலைக் கொஞ்சம் நறுக்கி மடித்துத் தர முடியுமா?”

“அக்கா பேர்ட்டே கேக் பண்ணித் தாழீங்களா?”

சேர்ச்சுக்கோ, கோயிலுக்கோ போக வெளிக்கிட்டால் எங்களுக்கு முதலே அவர்கள் ஆஜராகி விடுகிறார்கள்! வளை வருகிறார்கள். இது சர்வதேசப் பெற்றோர் பிரச்சனைதான். எனினும் எக்ஸ்டிரா கிளாஸ் போகும் பிள்ளை ஒழுங்காய் வீடு வந்து சேருமா? யாரும் கடத்தி விடுவார்களா? அச்சமாயிருக்கு!

Excursion போக அனுமதிக்கலாமா? போதை மருந்துப் பழக்கத்திற்கு ஆளாகி விடுவார்களோ? என் குட்டிகளைச் சூழவுள்ள உலகம் பற்றிப் பயமாயிருக்கு!

“என்னங்க... ஏன் இப்படி உங்களுக்குப் புத்தி போகுது?”

“என்ன சொல்லறாய்?”

"நுகேகொட பஸ்ஸில யாரோ ஆபீஸ் போற சிங்களத்தி ருடையைத் தூக்கி அடிக்க வந்தாளாமே.. உங்க வயசுக்கும் நம்ப கௌரவத்திற்கும் இதெல்லாம் சரிதானா?"

"எந்த நாய் சொன்னது?"

"உங்களையும் என்னையும் தெரிந்த ஒரு நாயென்று வையுங்களேன்...!"

"தெரிஞ்சு போச்சில்ல.. பிறகென்ன கேள்வி?"

"உங்களுக்கும் பெண் பிள்ளைகள் இருக்கில்ல... யாராவது ஒருத்தன் பஸ்ஸில அவங்கள் இடுப்பைத் தடவினான் என்றால் உங்களுக்குச் சம்மதமா..?"

என்ன அகங்காரமாய் பதில் சொன்னான்.

"அது ஏற்கனவே நான் பார்த்த கேஸ்தான்... அன்றைக்கு அவள் புருஷன் கிட்ட நிற்கிறது தெரியாமல் கையை வைச்சிட்டேனா, கொஞ்சம் கோவப்பட்ட மாதிரி நடிச்சாள்.... அவ்வளவுதான்...!"

"இவ்வளவு அலட்சியமாய் சொல்றீங்களே... பெண்ணென்றால் அவ்வளவுக்கு இளக்காரமாய்ப் போச்சு...?"

"No... Never... You are the great! but you see this is my Life Style, That's all!"

"நீ எந்த எந்த மூலையில எல்லாம் ஒளிகிறாயென்று நான் என்றாவது வேவு பார்த்தேனா?"

"அபச்சாரம் பேசாதையுங்கோ.. மனுசருக்கென்று ஒரு உயர்வான வாழ்க்கை நெறியிருக்கு...!"

தனது சிறுமையை இல்லையென்றாக்க அல்லது சாதாரணமாக்க இன்னொருத்தியை அபாண்டமாகப் பழி சொல்லும் சிறுமை. சரி அவளும் இளசுதான்.. கொஞ்சம் லோ ஹிப்பாய் உடுத்தியிருந்தாளென்று தாளிருக்கட்டுமே... உடனே அவளுடலில் கையை வைக்கத் துணிகின்ற ரௌடித்தனமும் அயோக்கியமும் கொண்டவனா நீ? இதைக் கண்டு பிடிக்க எனக்கு ஏன் இவ்வளவு காலம் சென்றது? 'மக்களைப் போலவர் மாக்கள்' என்பதாலா? ஒரு கயமையிலிருந்துதான் இன்னொரு கயமை பிறக்கிறது. அதிலிருந்து இன்னொன்று. கயமை மிகப்பெரிய பரிமாணம் கொள்ளும் போது சிறுமையிலும் சிறுமை கொள்ளும் மனிதம் தன்னை உணராதிருக்கிறது! மரணத்திலும் ஒரு கிறிஸ்தவ னாகவே இறப்பெனென்று சங்கற்பம் செய்தானே... பைபிளில் வரும் எந்த ஒரு பாத்திரமாவது இவன் செய்கைகளை, நடத்தைகளை நியாயம் என்று சொல்லுமா? அந்த ஐந்தே முக்கால் அடிப் பிரகிருதியின் சுயரூபம் ஏன் என்னால் முன்பே காண முடியவில்லை?

'அடே இந்த உம்மணா மூஞ்சிப் பயலுக்கு எப்படி 'மயில்' போல் ஒரு பெண் கிடைத்தாள்?'

'பாரு பயலுக்கு அடித்த குரு - சந்திர யோகத்தை...'

திருமணத்தின் பின் என் காது படவே பேசிக் கொண்டார்கள்.

துளசி சின்ன வயதில் தம்பிமாருடனும் தோழிகளுடனும் பள்ளியிலிருந்து வீடு திரும்பும் போது சாரி சாரியாகச் செம்மறியாட்டு மந்தைகளை ஒட்டி வருவார்கள். ஆசாரித்திடல், வீரவாணி, நாவாங்காளித் தரவைகளில் அவைகளை மேய விட்ட 'பின்னால் அந்திரானைக் கலட்டிகளினூடு ஒட்டி வந்து வெட்டுக் குளத்தில் தண்ணீர் காட்டுவார்கள். பின் றோட்டுக்குக் குறுக்காக ஒட்டிச் சென்று வாழைத் தோட்டங்களிலும், விதைப்புக்கான வயல்களிலும் பட்டியிட்டுக்கட்டுவார்கள். உயிர் கொண்ட சலவை செய்த வெள்ளைத்துணிக் குவியல்கள் போல - பஞ்சுப் பொதிகள் போல ஒவ்வொன்றும் துள்ளிக் குதிக்கும் விளையாடும். ஒன்றில் ஒன்றுதாவும் பட்டியின் ஒவ்வொரு ஆட்டிற்கும் மறறைய ஆடுகள் உறவுதான்! தாயுண்டு, தந்தையுண்டு, அண்ணன், தங்கையுண்டு, மைத்துனன் மைத்துனி அத்தனையுமுண்டு. அவற்றின் விளையாட்டுக்கள் விதிமுறைகள் எதுவும் அற்று இருக்கும். உறவு முறை பற்றிய பிரக்களையில்லாதவை. பாவம் அவை விலங்குகள்!

நாடு விட்டு நாடு வந்த பின்னராவது 'அது' கொஞ்சம் மாறியிருக்குமென நம்பினாள், எல்லாரையும் போலவே வேலைக்குப் போகிறது வருகிறது. ஒரு மாவோ தொப்பி - ஏதோ தீவிரமாகச் சிந்திப்பவன் போல ஒரு பாவனை. இயல்பில் கலகலப்பாகவே இருக்கத் தெரியாது. எப்போதாவது சிரித்தாலும் அருவருப்பாகவிரக்கிறது. பைத்தியம் போலத் தரையைப் பார்த்தபடி வரும் போகும்.

துளசி ஒரு மயக்கம் தோய்ந்த கணத்தில் கண்ணாடி அறையினுள் ஒரு அப்பாவிப் பறவை நுழைந்ததைப் போல 'அது' உடன் பந்தமுண்டு பண்ணும் மாயக் கூண்டினுள் புருந்து விட்டாள்.

இதுவரை அதனின்றும் வெளியேறும் வழி தெரியாமல் எல்லரசு சுவரிலும் முட்டி மோதி நொந்து வீழ முடிந்ததே தவிர விடுதலை அடைய முடியவில்லை.

பாரீஸ் போக துளசி ஏற்பாடு பண்ணிய கார் சார்புறுக்கனில் இருந்து வந்து விட்டது. கூட்டிப் போகிறவரை உள்ளே கூப்பிட்டு சாப்பாடு கொடுத்து உபசரித்தாள்.

அது வேலையால் 5 மணிக்கு வீடு திரும்புமுன் தன் குழந்தைகள் மூவரையும் வீட்டிலிருந்து அனுப்பி விட வேண்டுமென்று அவசர அவசரமாக வெளியே

படுத்தினாள். அவள் தலைவாரிவிட, அவர்களும் பயணத்திற்குச் செளகரியமான உடைகளை அணிந்து கொண்டார்கள்.

அலுமாரி மேலிருந்த மூன்று சூட்கேஸ்களையும் இறக்கித் திறந்து வைத்து விட்டு பிள்ளைகளின் உடுப்புக்கள் அனைத்தையும் அலுமாரிகளிலிருந்து எடுத்துத் திணித்தாள். பிள்ளைகளைப் பிரிந்திருக்கப் போகும் எண்ணம் மனதில் வெற்றிடத்தை உண்டு பண்ண கண்களில் நீர் வந்து முட்டியது.

போடர் செய்யும் இளைஞனும் சொன்னாள். பெல்ஜியம் விவசாயிகளுக்கான போடரினூடு பெல்ஜியம் நுழைந்து பிரான்ஸ் போடரினுள் நுழைய இங்கிருந்து ஐந்து மணிக்குள்ளாகப் புறப்பட்டால் தான் சரியாகவிருக்குமாம். அவளும் 'அது' வந்து ரகளை ஏதும் பண்ண முதல் புறப்பட வேண்டுமென்று கொண்டு போக வேண்டிய ஒவ்வொரு பொருளாகப் பொறுக்கி எடுத்து அவசரமாகத் தயார்ப்படுத்தினாள்.

துளசி தன் செல்வங்களின் பிரான்ஸ் வாழ்வும் 'அடுப்பில்' இருந்து நெருப்புக்கு மாறிவிடாதிருக்க வேண்டுமென்று செல்வச் சந்நிதி முருகளையும் மடுமாதாவையும் வேண்டினாள்.

எல்லோருமாக சூட்கேஸ்களை எடுத்துக் கொண்டு கீழே இறங்கினார். பிள்ளைகள் காரினுள் ஏறமுன் ஒவ்வொருவரையும் கட்டி முத்தமிட்டாள். பிள்ளைகள் அழுதனர்.

"அழ வேண்டாம் கண்ணுகளா... இதோ இன்னும் இரண்டு மாசத்துள் நானும் பாரீஸ் வந்திடுவேனே... அழுகை எதற்கு?"

மென்மையாக அவர்களைக் கடிந்து கொண்டாள். இப்போது துளசி கலங்கவில்லை. மிகத் தெளிவாகவிருந்தாள். மூத்த மகளின் காதுகளில் இரகசியமாய் சொன்னாள்: "சிவமலர் ஆண்டி ஒன்றுங்குடைய மாட்டாள்... கேட்டாள் என்றால் சொல்லு... அப்பாவோட அம்மாவுக்கு ஒத்துப் போக முடியவில்லை... கருத்து மோதல்களுடன் வாழறது கஷ்டமாயிருக்கு... இன்னும் அங்கே Neo Nazi களின் தொந்தரவும் தாங்க முடியாமலிருக்கு நாங்களிருக்கிற Strage யில் அவர்களின் ஆபீஸ் ஒன்று கூடத் திறந்து இருக்கிறார்கள்... அவர்களால் எந்நேரமும் ஆபத்து நேரலாம் எனப் பயமாயிருக்கு.. அதனால் தான் பிரான்ஸுக்கு வாரதெனத் தீர்மானம் பண்ணினோம்."

திடீரென்று துளசியின் புத்தியில் மின்னல் போல் ஒரு 'எண்ணம்' உதித்தது. "நீ இன்னமும் அந்த ஓநாய் மனிதனுக்காகப் பரிவு கொள்கிறாய். உங்கள் அனைவரின் திடீர்ப் பிரிவிலும் அவன் சித்தகவாதீனம் இழந்து விடுவானோ எனப் உயிரை மாய்த்து விடுவானோ எனப் பயப்படுகிறாய்! அது தேவையில்லாதது. ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் அதனதன் கன்மங்களுக்கேற்பவே காரியங்

கள் பண்ணும். நீ இப்போது தேர்ந்து எடுத்துக் கொண்ட பாதை சரியானது. தயங்காதே, உன் குழந்தைகளுடன் இப்போதே நீயும் புறப்படு!

புரையர் ஆசனத்தில் ஏறி அமர்ந்து விட்ட இளைஞனிடம் சொன்னாள்: "தம்பி ஒரு நிமிஷம் பொறும்". வீட்டினுள் சென்றாள். இருந்து இன்னுமொரு பழைய சூட்கேஸினுள் தன் எல்லா உட்புகளையும் வைத்தாள். சுவரில் இருந்த அப்பாவின் படத்தையும் தன் பாஸ்போட்டையும் எடுத்துக் கொண்டாள். மேசையில் அதுக்கு 'சிறு குறிப்பு' எழுதி வைத்தாள்.

'உமது Life Style' என்னக்கும், குழந்தைகளுக்கும் உடன்பாடிடல்லை. எமது வழிவேறு. அதனால் அவ்வழியே செல்கிறோம். தேடவோ, தொடரவோ வேண்டாம். ஆண்டவன் உம்மை இரட்சிக்கட்டும்.'

துளசி தன் குஞ்சுகளுடன் புதிய பாதையில் பயணத்தைத் தொடர சூட்கேஸுடன் ஒவ்வொரு படியாக நிதானமாக இறங்கி வந்தாள்.

25.11.'93

எல்லோருக்குமே ஆச்சரியமாயிருந்தது! நாயகம் வாத்தி மிதித்த புல்லு நோகாமல் நடக்கிறவன். அதிர்ந்து ஒரு வார்த்தை பேசாதபிள்ளை, வேணியை விலா எலும்பு முறிய அடித்தான் என்றால்?... சிலருக்கு இதில் ஏதும் 'சுவாரஸ்யமான மர்மம்' இருப்பதாகவும் பட்டது. அதை அறியும் முஸ்தீபுகளுடனோ, சம்பிரதாயத்திற்காகவோ போக்குவரத்து வசதிகள் குறைந்தவன்னிப் பகுதியாக இருந்தும் ஈறப் பெரிய குளம் முறிவு - தறிவு வைத்தியரின் மருத்துவமனையில் கொண்டு வந்து விடப்பட்டிருந்த வேணியை 'அறிந்தவர் தெரிந்தவர்' எனப் பலர் வந்து பார்த்தனர்.

ஏழெட்டு நோயாளிகள் மாத்திரமே தங்கக் கூடிய அந்தச் சிறிய மருத்துவமனையின் எண்ணெய்ப் பிசுக்கு நிறைந்த படுக்கை, மார்கழிப் பனியின் காட்டுக்குளிர, நுளம்புக் கடி, மற்ற நோயாளிகளின் அவஸ்தை தோய்ந்த முனகல்கள், தனது வலி எல்லா வற்றையும் மீறி... ஊரிலிருந்து வருபவர்கள் கீழ்தொனியில் "என்ன பிள்ளை... நாயகம் நல்ல பிள்ளையாச்சே... இப்பிடி அடிக்க அப்பிடி என்ன பிணக்கு உங்களுக்குள்ள?"..... என்று ஆயிரத்து முன்னூற்றி நாற்பத்து மூன்றாவது தடவையாகக் கேட்டபோது வேணிக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது!

இது நிஜவாழ்வில் கிடைத்தேயிராத ஒரு 'வாய்முத்தம்' கனவில் கிடைத்ததால் 'விளைந்தவினை' என்றால் நம்பவா போகிறார்கள்? டிராக்டர் டிரெயிலரினுள் குட்டடிப்புப் படங்குகளைப் பரவி அடுக்கி வவுனிக்குளம் மண்பாதையில் குலுக்கிக் கொண்டு வந்தது வேறு உடம்பெல்லாம் மிதித்தது போல நொந்தது.

வைத்தியர் உடனே சோதித்து விட்டுச் சொன்னார்: "விலா எலும்பு இரண்டு உடைஞ்சு போச்சு.... ஒரு மாசத்திற்கென்றாலும் அசைப்பில்லாமல் படுக்க வேணும்." உடனே பத்தும் போட்டார்கள்.

வான முகட்டில் நட்சத்திரங்கள் தொங்குவது போல் விதவிதமாய் கலர் கலராக ஐஸ் பழங்கள் பல

பல கோலங்களில் தொங்குகின்றன. உடல் எங்கும் குளிர் பூசும் இளம் தென்றல் பட்டு ஐஸ் பழங்கள் மெதுவாய் உருகித் துளி வழி விழுகின்றன. உதட்டிலும், நாவிலும் விழும் அவை சுவை அரும்புகளை மாத்திரமா அருட்டுகின்றன? ஜீவனை அல்லவோ உசுப்பி உணர்வூட்டுகின்றன...! இது ஒரு புதிய சுவை ஜீவிதத்தில் அனுபவித்திராத புதிய சுவை! வேணி சிறுமியாக இருந்த போது பல தினிசுகளில் ஐஸ் பழங்கள் சுவைத்திருக்கிறாள் தான்.... ஆனால் இதன் சுவை தனித்துவமான புது ரகம்!

சிறுமிகள் ஐஸ்பழம் சாப்பிடுவது வெட்கமென்று அவளுக்குச் சொல்லப் பட்டதில்லை. வேணி இப்போது சிறுமியல்ல. ஆனால் ஐஸ்பழம்தானே மோகம் சற்றும் தீரவில்லை. இப்போது சாப்பிடுவது வெட்கமென்று சொல்லப்படலாம். ஏன்? குப்ப வேண்டும் எப்பதாலா? அதனாலென்ன? சுவையை உய்க்க வேண்டுமென்றால் என்ன செய்தால்தானென்ன? ருசிக்கும் வயதிற்கும் என்ன சம்பந்தம்? இருக்கிறது! சில ருசிகளை உய்த்துணர வயதும் வேண்டியிருக்கிறது. மதுவைச் சுவையென்று எந்தப் பிள்ளையாவது கூறுமா? அவர்களின் சுவைக்கான Spectrum மிகவும் ஒடுங்கலானது.

நாவை விட அதிகமாக ருசியையும் உணர்ச்சியையும் உணரவல்ல நரம்புகள் உதட்டில்தான் அதிகமாமே? சாந்தகுமார் சொன்னான். உடலில் கூட ஒவ்வொரு இடத்தில் ஒவ்வொரு சுவை இருக்காம். உடலின் நரம்பு மண்டலம் முழுவதையும் அருட்டி விடவல்ல சுவையுண்டாம். பார்க்க வேண்டுமென்றான். அது புரியாத பெரிசுகளும் உண்டு. நாயகம் வாத்தி மாதிரி!

அதோ சாந்தகுமார் ஐஸ் பழத்தோடு வருகிறான். ஒரு ராஜகுமாரன் மாதிரி என்ன யிடுக்கான உடல்வாகு! கண்களில்தான் என்ன சாந்தம்! என்ன குறும்பு...! என்ன காதல்...! எவ்வளவு ஆசை...! விரிந்த மார்பும் 'V' போல் ஒடுங்கும் இடையும் உருண்டு திரண்ட புஜத்தின் தசை நார்களும் புடைத்து நிற்க சிவந்த வெற்று மேலுடன்..... கலர் கலராய் எத்தனை ஐஸ்பழங்கள் வைத்திருக்கிறாள்! அவனைக் கண்டவுடன் என் உடலில்தான் ஏன் இப்படி 'உஷ்ணம்' ஏறுகிறது...? என்னை அழைக்கின்றான். ஒரு பரிச்சயமான சிறுமியிடம் போல உரிமை எடுத்துக் கொண்டு அனைத்தையும் என்னிடமே தருகிறானே...! எதைச் சுவைப்பேன்...? எதை விடுவேன்...? என்ன புதிய சுவை இது! என்ன உணர்வு அது.... அவன் கண்களில் என்றுமே கண்டிராத மோகம்! என்னை மரவள்ளித் தோட்டத்துள் அழைக்கின்றான். பாதாதி கேசம் என்னை முத்தமிடுகிறான். என் மூச்சு முட்ட என்னை நெருக்கி அணைக்கின்றான்... ஐஸ் உருகித் தாரையாய் பாய்கிறது. என்னை மேவுகிறான். முன்பும் இது போல் ஒரு முறை.....

'டபார்...!'

ஆ.....ஆ..... ஐயோ.... இது என்ன 'பழு'வில் மரணவலி...! கையை நகர்த்த முடியாமலுள்ளதே? கண் விழித்தால்.... 'சொர்க்கம் ஒன்று அறுந்து விழுந்தது' தெரிகிறது. தூங்கிக் கொண்டு இருந்தவளை... அல்ல அல்ல, மோள உலகொன்றின் இன்ப சாகரத்துள் திளைத்து இருந்தவளைச் சுடுமண வில் தூக்கி வீச... விலா முறிந்து போகும்படி அடிக்க இராட்சதர்களுக்கேயுரிய கொலை மனம் வேணும்.

யார் அந்தச் சண்டாளப் பயல்?

"உனக்கென்ன களவிலும் கள்ளப் புருஷனோடி வாறான்....? அப்போதையிருந்தே பார்க்கிறன்.....சனக்கு புழக்கு என்று உதட்டைச் சூப்பிறதும் சிரிக்கிறதுமாய் கிடக்கிறாய் தோறா!" கையில் துருவுபலகையை இன்னும் பிடித்துக் கொண்டு வெறி பிடித்தவள் போல வானத்திற்கும் பூமிக்குமாய் ருதிக்கிறாள் நாயகம் வாத்தி! கிழக்கு சிவந்து இருக்கிற காலைக்கருக்கலில் முற்றத்தில் அயல்சனம் கூடி விட்டது அமர்க்களத்தில்.

"என்ன... என்ன... என்னவாம்?" மெளனம். யார் பதில் சொல்வது? விவாவைப் பொத்திக் கொண்டு வேணி துடிக்கிறாள். பூரணம் மாமி வேணி பின் ரவிக்கையைச் கழற்றி வீக்கத்தைக் கவனித்து விட்டுச் சீறினாள். "ஏளாம்... என்னவாம்... விண்ணாணம் கிடக்கட்டும். யாராவது ஓடிப்போய் செல்வத்தின்ரை மிஷினை (டிராக்டர்) கொண்டு வாங்கோ...!"

ஶீவவேணிக்கு இன்று முதலிரவு. மாப்பிள்ளை நாயகம், வவுனிக்குளத்தில் பத்தாவது மட்டுமுள்ள ஒரு தமிழ்கலவன் பாடசாலையில் வாத்தியார் வேலை புடன் தந்தைக்கு 20 வருடங்களுக்கு முன் குடியேற்றத் திட்டத்தில் கிடைத்த 5 ஏக்கர் காணியில் விவசாயத்தையும் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறாள்.

வேணியை சாந்தருமார் கிளப்பிக் கொண்டு போய் விடலாம் என்ற பயத்தில் 'தட்புட்' என்று ஜாதகப் பொருத்தம் - சீதனம் எல்லாம் பேசித் திருமணத்தையே முடித்து விட்டு ஈஸிசேரில் ஓய்வாகப் படுத்திருக்கிறார் அவள் அப்பா.

திருமணத்தன்றே முதலிரவையும் வைத்துக் கொள்கிற யாழ்ப்பாணத்து வழக்கப்படி அநேகமானோருக்கு நேர்வது போன்று வீட்டுக்குள்ளே சிவன் - பார்வதி, இலக்குமி, பிள்ளையார் எல்லோரும் சுவரில் சாம்பிராணிப் புகை பூடு நின்று அருள் பாலித்துக் கொண்டு இருக்க முதலிரவு அரங்கேற்றம்.

வேணிதான் கிராமத்திலேயே அழகான குட்டிகையான பெண். அந்த ஊருக்கே தேவையான கலகலப்பு தனியாக அவளிடம். வடக்கன் மாட்டில் கட்டிய மணி மாதிரி எப்பவும் கிலுங்கிக் கொண்டேயிருப்பாள், பத்தாவது படித்தவள். ஈச்சர் வேலைக்கு விண்ணப்பித்திருக்கிறாள்.

அவளது திருமண விடயமாய் அப்பா ஒருமுறை அவளுடன் பேசிய தோடு சரி, இத்திருமணத்தை அவள் வன்மையாக எதிர்த்தாளென்றோ, பூரிப்புடன் இசைந்தாளென்றோ இல்லை. இப்போது தாலி ஏறிவிட்டது.

வெறும் மேலுடன் "சிவம்" என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்து படுத்தவன் தன்னைப் பற்றியும், தன் வாழ்க்கை நெறிகள் பற்றியும் யாரிடமோ ஒப்புவிப்பது மாதிரிக் கூறிவிட்டு மெல்ல அவள் அருகில் போய் இடுப்பில் கையை வளைத்துப் போட்டுக் கொண்டு கேட்டான், "உமக்கு காதல் அனுபவங்கள் ஏதுமிருக்கா?"

கல்யாணத்திற்கு வந்திருந்த தோழிகளில் ஒருத்தி கேட்டாள். "உனக்கு முன்ன பின்ன தெரியாத மாப்பிள்ளையாச்சே! முதமுதல் அவரிடம் என்னடி பேசவே?" அண்மையில் தான் திருமணமான அனுபவவஸ்த்தி ஒருத்தி கழுத்தை நொடித்துவிட்டு கோவை சரளா மாதிரி நீட்டி முழக்கிச் சொன்னாள். ".....ம்..... ஒரே 'முத்திக் கொண்டு' இருக்கப் போறாக... வாய் பேச.... எங்ஙன விடுவாக?" அவளது அபிநயத்தைப் பார்த்து எல்லோருமே சிரித்தனர்.

வேணிக்கு எதையுமே ஒழிக்க வேண்டுமென்று தோன்றவில்லை. விகற்ப மில்லாமல் சொன்னாள். "படிக்கிற காலத்தில் என் கூட படித்த சைக்கிள் கடைச் செல்லத்துரையர் மகன்... சாந்த குமாரென்று எனக்கு முன்னும் பின்னுமாய்த் திரிஞ்சான்!"

"பிறகு?"

"தன்னையே கல்யாணம் செய்கிறேனென்று சத்தியம் செய்து தரச் சொன்னான்."

"செய்தீரோ?"

சில மௌனமான கணங்கள் கழிய... சொன்னாள். "இல்லை."

"ஏன்?"

"செய்திருந்தால் அவன் அலுப்புத்தாங்க இயலாமல் இருந்திருக்கும்"

"அப்படி என்ன அலுப்பு?"

"கவிதைகள் எழுதுவான்.... பின் என் அனுமதியும் கிடைத்து விட்டதுணிவில் என்னையே வால் போலத் தொடரத் தொடங்கிவிடுவானே?"

"சரி.... இது எப்படி ஆரம்பிச்சது?"

"ஏங்க.... நீங்களும் ஸ்கூல் டீச்சர்தானே...? வழக்கமான பள்ளிக்காதலர்கள் எப்படி ஆரம்பிக்குமென்று உங்களுக்கு நிஜமாலுமே தெரியாதாக்கும்.....?"

அவளது கன்னத்தைத் திருகியவன் ரொம்பத் தான் அவசரப்பட்டுத் தொட்டு விட்டோமோ என்று பயந்தான்.

“எனக்குத் தான் காதல் அனுபவங்கள் ஏதும் கிடையாது என்று சொல்லி விட்டேனே... யார் மீதும் காதலை ஆரம்பித்து எனக்குப் பழக்கமில்லை.” ஸ்டூடென்ஸ் சகஜமாகிப் பேசுவாங்கதானே.... அப்ப அவன் உங்களுக்குப் பிடிச்ச நாவல்கள் எது.... நாவலாசிரியர் யாரென்பான்.... பின் அவன் தான் லயித்த கவிதைகள் பற்றிச் சொல்லுவா.... அப்புறமாய் தங்கள் தங்கள் ரசனைகள் விருப்புகள் பற்றிப் பரிமாற்றம் செய்வார்கள். அவன் எனக்குக் கூடக் கொஞ்சம் கவிதை எழுத வருமென்பான்.... எங்கே பார்ப்போமே யென்பான். அவனும் அவளையே வர்ணித்து எழுதி வந்து கொடுப்பானாம்.... அவளும் முகம் சிவந்து நிற்பானாம்....!”

“இப்படித்தான் உங்க கதை....? என்ன கவிதை எழுதினான்?” வேணிக்கு வெட்கமாயிருந்தது. பின் சொன்னாள்.

‘கன்னக்குழிவில் தன்

காதல் முழுதையும் ஆழ மறைத்த கள்ளி!

வீட்டில் எதிர்ப்புக் கிளம்பிய பின்னால் எழுதினான்

‘உன்னைத் தான் அடைய முடியவில்லை - அதனால்

உன் நினைவுகளை இப்போது,

காதலித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்’ என்று!

“வீட்டில் ஏன் எதிர்த்தார்கள்?”

“அப்பா சொன்னார்..... ‘மகள்..... நான் தனிப்பட்ட முறையில காதலுக்கு எதிரியேயில்லை..... சாதி வரைமுறைகளில் பிடித்துத் தொங்கிறவனுமல்ல... ஆனால் இதுகள் எல்லாம் இன்னும் இருக்கிற ஒரு வெளக்க உலகத்தில தன் நாம வாழ வேண்டியிருக்கு... தலைப்பிள்ளை உன்னை நான் அம்போடைக் குள்ள’ கொடுத்தேனென்றால் உன்னுடைய 3 தங்கைகளையும் கட்ட யார் வருவாங்கள்?” என் காதலுக்காகத் தங்கைகள் கஷ்டப்பட்ட போவது சரியாகப் படவில்லை. அப்பாவின வாத்தம் ரொம்ப நியாயமாகிவிட்டது.... காதலைத் தூக்கி அப்பாவ வைத்தேன்.”

“அது..... சரி.... இந்தக் கவிதைகள் எல்லாம் எப்படிப்பரிமாறுவீர்கள்?”

“வெகு சாதாரணமாக என்னுடைய நோடீஸ் கொப்பியை இரவல் வாங்கிற மாதிரி வாங்கிட்டு அதல பக்கம் பக்கமாய் எழுதித் தள்ளி விடுவான்”

“நல்லாத்தான் பயல் எழுதுவான் போல கிடக்கு.... ஞாபகத்திலிருந்து இன்னொரு கவிதை சொல்லும் கேட்பம்”

அதிக நேரம் யோசித்தாள். பின் சொன்னாள். “ஒரு சின்ன கவிதைதான் ஞாபகம் வருது”

“சரி. சொல்லும்”

“அந்தி மயங்குதென்று

கலங்காத கண்ணே....

வரும் இரவும் நம்முடையதுதான்”

சொல்லி விட்டு முகம் சிவந்தாள்.

நாயகம் வாத்திக்கு உள்ளுக்குப் பொருமியது. பின் கார் ரேடியேட்டர் மாதிரி கொதிக்கத் தொடங்கியது. அதை மறைத்துக் கொண்டு கேட்டான்.

“எந்த அளவுக்கு உங்கள் காதல் முன்னேறியிருந்தது...?”

“காதல் வந்தால் ரோமியோவுக்கு வந்த மாதிரித் துணிச்சலும் வந்திடும் போல.... ஒரு நாள் தோட்டத்து மரவள்ளியுக்கை புகுந்து நான் புழங்கிற அரை ஜன்னல் கிட்ட வந்து கூப்பிடுறான்....” ‘கிளுக்’ கென்று சிரித்தாள்.

“போனியா?”

இந்தப் “போனியா?” வேணிக்கு வேறு தினுசாகப் பட்டது. தன் அந்த ரங்க இயக்கங்கள் ஒழுக்கம் பற்றி சரியாக இன்னும் 24 மணிநேரமே பழகியிராத ஒருவன் கேள்வி கேட்பது எதிர்பாராததாயும், எரிச்சலூட்டுவதாயுமிருந்தது. அதை அவளிடம் விவரிக்க வேண்டிய கட்டத்தின் அவலம் கண்டு வெகுண்டாள். என்னை அப்படிக் கூற நிர்ப்பந்திக்கக்கூடிய அதிகாரத்தை இவனுக்கு யார் கொடுத்தது? இந்தத் தாலிச்சரடா? எமது பண்பாட்டின் ஒரு கூறா இதுவும்? மெளனமாக இருந்தாள். சிந்தித்தாள்.

அவள் இடுப்பைச் சுற்றியிருந்த கையைச் சரேலென விலக்கினாள். எப் போவோ எழுதிய கவிதைகளைக் கூட ஞாபகம் வைத்திருக்கிறாள் என்றால் அவன் நினைவுகளை....? இது சமசிய கேஸ்.... எக்குத்தப்பாய் வந்து பிழையான இடத்தில் மாட்டுப்பட்டிட்டமோ? பெண் மூலம் பாராமல் இறங்கியது தப்புத்தான். நாயகத்திற்கு அரையளவு ஆழமுள்ள சாக்கடை ஒன்றினுள் விழுந்து கிடப்பது போலிருந்து. உடல் மெலிதாய் வியர்க்க, விட்டதைப் பார்த்துக் கொண்டு படுத்திருந்தான்.

எளிய வாழ்விலும், மாணுட சம்போக விருப்பும், நாட்டமும் கொண்ட சாதாரண பெண் வேணி எவ்வளவு கனவுகளைத் தான் சுமந்து வந்தாள். புருஷன் எவ்வளவு ஆசையாய் தன்னிடத்தில் இருப்பான் என எண்ணி வந்தாள். எந்த ஆணும் தம் சகியருக்குப் பழைய காதல் விவகாரங்கள் இருப்பதைச் சகித்துக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்ற ‘குக்குமம்’ அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை!

அதன்பிறகு என்ன வாழ்ந்தது? ஆசையாய் ஒரு பார்வை, சீண்டல் இருக்க வேணுமே...? ஊகம்... திருமணமென்ற ஒருவழிப்பாதை வாழ்வின்

பெரிய திருப்புமுனையாக அமைவது. இவளுக்கு அது இயல்பான மகிழ்ச்சியை இல்லாமற் பண்ணவே நிகழ்ந்தது போலப் பட்டது. எண்ண, எண்ண, எண்ண ஒரு மண்ணும் அவளுக்கு விளங்கவேயில்லை. அவள் 'சகி'தானே? எல்லாவற்றையும் சகித்தாள்.

ஆண்மைக் குறைவான பயல்களுக்குத்தான் சந்தேகமும் அதிகமாக இருக்குமாமே? இவனும் அந்தக் கேஸோ...? அவள் அப்படித்தான் நினைத்தாள். தனக்கு வேண்டியபோது ஒரு வேசியிடம் வருவதுபோல் வருவதுவும், பின்சாப்பிட்ட ஒரு வாழைப்பழத்தோலைத் தூரக் கடாசுவது போல கடாசிவிட்டுக் 'கம்' என்று கிடப்பதுவும் ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை அவளுக்கு.

"உன் நினைவுகளைக் கூடக் காதலிக்கிறேன்" என்றவன் எங்கே? நாயகம் வாத்தி எங்கே? புருஷன் என்று இவனுடன் வாழ வேண்டிய 'விபத்து' எனக்கு எப்படி நேரிட்டது?

ஒரு சந்நியாசினியைப் போலத் துறவு மனங்கொண்டு விரதம், விபூதிப் பட்டை என்று வாழக்கூடிய பெண்களுக்கு நாயகம்போல் ஒரு நாயகன் பொருத்தமாகலாம். வேணி சராசரிப் பெண். புருஷனின் அன்புப் பிரவாகத்துள் திளைக்க விழைபவள். மயக்கங்கள் இன்னும் மாறாதவள். வாழ்வின் மீது காதல் கொண்டவள். அது தரும் இன்பரசங்கள் அனைத்தையும் மாந்த நினைப்பவள். ஒரு முழுநேரக் கச்சேரிக் கான சுருதி அவள் கண் இசைந்து கொண்டிருப்பதை உணரவோ அதை முழுநேரக் கச்சேரியாக மலர்ந்து சோபிக்க வைக்கவோ நாயகம் வாத்திக்கு Sensitivity போதாது. எப்போதாவது மழைக்குளிர்தரும் கதகதப்பான நாட்களில் மார்கழிப் பனியின் பின்னிரவில் ஜூரம் வந்த கன்றுக்குட்டி மாதிரி ஒண்டிக் கொண்டு முயங்க வருவாள்.

எங்கே சும்மா வீச்சுரொட்டி மாவைப்போல அவளைப் பிசைந்து உடும் பாய் சுருட்டிக் கட்டப் போகிறானென்னு பார்த்தால் சரணத்திற்குப் போக முதலே கஞ்சிரா துரித நடைகாட்டி தாளந் தப்பி லயமின்றிக் கச்சேரி முடிப்பான். முடிந்ததா? ஏதோ ஆறு லொறிக்கு தனியாக மூடை ஏற்றியவனின் களைப்போடு கழுத்து அறுபட்ட வெள்ளாடு மாதிரி பார்வை ஒரு திக்கில் நிலைகொள்ள ஒருக்களித்துப் படுத்திருப்பான். எல்லாப் பெண்களுமே இப்படி அரைகுறையாகத்தான் பெற்றுக் கொள்கிறார்களா?

இதற்காக ஒரு 'தமிழ்ப்பெண்' என்ன ஊர் கூட்டியா கூச்சல் போடமுடியுமா? சாந்தகுமார் அவளை ஒரு மரவள்ளி இரவில் மூச்சத் திணற வைத்த அனுபவத்தை இன்னும் அவள் கவிதையைப் போலவே தன் 'நினைவுப் பொறி'களில் நிறைத்து வைத்திருக்கிறாள். 'டாக்டரின் மனைவியும், நீதிவான் மனைவியும் எதற்காக கார் டிரைவருடனே ஓடிப் போகிறார்கள்' என்ற வாழ்வின் யதார்த்தம் உணர்ந்தவள்.

ஒருமுறை வாத்தியின் தலையைக் கோதிவிட்டு வேசாக கடை இதழோடும் தன் உதடுகளைப் பதித்த போது துள்ளி எழுந்த வாத்தி வாயைக் கொப்பளித்துவிட்டு வந்து அவளை ஒரு ஜந்தை போலப் பார்த்த பார்வை....!

முத்தத்தை அவர்ஜியாகக் கொண்டு பிறந்து விட்டானே? இவன் எந்த விதத்தில் சேர்த்தியான மனிதன்? அமுத்தமான முத்தத்தை ஒரு பெண் விரும்பப்படாதென்றால் இத்தனை காமசாஸ்திரங்களும் தான் எதற்கு?

அறுபதுகளில் நாயகம்வாத்தி படிக்கிற காலத்தில் அபூர்வமாக ஒருநாள் உடன்படிக்கிற பெடியளோட போய்ப் பார்த்த ஹிந்திப் படத்திற்கு இடையில் இங்கிலிஷ் படமொன்றின் 'டி.ரெயிலர்' காட்சியில்தான் முதன் முதல் முத்தத்தைப் பார்த்தான். விஷயம் பிடிபடவில்லை. சைக்கிளில் கூட்டமாகத் திரும்பி வரும்போது பெடியளிடம் பொதுவில் விளக்கம் கேட்டான்.

"அது என்னத்திற்கு வாயைக் கடிக்கிறது?"

எல்லோரும் அதிர்ந்து சிரித்தனர், அவனுக்கு வெட்கமாகி விட்டது. அசட்டுத் தனமாய்க் கேட்டுவிட்டோமோ என்று பட்டது. சமாளித்தான். "இல்லை அதில அப்பிடி என்னதான் இருக்கென்றான்?"

"கொடுத்துப் பார்த்தால் அதன் மகத்துவம் தெரியும். அதுதானே செக்ஸ் விளையாட்டின் அரிச்சுவடி." ரொம்ப அனுபவப்பட்டவன் போல ஒருவன் சொன்னான்.

"நீ யாருக்கும் கொடுத்திருக்கிறியோ"? சொன்னவனை இன்னொருவன் ஆர்வமாகக் கேட்டான். "ஓம். பெல்வா டீச்சர் தந்திருக்கிறா"

முப்பதுக்கு மேலாகியும் திருமணமாகாமலிருக்கும் ஒரு பெண்ணின் பெயர் கூசாமல் இழுக்கப்பட்டது.

இது சும்மா பேச்சு சுவாரச்யத்திற்காகவோ இல்லை அப்பட்டமான பொய்யாகவோ இருக்கலாம். பியோனோ பழகிறனென்று சொன்ன பையன் பெல்வா டீச்சர் வீட்டுக்கு அடிக்கடி போய்வந்து கொண்டிருந்தது தெரியும். பின்பும் நிறைய நிறையவே இதுபோன்ற சமாச்சாரங்கள் சொல்லியிருக்கிறான். இருந்தும் நாயகம் வாத்திக்கு வாயில் முத்தமிடும் சமாச்சாரம் மட்டும் பிடிக்கவே இல்லை. வயிற்றைக் குமட்டியது. Oral Sex மண்ணாங்கட்டி! அசிங்கம்!

ஒருநாள் இரவு சமையல் கட்டு எல்லாம் சுத்தம் பண்ணி முடித்து விட்டுப் படுக்கையில் சாய்ந்து பக்கத்து வீட்டுப் பெண் கொடுத்த புத்தகமொன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தான் வேணி. மறுநாள் அறுவடைக்குக் கூட்டிப் போக ஆட்களைச் சேர்க்க ஊருக்குள் சையிக்கிளில் போயிருந்த நாயகத்திற்கு சாப்பாடு பரிமாறி அவன் சாப்பிட்டு முடித்த பின்னர் புத்தகத்தை மீண்டும் தொடர்ந்து படித்தான்.

'தான் போன விஷயம் எப்படி?' என்று ஒரு வார்த்தை விசாரியாமல் தொடர்ந்து புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருப்பது வாத்தியை எரிச்சலூட்ட கேட்டான். "அவ்வளவு சுவாரஸ்யமாய் என்னதான் படிக்கிறாய்?"

"கவிதைகள்"

அவனுக்கு முளையின் கீழ் விதானத்தில் 'ஜில்' என்றது. "எங்கே கொடு பார்ப்போம்" வாங்கிப் படித்தான். புத்தகத்தின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் நாலெந்து குறுவரிகளாலான ஒரேயொரு கவிதை மாத்திரம் இருந்தது நாயகத்திற்கு வெறும் ஊதாரித்தனமாகப் பட்டது. ஒரே மூச்சில் அத்தனையையும் படித்து விட்டுத் திருப்பிக் கொடுத்தான். இதே புத்தகத்தை அவள் நாலெந்து நாளாக வைத்துத் திருப்பித் திருப்பிப் படித்ததை அவளும் கவனித்திருக்கிறாள்.

"இன்னும் கவிதை நாட்கள்ல இருந்து விடுபடவில்லைப் போல கிடக்கு? " வேணிக்குச் சரீரென்றாலும் பொறுமையாக அவள் காது மடல்களை நீவிய படி பதில் சொன்னாள்.

"நீங்கள் கருதிற காலங்கள் Past ஆனால் சிந்திக்கத் தெரிந்த யாராலும் கவிதைகளிடமிருந்து என்றும் விடுபடவே முடியாது"

"கற்பு நெறிங்கிறதே கேலிக் கூத்தென்ற மாதிரிக் கவிதை எழுதிறானே.. இதைல்லாம் உனக்கும் உடன்பாடா?"

"இல்லை.. கற்பு நெறியென்ற ஒன்று இல்லாத ஒரு காலமுமிருந்தது... அதைத்தான் சிவாக்கிகிறார் கவிஞர். சரி, பிழை என்று பேசேல்லை."

"அது சரியென்கிறாயா?"

"அது எது கற்பு எது ஒழுக்கம் என்று புரிஞ்சு கொள்ளறதில் இருக்கு.. அர்த்தமற்ற கட்டுக்களை சம்பிரதாயமன்றோ, பண்பாடென்றோ தனக்குத் தானே போட்டுக் கொண்டு ஜாலியாக அனுபவிக்க வேண்டிய வாழ்க்கையை ஒரு கடுமையான விரதம் போல அனுஷ்டிப்பதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. ஒரு காலத்தில் கணவன் இறந்த பின் பெண் உடன்கட்டை ஏறினதோ, தலையை மழித்துக் கொள்ளுதோ கூட கற்பிலக்கணம் எனப்பட்டது. இப்ப அதுவே கேலிக் கூத்து ஆகலையா! இந்த வரைவிலக்கணங்கள் எல்லாம் மாறும் என்று கவிஞர் கிண்டல் பண்ணார்."

'கன்னிமாடத்தின் உப்பரிசையில் நின்று முதன்முதலில் கண்டபோதே இராமனிடம் மனதைப் பறிகொடுத்து விட்டேனே... சிலவேளையில் வேறு யாரும் வில்லை ஒடித்து விட்டால் நான் கற்பில் குறைந்தவளாகிப் போவேனே என்று சீதை பதறினாளாம்.' என்கிற அத்தீத கற்பனைகளைச் சாடுகிறார்.

"இந்தக் கவிதை காதல் என்கிற மாயைகள் நிஜவாழ்க்கைக்குச் சாத்தியப் படாது. இதுகளோட வினைக்கெடற ஏமாளியல்ல நான்."

“இப்பவே ஏதோ 20 வருஷம் வாழ்ந்து சலித்தவர் மாதிரி இருக்கு உங்க நிலமை... இதெல்லாம் ஏன் உங்களால இயலாமல் போன விஷயங்கள் என்று கொள்ளப்படாது?”

‘இயலாமல்’ என்ற வார்த்தை வாத்திக்கு உஷ்ணம் ஏற்றியது.

“உமது பொன் நிகர் கருத்துக்களுக்கு மிக்க நன்றி” என்றுவிட்டுத் திரும்பிப் படுத்தான்.

வேணியின் கலகலப்பு வாத்திக்குப் பிடிக்காது. “என்ன சும்மா எல்லோ ரோடையும் வழுவழத்துக் கொண்டு...?” வேணி பெரியதாய் கழுத்து வெட்டுள்ள சட்டை ஒன்றும் அணிபவளல்ல. இருந்தும் சட்டை சற்று இறுக்கமாக, வட்டக் கழுத்துச் சட்டை போட்டாலோ, சற்றுச் சேலையைப் பதித்துத் தழைய உடுத்தினாலோ நாயகம் வாத்தி சன்னதம் கொள்ளும். சட்டையினூடாக பிரேஸியர் பட்டிகள் ஒன்றுந் தெரியக்கூடாது. அதனால் மிகத் தடித்த ‘லைனிங்’ வைத்தே சட்டை தைத்துப் போடுவாள்.

பெண்கள் பிக்குணிகள் மாதிரி உடுத்த வேணுமென்பது அவன் விருப்பம். சேலையைக் கூட தான்தான் தேர்ந்தெடுக்க வேணும். தப்பித் தவறி எப்போதாவது அவளே வாங்க நேர்ந்து விட்டாலோ அதுக்கு நிச்சயமாகப் பிடிக்காது. பின்னால் திருப்பி மாற்ற வேண்டி வரும். வேணியும் தனக்கென தனித் தேவைகளும் ரசனைகளும் உள்ள சர்வ சுதந்திரமான ஒரு தனியள்; (individual) என்பது வாத்தி சிந்திக்காத விஷயம்!

இப்போதெல்லாம் வேணி இரவு நித்திரையில் நிறைய வாய் புலம்புகிறாள். நிராசைகளா? அதிருப்திகளா? எதிர்பார்ப்புகளா? புலம்பித் தீர்க்கிறாள். ஆனால் ஒரு வார்த்தையும் புரியும்படி தெளிவாயில்லை. காசெட்டை ரிவேர்ஸில் ஓடவிட்டதுபோல ஒரு மொழி. ஒருநாள் பார்த்தால் சற்று நேரம் புலம்பினாள். பின் பூனை பால் நக்கிக் குடிப்பது போல “சாளக்கு பொளிச்” “சாளக்கு பொளிச்” சென்று மெலிதான சத்தம் ஒன்று கேட்டது. வாத்தி எழுந்திருந்தான். லாம்பு வெளிச்சத்தை சற்றே பெரிது பண்ணிக் கொண்டே அவள் முகத்தருகே கொண்டு போனாள். வேணி சிலுக்கு பாணியில் மெல்லிய முளையுடன் கீழ் உதட்டையும் மேலுதட்டையும் மாறி மாறிக் கடித்து ஈரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். வாத்திக்கு நொடியில் விஷயம் விளங்கியது.

‘ஓங்கி நெஞ்சில் மிதிக்கலாமா?’ என்று நினைத்தான்.

‘எதுக்கும் விடியட்டும் விவகாரம் வைத்துக் கொள்ளலாம்’

மீண்டும் ‘பொளிச் பொளிச்’!

திரும்பிப் பார்த்தான்; முகத்தில் ஆளந்தப் புன்னகை வேறு! ரெளத்திரம் உள்ளோங்கு சூசினிக்குள் ஓடினான். துருவு பலகைதான் கையில் அகப்பட்டது.

ஓரம் திரும்பி ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்த வேணியின் விலாவில் தாட்சண்ய மற்ற அடி இறங்கியது!

கனவிலே காதல் பண்ணாத பேர்வழிகள் யார்?

கனவும் காதலும் வலியத்தானே வருகின்றன. புலன் அறிவு நிலை கடந்த நிகழ்வு. கனவும் காதலும் வாழ்வின் யதார்த்தக் கூறுகள். ஒரு தர்க்கத்திற்கு வேண்டுமானால் சொல்லலாம். கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்து காதலைக் கூட கருத்தடை பண்ணலாம்.”

எனக்குக் கனவுகளே வேண்டாமென்று சதா கண்களைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு விழித்திருத்தல் சாத்தியமா?

பெண்ணின் கனவு காணும் உரிமையும் மறுக்கப்படுவது அவலம்!

“உமக்குக் காதல் அனுபவங்கள் ஏதும் இருக்கா?”

அப்படி ஒன்று இருந்திருந்தால் அதை இயல்பாகக் கொள்ளக்கூடிய ஒருத் தனிடமிருந்து இப்படி ஒரு விஷமம் தோய்ந்த கேள்வி எழாது. வாழ்வின் யதார்த்த நிகழ்வுகளை, நெளிவு, சுழிவு நுட்பங்களை புரிய முடியாதவர்களிடத்தில் சத்தியம் எடுபடாது.

“நான் அழகாய் துருதுருவென்று வேறு இருப்பேனா?”

“உனது முழுப்பெயர் சிவவேணிதானே? பெயரில் “சிவ” உள்ள எல்லாப் பெண்களுமே அழகாய்த்தானிருப்பார்கள்... நான் கண்டவரையில்.”

“அதனால் என்னைப் பார்த்து யாராவது தமக்குள் ஆசைப்பட்டிருக்கலாம். ஆனா நானாய் யாரையுமே காதலிக்கேல்வ.. இனிமேல்தான் உங்களைக் காதலிக்கப் போறேன்.”

வாத்திக்குள் பாலாபிஷேகம்!

“அதென்ன தூக்கத்திலேயே உன் பாட்டுக்கு உன் உதட்டையே தடவிக்கிறே...?”

“நம்ம தோட்டத்தில நிற்கிறேனா தேன் கதலிப் பூவிலயிருந்து ஒரு சொட்டுத்தேன் என் உதட்டில் விழுற மாதிரிக் கனவு வந்தது... அதுதான்..”
“ஆமோ?”

எல்லோரையும் போல பத்தினிப் பெண்ணாக வளைய வந்து கொண்டு காலத்திற்கும் அவன் குடிலில் சோறு தின்னலாம். உதைபட இன்னும் அளந்தம் வேணிகள் இருக்கிறார்கள்.

கனவு

செப்டம்பர் '95

மாலை ஐந்து மணியானதும் தவறாது ஆஜராகி விடுகிற சுந்தரம் மாமாவால் ரஹீதாவுக்கு பெரிய்ய தொல்லையாகிப் போய்விட்டது!

'அட அவளவைக்கும் ஏதாவது சொந்த அலுவல்கள் இருக்கும்... இல்லை பள்ளி சென்று வந்த களைப்பிற்கும்... இல்லை அசௌகரியமான நாட்களிலிருக்கும்... அப்பாடாவென்று தனிமையாக காலை நீட்டிப்படுத்து ஒய்வு எடுத்துக் கொள்ள ஆசையாகவிருக்கும்... நான் தினம் போய் அவர்கள் Privacy யைக் கெடுக்கக் கூடாது. வாரத்தில் இரண்டு நாளாவது போகாமல் விடுவமே' என்று எண்ணும் மென்னுணர்வோ, இங்கிதமோ எல்லாம் கிடைபாது.

தினம் வேலையால் வீடு திரும்பியதும் வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டு, பீடா வெத்திலையையும் போட்டுக் கொண்டு "தரனா.. தரனினா.." என்று கீறல் விழுந்த ரெக்கோடு மாதிரி ஒரே ஆலாபனையுடன் (சங்கீதம்?) பத்திரிகைகள் படிக்கவென்ற சாக்கில் வந்து அப்பா 'டிவி' பார்க்கும் செற்றியை நிறைப்பார்.

அவர்களுக்கு வீடு தரைத் தளத்தில். ஆதலால் அவர் வந்து பஸ்ஸரை அழுக்கும் போது கதவைத் திறக்காமல் விடவும் முடியாது, உள்ளிருப்பவர்களின் நடமாட்டம் வெளியிலிருந்து பார்க்க அப்படியே தெரியும். அல்லது ரெலிபோன் அடித்து "புள்ளை அது நான்தான் மணி அடித்தது; கதவைத் திறவுங்கோ" என்று ஒட்டகம் போல் நுளைந்து விடுவார். இரண்டாவது (வெளிச்சம் புகாத) கேட்டினை இறக்கிவிட்டு இருக்கவும் முடியாது.. அதுவே காட்டிக் கொடுப்பதாய்ப் போய்விடும்.

வந்ததும் தயாராக வைத்திருக்கும் வார, மாதப் பத்திரிகைகளைக் கொடுத்தால் ஒரு அரைமணி நேரம் அமைதியாக எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் ஒரு மேல் மேய்ச்சல் மேய்வார். பின் கண்ணாடியை மடித்து வைத்து கொடுக்கும் கோப்பியையோ தேநீரையோ பருகி விட்டு அவர்களிடமே விமர்சனங்களை ஆரம்

பிப்பார். அப்பா நின்றால்... "அட இந்தப் பொடியன் இப்படிச் செய்திருக்க வேணும்.. அப்படிச் செய்திருக்கப்படாது..." என்று அட்வைஸ்களாகக் குவிப்பார். அப்பாவும் அறுவை தாங்க முடியாமல் "அண்ணே... இந்த விஷயத்தை எல்லாம் நீங்களே நேரடியாகத் தலைவருக்கு எழுதி அவரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தால் என்ன...?" என்றால் "எழுதலாந்தான், நேராய்ப் போருதோ என்னவோ.." என்று மெல்லக் குரலை இறக்கி விஷயத்தை மாற்றுவார்.

அவள் அம்மாவுக்கும் மாலையில் பகுதி நேர வேலையொன்று. அப்பாவும் தினம் வியாபாரம் முடிந்து கணக்குகள் சரிபார்த்து சுரங்க ரயில் எடுத்து வீடு திரும்ப இரவு ஒன்பதுக்கு மேலாகிவிடும். அவர்கள் சந்தரம் மாமாவிடம் 'மாட்டுப்படுவது' வார விடுமுறைகளிலும், விசேட விடுமுறை நாட்களிலுந்தான்!

சந்தரம் மாமாவுக்குத் தினமும் வேலை மூன்றரைக்கே முடிந்து விடுவதும், அவர் வீடு நடந்தே வரக் கூடிய தொலைவிலிருப்பதுவும் இந்த ஏரியாவில் வேறு தமிழ்க் குடும்பங்களேயில்லாதிருப்பதும் இங்கே தினமும் விஜயம் செய்ய அவருக்கு வாய்த்த யோகங்கள்.

பத்திரிகை படிக்கவேண்டு தினம் வந்துவிடுகிறாரே...? இலங்கையைக் கடந்து ஒரு விஷயம் தெரியாது. 'ஜக் ஷிராக்' ஐத் தெரியுமாவென்றால் 'அன்றைக்குச் சைக்கிளில் டபுள்ஸ் கூட்டி வந்தீங்களே அவரா?' என்பார். 'பொஸ்னியா - ஹெர்ஸ் கொவினா' என்றால் ஏதோ தனீகள் ரெஸ்ரோறன்ட் 'மெனு'வில் கண்ட சாப்பாட்டு அயிட்டம் போலக் கிடக்கென்று சறுக்கிவிட்டுத் தனது ரெஸ்ரோறன்ட் விவகாரங்களைப் பிட்டு வைக்க ஆரம்பித்துவிடுவார். தன் செஃஃப் எப்படியான ஒரு அடிமுட்டான். தான் குசினியிலிருந்து கொடுத்த ஐடியாக்களால் அவர்கள் வியாபாரம் தழைத்தோங்கி குலுங்கி நிற்கும் விதம் என்று தொடங்கிவிடுவார். 'தனது ரெஸ்ரோறன்ட் விவகாரங்களில் மூன்றாம் மனிதன் ஒருவனுக்கு எப்படிச் சுவாரஸ்யம் ஏற்படும்' என்ற அறிவே இல்லை.

அப்பா ஒருநாள் கை எடுத்துக் கும்பிட்டே விட்டார்!

"அண்ணை எனக்கு என் சொந்த வியாபார, விஷயங்களே மண்டை நிறைந்து குடைந்து கொண்டிருக்கு. அதோட நீங்கள் புதிதாய்த் தருகிற தகவல்களையும் போட்டு வைத்தேனானால் என் கொம்பியூட்டர் வெடித்து விடும். மேலும் எனக்கு Gastronomy விவகாரங்களில் அனுபவமோ, ஆர்வமோ துளியும் கிடையாது. ஆகவே தயவு செய்து இனிமேல் இதுபற்றி எனக்கு ஒரு விபரமும்... தராதையுங்கோ.. தயவு செய்து குறை விளாங்காதையுங்கோ!"

மறுநாள் ஆளைக் காணவில்லை. அப்பா சொன்னது கொஞ்சம் சுட்டுப் போட்டு தாக்கும். அப்பாடா தப்பித்தோம் என்றிருக்க மறுநாள் வாசலில்

“தரனா... தரனினைனா” பீடாக் குதப்பலுக்குள்ளிருந்து ஒலி வெளிவர படு கஸுவலாக வந்தார்.

சம்மா வந்து அறுப்பது போதாதென்று பெரியவர்களில்லாத போது தேநீ ரைக் கவனமாக வாங்கும் சாக்கில் கைகளைப் பற்றித் தடவுவதும் “First class டி யடி” பென்று கன்னத்தைக் கிள்ளுவதும் சுந்தரம் மாமா வரவரக் கொஞ்சம் ஓவர்! ஆரம்பத்தில் ‘கை ஏதோ தவறுதலாகப் பட்டு விட்டதாக்கு’ மென்றே ரஹீதாவும் எண்ணினாள். பின் அவர் சேஷ்டைகள் வேகமாக வளர ஆரம்பித் தபோது அதைக் கண்டு பிடிப்பதில் சிரமமிருக்கவில்லை.

நாற்பதில் நாய்க் குணமென்பார்களே... இதுவும் அவைகளில் ஒன்றொ வென்று தெரியவில்லை!

அம்மா அப்பாவின் சமூகத்தில் மனிதன் ஒழுக்கமே வருவான மகா சாதுப் பூனையாக இருப்பார்.

இந்தப் பிரச்சனையை ‘எப்படி அவிழ்ப்பது’ என்று தெரியாமல் ரஹீதா தவித்தாள். பதினைந்து வயதேயான அவளுக்கு அவரின் முகத்திற்கு எதிரே வார்த்தைகளை வீசிவிடும் தைரியம் போதவில்லை.

எல்லா ஆண்களுமே அயோக்கியர்கள் தானோவென்று ஆண்கள் மேலேயே சந்தேகம் வந்தது.

அவருக்கும் என் வயதையொத்த மகனொருத்தியிருக்கிறாள். சற்றும்கட்டுக்குலையாத திமிர்த்த உடம்புடன் சதா வீடியோவும், தமிழ்ப்படமுமொன் றிருக்கும் மனைவி. இருந்தும் இந்த மனிதனுக்கு இப்படியொரு சபலம்!

குழம்பினாள். இந்தப் பிரகிருதிக்கு என்னைத் தன் மகள் போலவே பாவிப்பதில் அப்படி என்ன உளவியல் தடைகள்?

சதா விழுங்குவது போலொரு பசி கலந்த பார்வை. இத்தனை பலவீனமி ருந்தும் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பி விட்டாலும் தமிழ்ப்பண்பாடு, ஒழுக்கம், நெறிகள், கலாச்சாரம் போன்ற தலைப்புகளில் 3 மணி நேர இடைநிறுத்தாத விரிவுரைகள் செய்வார். அப்பாவிடம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் ஐரோப்பிய நாகரிகத்தின் சீரழிவு, இங்கு வளரும் தமிழ்ப்பிள்ளைகள் எப்படி அவற்றால் கவரப்படுகிறார்கள். ஏன் இளம்பிள்ளைகள் ஓடிப் போகிறார்கள் என்றெல் லாம் புலம்புவார். எப்படிப் பிள்ளைகளை நெறியாக வளர்ப்பது என்று ‘ஞான உபதேசம்’ எல்லாம் பண்ணுவார்.

உங்கள் பேரன் கந்தரோடைக் கந்தருக்கு... நல்லூர் நாகர் உறவு. நல்லூர் நாகருக்கு... தாவடித்தாமர் உறவு... தாவடித் தாமருக்கு என் தாய்வழிப் பூட் டன்.. பூதர் உறவு என்று பழைய உறவுத் தோம்புச் சங்கிலிகளையெல்லாம்

ஆராய்ந்து அவர்தான் எங்களுக்கு உறவு என்று ஒருநாள் நிரூபித்து விட்டதாலும் 'ஒழுக்கம் பற்றிய இவரது' 'கொங்கிரீட் கருத்துக்களாலும்'.. அவர் வயது கருதியும்.. குமர்ப் பிள்ளையொருத்தியின் தந்தை என்ற தகுதி கருதியும்... மனுஷன் அப்பா சந்தா கட்டி எடுப்பிக்கும் பத்திரிகைகள் மற்றும் கடையில் விலை போகாத பத்திரிகைகள் படிக்கத்தானே வருகிறார் என்பதாலும்.. அனே கமாக அம்மா அப்பா இல்லாத வேளைகளில் அவர் வந்து போவது பற்றி அவர்களுக்கும் எதுவித ஆட்சேபணையோ, பொருட்டோ இல்லை. எனக்கு இப்படியான ஒரு பாலியல் நெருக்கடி இந்தக் கோணத்திலிருந்து வருமென்பது அவர்களின் கனவுகளிலும் வராத விஷயம்.

வெறும் சபலமோ, பலவீனமோ கொண்ட மனிதனாயிருந்தாலும் பரவாயில்லை. தனது பாலியல் சேஷ்டைகளையெல்லாம் மறைத்து வைத்துக் கொண்டு ஒழுக்க சீவனாக வெளிவேடம் கட்டும் இந்த ஒருநாய் மனிதனை உறவாயடைவதையிட்டு நான் வெட்கங் கொள்கிறேன். வின்றறாய் இருந்தால் சரி அல்லது தம்பி ஸ்கூலால் வந்ததும் பந்தையோ, சைக்கிளையோ தூக்கிக் கொண்டு கூட்டாளிகளுடன் விளையாடப் போய்விடுவான். தங்கை குந்தவிக் குப் பத்தே வயது. பாலியல் குறும்புகள், நெருக்கு வாரங்களைப் புரிய எப்படி அவளால் முடியும்?

இது பற்றி யாரிடம் பேசுவேன்? இனிமேல் சுந்தரம் மாமாவை வரவேண்டாமென்று எடுத்த எடுப்பில் சொல்லிவிட முடியாது. ஏன் எதுக்கு என்று ஆராய்வார்கள். உண்மையைச் சொல்லி அவரைக் காட்டிக் கொடுக்கப் போனால் அவரோடு சண்டைக்குப் போவார்கள். மனிதனை நேர் கொண்டு பார்க்க இயலாமல் போய்விடும் விஷயம்தானும். எனக்கும் அவமானம்.

என் நடனத்தில் மிகவும் அக்கறையாயிருப்பவர் போல "ரஹீதா உன் டான்ஸ் வகுப்பில் கடைசியாக என்ன பாட்டுக்கு அபிநயம் சொல்லித் தந்தார்கள்?" என்பார். 'சொன்னால்' "எங்கே மாமாவுக்கும் கொஞ்சம் ஆடித்தான் காட்டேன்" என்பார். ஏன் தன் மகளைப் போய்க் கேட்கவேண்டியதுதானே?

"உன் டான்ஸ் டிச்சர்தான் என் பழைய 'இது' தெரியுமோ...?"

"இதுவென்று?"

"அவ என்னுடைய கிளாஸ்மேட்டான்.. படிக்கிற காலத்தில் எங்களுக்குள்ள ஒரு 'இது' இருந்தது. பிறகு அவவினர போக்குச் சரியில்லை.. வேற பெடியளோடயும் கதைக்க வெளிக்கிட்டா. நான் மெள்ளக் காய் வெட்டிட்டேன்"

சுத்தப் பொய்! நான் எப்படியும் இதுபற்றி அவரைக் கேட்கப் போவதில்லை என்ற தைரியத்தில் மனுஷன் 'ரீல்' விடுறார்... உண்மையாயிருந்தால்

ஆசிரியையும் மாணவியையும் கணக்குப் பண்ணப் பார்க்கும் தன் கில்லாடித் தனத்தை நிரூபிக்கப் பார்க்கிறாரா? இல்லை 'தான்' 'சரச' மூடிற்ரு வந்துவிட்டேன்' என்பதைத் தெரிவிக்கும் குறியீடா...? அற்பன் அற்பன்!

அவருக்குப் பெரிய சங்கீத ஞானமிருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. பெண்பிள்ளைச் சாரீரத்தில் கொஞ்சம் பாடவரும். ஆனால் எது பாடினாலும் சிருங்கார ரசத்தில்தான்!

"வேக வாரோ... மனமோகனா..."

"வேக வாரோ... மனமோகனா..." என்று ஒரு பல்லவியைப் பாடிவிட்டு அபிநயம் பிடித்துக் காட்டச் சொல்வார்.

"அதெல்லாம் எங்களுக்கு இன்னும் சொல்லித் தரவில்லை.."

"நீயாகக் கொஞ்சம் 'டிரை' பண்ணிப் பாறேன்.."

தான் ஒரு வாலைக் குமரன்... அவரைப் பார்த்ததும் காதல் ரசம் விட்டுக் கொண்டு வந்துவிடுமென்ற நினைப்பு!

நாற்பதைக் கடந்து விட்டவர்களுக்கு வாலிபத்தின் அந்திமம் தாங்க முடியாததாக இருக்குமாம். இளமை முடியப் போகிறதேயென்ற ஆதங்கத்தில் பாலியல், ஏக்கங்கள், தவிப்புகள் எல்லாம் மனதில் வக்கிரமடைந்து மனம் அமிதமாகவே அலையும்ாம்.

அவரது கெஞ்சல் - நச்சரிப்புத் தாங்க முடியாமல் ஒருநாள் அபிநயம் செய்து காண்பித்த போது அது அவரது மோகத்தீயில் நெய்யை ஊற்றிவிட்டது போலாகிவிட்டது!

சற்றும் தயங்காமல் முதுகில் தடவிக் கன்னத்தைக் கிள்ளி விட்டு "முழுவதும் வெண்ணெயில் செய்த உடம்படி உனக்கும்.. 'ம்கும்'.. எவன் கொடுத்து வைத்திருக்கிறானோ?" என்று பெருமூச்செறிந்தார். என் அபிநயத்தில் தான் ஆர்வமென்றால் இவர் கவனித்தது எதை? பாராட்டின 'தினூசு' அவர் வயதுக்கு நல்லாவேயில்லை. இவர் செல்லுந்திசையும் என்னைச் செலுத்த எண்ணும் திசையும் ஆரோக்கியமானவைகள் அல்ல!

'பசி' கொண்ட நரியும் 'ஏக்கும்' கொண்ட மனிதனும் எந்தக் கணத்திலும் பாய்ந்து குதறலாம். இந்த ஆளின் அண்மையைத் தவிர்த்தேயாக வேண்டும். இவன் ஒருநாள் எள்ளிடம் நேரடியாகவே யாசிக்கவும் நேரலாம். அந்த அளவுக்கெல்லாம் போகவிடப்படாது. இறைவா... நேருக்கு நேரே வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டு என்று முகத்தை முறித்துப் பேசும் தைரியத்தை எனக்கு ஏன் தரவில்லை? எப்படியோ சேலைக்குச் சேதமும், முள்ளுக்குக் காயமுமில்லாமல் இந்த விவகாரத்தை முடித்து விடவே வேண்டும்.

அந்தச் செவ்வாய்க் கிழமை... பாரீஸின் பிரபலமான தமிழ்ப் பத்திரிகை வீட்டிற்கு வரும். மாமா தவறாது ஆஜராகும் நாள். தம்பி விளையாடப் போயிருந்தான். குந்தவி தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். ரஹீதா யாருடனையோ போளில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். நீண்ட நேரம் 'பஸ்ஸர்' ஒலித்தும் உடனே போய்த் திறக்கவில்லை. ஒருவாறு போன் பேசி முடித்ததும் 'பஸ்ஸர்' ஒலித்துக் கொண்டிருப்பது கேட்டுத் திறக்கவும் சுந்தரம் மாமாதான் நின்றார்.

"ஏது இத்தனை தாமதம்?" குரலில் சற்றே கடுப்பு.

"ப்ரெண்ட் கூடப் 'போன்' பேசிக் கொண்டிருந்தேன். கேட்கவில்லை.."

"யாரு ஃப்ரெண்ட் தமிழா?... ஃப்ரெஞ்சா?"

"....."

இரண்டாம் மனுஷரின் அந்தரங்கத்துள் தலை நுழைக்கும் அநாகரிகம்.

"ஃப்ரெண்ட் வைச்சிருக்கலாம்... பேசலாம்.. தப்பேயில்லை... ஆனால் தமிழனாயிருந்தால் சரிதான்...."

இவர் தமிழனாயிருந்து என்ன வாழ்ந்தார்...?

'தமிழ்மீழ்' என்று என்ன பெரிதாயொரு போலித் தனம்? இவர் பெரிய்ய ஒரு உதார புருஷன்.. பண்ண வந்திட்டார் அட்வைஸ்! ஃப்ரெண்ட் என்றவுடன் 'போய் ஃப்ரெண்ட்' தானென்று எதைக் கொண்டு முடிவு எடுத்தார்? ரஹீதா மூளையுள் நமையது கொண்டிருக்க, ஒரு மாதிரிக் கண்ணடித்துக் கொண்டே கேட்டார் என்ன 'Dating engagement' வைத்தீர்களா?"

இவளுக்கு வெந்த புண்ணில் எலுமிச்சம் பழம் பிழிந்து விட்டது போலிருந்தது. இது என்ன வக்கிரமான கேள்வி. இவர் மகள் யார் கூடவாவது 'போன்' பேசினாலும் இப்படித்தான் கேட்பாரோ?

பதிலெதும் கூறாது, இம்மனிதனின் வாலை ஒட்ட நறுக்கும் 'உத்தி' பற்றியே சிந்தித்தவளாய் குசினியுள் நுழைந்து தேநீர் தயாரித்தாள். வெந்நீர் போலவே கபாலத்தின் உள் விதானத்தில் முளை குழம்பாகக் கொதித்தது.

அவள் தேநீரைக் கலந்து வந்து கொடுக்கவும்... வழமையைப் போலவ் வாது அமர்ந்திருந்த சோபாவினின்றும் 'உள் கை 'ரீ' சீனிதான் போடாமலிருந்தாலும் மதுரமாக விருக்குமே' யென்றபடி எழுந்து வந்து அனாவசிய நெருக்கத்துடன் நின்று வாங்கிக் கொண்டு திரும்புகையில் அவர் புறங்கைகளிலும் புஜங்களிலும் அவள் மார்பு உரசப்பட்டது.

“தாங்கல்” என்றார் இரட்டை அர்த்தத்தில்.

அவளுக்கு ‘ஓங்கி அறையலாமா’ வென்றிருந்தது. ஒரு மரியாதைக்கு, மௌனமாகவிருந்தால் மாறு கண்ணும் பேத்தை வயிறுமாயிருக்கும் இந்த மன்மதக் குஞ்சுக்கு இவள் தன்னுடனே படுக்க வந்து விடுவாள் என்று நினைப்பு. அப்படி நினைக்க வைப்பதுதான் என்ன? இவள் பாரீஸில் பிறந்தவள்தானே என்ற எண்ணமா? இது பெண்கள் சமூகத்தால் நெருங்கிப் பழக நேரின் கிடைக்கும்.

இப்படியான உரசல், தடவல்களால் ‘பரிபூரணானந்தம்’ அடையும் சபல Psycho case தான்! இது உடனடியாகவே தாட்சண்யம் ஏதுமின்றி மயக்க ஊசி போடாமலே சத்திர சிகிச்சை பண்ணப்படவேண்டிய கேஸ்! என் மானசீகத்தின் ‘சய’த்தைத் தன் திருப்திக்காகத் தினம் தினம் கொலை செய்வதை நான் எப்படி அனுமதிக்கலாம்? அவர் தற்செயலாக நடந்தது போன்ற பாவனையுடன் உரசிய அந்த அக்கிளிக் கணம் மீண்டும் மீண்டும் வந்து அவளுள்ளூரக் கோபத்தால் கன்னுறு தகித்தாள். தன் அறைக்குள் போய்க் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டாள். கட்டிலில் உட்கார்ந்து யோசித்தாள். கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு அவரைத் தவிர்த்து விடுவதால் மட்டும் இப் பிரச்சனை தீர்ந்ததாகிவிடுமா? இது முற்றாகவே குணப்படுத்த வேண்டிய நோய், நன்கு முற்றவிட்டால் முகத்திற்கு அஞ்சிச் சோரம் போகிற அளவுக்கு அது என்னையும் பலவீனப்படுத்தலாம்!

ஐந்து நிமிடங்கள் போயிருக்கும் இந்த ‘வைத்தியம்’ ஒன்றுதான் இதைக் குணப்படுத்தும்” என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தவளாய் - ‘சத்திர சிகிச்சை யொன்றுக்கான’ ஆயத்தத்துடன் மிக நிதானமாக வெளியே வந்தாள்.

முகத்தில் ‘பிரத்தியேக பாவம்’ எதுவும் வந்து விடாதபடி பிரயத்தனஞ் செய்து காத்துக் கொண்டு கேட்டாள்.

“மாமா என் கூட போனில் பேசிய ஃப்ரெண்ட் யாரென்று இப்போ சொல்லட்டுமா?”

“அதுதான் கேட்கிறனே?” ரொம்பத்தான் சுவாரஸ்யம் காட்டினார்.

“ஆனால் இரண்டு நிபந்தனைகள்!”

தேநீர்க் கோப்பையைப் பத்திரிகைகள் பரவியிருந்த சிறு மேசையில் வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து “சரி என்ன நிபந்தனைகள்?” என்றார்.

“அதற்கு முன்னதாக நான் இன்னுமொரு விஷயத்தையும் உங்களுக்குச் சொல்ல இருக்கிறேன்... அப்படிச் சொல்ல நேர்ந்ததிற்காக என்னை மன்னித்து சொல்லவும் அனுமதிக்க வேணும்!”

'ஏதோ விவகாரமாய்த்தானிருக்கப் போகிறது' என்று உள்ளூரச் சற்றே 'சுருக்' கென்றாலும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாதபடி "சரி" என்றார்.

"இரண்டாவது இந்த விஷயத்தை நான் பொதுமையாகத்தான் சொல்லுவேன்.. நீங்கள் எவரையும் "யார்" என்று தனிமைப்படுத்திக் கேட்கப்படாது!"

இந்த இடம் சற்று வித்தியாசமாகவே பட்டது. இருந்தும் மளம் கலவரப்படுவதைக் காட்டாமல் "சரி" யென்று ஒப்புக் கொண்டார். இப்போது ஒரு ஆசிரியை மாணவனிடம் கேள்விகள் கேட்பதைப் போலக் கேட்கத் தொடங்கினாள்.

"உங்கள் வீட்டிலும் நாலு பெண்களிலிருக்கிறார்களில்?"

"ஓம்... இருக்கிறார்கள்."

"அவர்கள் நாலு பேரையும் பெயர் சொல்லி யார் யாரென்று சொல்லுங்கோ.."

"கமலா.. என் மனைவி, பிரதீபா.. என் மகள், நிர்மலா.. என் மனைவியின் தங்கை, அனுசுயா.. என் தங்கைக்காரி"

"சரி.... உறவோ, ஊரோ உங்கள் குடும்பத்துடன் நெருங்கிப் பழகிற நாலு ஆம்பிளையன் பேரும் சொல்லுங்கோ."

சற்றே தயங்கிவிட்டுச் சொன்னார்.

"ராகுலன்... அருண்... கானமூர்த்தி... திலீப் குமார்..." "சரியாய்த்தான் சொன்னியன்.. நான் நினைக்கிற ஆளின் பெயரெங்கே விடுபட்டுப் போய்விடுமோ என்று பயந்தேன்."

அவர் ஒன்றும் புரியாமல் மலங்க மலங்க முழித்து அவளைப் பார்க்க "பெரிதாய் அப்படியொன்றுமில்லை. ஜஸ்ட் ஒரு சின்ன மாட்டர்தான். என்னென்றால் இப்ப நீங்க பேர் சொன்னீங்களே நாலு ஆம்பிளையன் இவங்கள்ல ஒருத்தன்.. முன்னதாக பேர் சொன்னீங்களே.. நாலு பொம்பிளையாள் அவர்கள்ல ஒருத்தி மேல உரசினதை என் கண்ணால பார்த்தேன் மாமா!"

அவர் திடுக்கிட்டார். விழிகள் பிதுங்க முழிசினார். முகம் இருண்டது! "நீங்கள் ஒன்றுங் களக்க யோசிக்க வேண்டாம். சுமமா தற்செயலாய்த்தான் இப்ப இங்க நடந்திச்சில்ல.. ஆப்பிடி ஒரு ஆக்ஸிடென்டலாய்.. ஜஸ்ட் லைக்தட்!"

அவர் அவஸ்த்தையைப் பார்த்து —

நல்ல கடுக்காயும், பெருங்காயமும், விளக்கெண்ணையும் கலந்த கஷாயம் கொடுத்த மகிழ்ச்சி ரஹீதாவுக்கு! அவள் அச்சுப் பிச்சல்ல.

விவரம் நிறைந்தவள். இதை சுந்தரம் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. எதிர்பாராத நேரத்தில் எதிர்பாராத ஆளிடமிருந்து கிடைத்த சுத்தி அடி! அவள் வெல்டிங் செய்கிற காஸ் லாம்பின் சுவாலையைப் பெரிது பண்ணிவிட்டுத் தன் முகத்தின் குறுக்காக இழுத்துத் தீய்த்துப் பொசுக்கியது போலிருந்தது! வேதனை தாளாமல் துவண்டார் 'என் வீட்டுப் பெண்டுகள் எப்பவும் பத்திரமாய்த் தானிருப்பினம்' என்று எண்ணியிருந்தது எவ்வளவு தப்பாய்ப் போச்சு? Who is the Blacksheep... நான் யாரைத் தான் கேட்பேன்."

அவளுக்கும் பொய்தான் சொன்னோமேயென்று ஒரு கணம் மனதில் குறுகுறுப்பாய்த்தானிருந்தது. 'பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்த்த நன்மை பயக்கும் எளிள்!'

அவள் வள்ளுவத்தைப் பயின்றதில்லை.. எனினும் அவள் ஆமோதித்த 'உத்தி' ஒன்றைப் பரீட்சிக்கும்படி வாழ்க்கை அவளைப் பணித்திருந்தது.

போன் பேசிய ஃப்ரெண்ட் யாரென்று அவர் கேட்கவேயில்லை. 'தலை யில் தாழ்வாரமே இறங்கியிருக்க', தாழங்கொடிக்குத் தண்ணீர் வார்த்தது யாரென்ற விவகாரமெல்லாம் அவருக்கு எதற்கு?

மௌனமாய் தரையைப்பார்த்தபடி வெளியேறினார். இதுவரை காலமும் 'ஓசி'யில் படித்த பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளுக்கு எல்லாம் சந்தா கட்டினார்.

ரஹீதா வீட்டுப்பக்கம் அவள் பெற்றோர் இல்லாத வேளைகளில் வருவ தேயில்லை.

* அப்படித்தான் வார விடுமுறை நாட்களில் மாமாங்கத்திற்கொரு முறை வந்தாலும் அவளுடன் பத்து மீட்டர் தள்ளியே நின்று பழுவதன் குக்குமத்தை ரஹீதா மட்டிலுமே அறிவாள்!

பாரிஸ் ஈழநாடு

ஆகஸ்டு 24, '95

நூல் பற்றியும் நூலாசிரியர் பற்றியும்...

க. ஆதவன், டென்மார்க்

இவரது கதைகளில் மனிதம் தெரிகிறது. இசை தெரிகிறது. இசைவும் தெரிகிறது. ஈழத்துப் படைப்புகளுக்குப் புதிய அந்தஸ்தை ஏற்படுத்தும் முனைப்பும் தெரிகிறது. கதைகளைப் படிக்கையில் வித்தியாசமான அனுபவம் கிடைக்கிறது.

ரூபிணி செல்வநாதன், பெர்லின்

படைப்பாளியின் மொழி ஆடம்பரங்களற்று வாழ்பவனுபவங்கள் என்னும் தீந்தைத் துளிகளால் எழுதப்படுகிறது. இதனால் உண்மைக்குரிய அழகு பிரதட்சண்யமாகிறது.

டாக்டர் கண்ணன் நாராயணன், கீல்

புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியமென்றால் புலம்பல் இலக்கியம் என்ற நிலைமையை மாற்றி அமைக்கிறார் பொ. கருணாகரமூர்த்தி. இவர் காட்டும் காட்சிகள் புதியன.

தோர்வேயிலிருந்து ஒரு வாசக நண்பர்

நவீன சிந்தனைப் போக்கும், நுட்பமான சமுதாயப் பார்வையும் கலைத்துவமான வார்த்தைத் தேர்வும், யாரையும் ஈர்க்கச் செய்யும். பெர்லினில் மௌனித்து மையங் கொண்டிருந்த புயல் இப்போது வீசத் தொடங்கி விட்டது. இனி இவளை முழு உலகமும் கண்டு கொள்ளும்.

ரஞ்ஜினி, ஜெர்மனி

பழகுவதில் உள்ள மென்மையும் மிருதும் - இவரது எழுத்திலும்!

கலைச்செல்வன், பாரீஸ்

கரை போட்டு நடக்காத நதியின் அழகு கருணாகர மூர்த்தியின் கதைகளுக்கு உண்டு. அந்த நதியில் போட்ட துரும்பு போல அவர் பேனாவும் நிற்க வேண்டிய இடத்தில் நின்று நிதானித்து, வேகமாகப் பாய வேண்டிய இடத்தில் பாய்ந்து, தழுவிச் செல்லும். கதைகள் யாவுமே தாள, லயம் பிசகாது பாவனைகளைப் பிழிந்து ஒரு ராகத்தை ஆலாபனை செய்வது போலமெவது சாகவதம்! நடந்து வந்த பாதைகளை நம்மை மறுபார்வையிட வைத்து, நாம் அலட்சியப்படுத்தியவற்றுள் அர்த்தங்களைப் புதையலாய் அள்ளி எடுக்கும். கலைஞன் கதை மூலம் எமக்கு அறிமுகமானவர். இவர் பாத்திரங்களின் இயல்புகளுடாக தாமே பாத்திரமாகிவிடும் ஒவ்வொரு வாசகனும் இவர் எழுத்தால் ஆகர்ஷிக் கப்படுவான்.

அவதியுறும் வாழ்க்கையின் உச்சங்கள் இசையுடனான நெருடல்களாக இவர்கதைகளில் வெளிப்படும் போது, இசை அறிந்த ஒருவரின் கை பிடித்து நடக்கின்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது. இசையின் நுணுக்கங்களை ரசிக்கும் இயல்பில் கதையோட்டம் நிகழ்ந்து விடுகிறது. அதுவும் 'கலைஞர்களின் கீரழிவு - சிதிலம்' என்ற அளவில் இவரைப் பாதிக்கும் ஒலியங்கள் இசை எழுப்பி பின் நின்று போன தெரு மூலைகளை ஞாபகப்படுத்துகிறது.

இன்னும் பிற கலாச்சார வேறுபாடுகளையும், அந்நிய மண்ணில் வேரூன்றாத தடுமாற்றத்தையும் பிரதிபலிப்பதுடன், தேசமற்றுத் திரியும் மனிதனின் உள்ளொடுங்கிய கண்களின் பார்வைக்கு இவர் தன் இயல்பான மொழியில் காட்டும் காட்சிகள் ஒளிமிளிர்வனவாகவும், நம்பிக்கை வளர்ப்பனவாகவும் உள்ளன. இது ஒரு எழுத்தாளனின் பொறுப்பையும் வெற்றியையும் பிரதிபலிக்கிறது.

ஜேர்மனியில் தமிழ்ப் பேச்சு வழக்கில் புகுந்துவிட்ட
ஜேர்மன் வார்த்தைகளின் அரும்பொருள் அகராதி

Guten Tag	Good day / வணக்கம்
Pension	லொட்ஜ்
U-Bahn	சுரங்கரயில்
Papier	பத்திரம் / பேப்பர்
StarBe	வீதி
Sozial-amt	சமூக - உதவிகள் நல்கும் அலுவலகம்
Meyer	ஒரு சூப்பர் மார்க்கெட்
Lehrer	உச்சர்
Kneipe	Pub / பார்
Pizza	அப்பம் (இத்தாலிய வகை)
Tschüss	பை பை, bye bye
Termin	Appiontment / சந்திப்பு இணக்கம்
Danke	நன்றி
Nein	No / இல்லை
Tour	சுற்று / திடம்
büro	bereau / ஓபிஸ்
Schlitz	பிளவு
Schnell	வேகம்
Nocheine	இன்னொன்று
Bundesamt	அரசாங்க அலுவலகம் (central)
Keine Arbeit	இல்லை வேலை
Abschiebung	deportation / திருப்பி அனுப்புதல்
Lunda / Trödel Market	பழம் பொருள் அங்காடி
Keller	(நில) களஞ்சியம்
KADEWE	மிகப்பெரிய சூப்பர் மார்க்கெட் ஒன்று
Automat	சிகரெட், ஃபீல்ம், சாக்கலேட் போன்றவற்றுக் கான தானியங்கிகள்
Chef	முதலாளி
Stadt	நகரம்
Prosit	Cheers / சியர்ஸ்
Kollege	நண்பன்
Puff	விபச்சார விடுதி
Scheisse	Shit என்பது போன்ற வசவு வார்த்தை

இக்கதைகளில் ஈழத்து வாழ்க்கையும், 'பரதேசம்' போன ஈழத் தமிழர்களின் வாழ்க்கையும் சித்தரிக்கப்படுகிறது. தரப்படுத்தலினால் வாய்ப்பிழந்த தமிழ் இளைஞர்கள் முகங் காட்டுகிறார்கள். முறைப் பெண்ணை கடத்திக் கொண்டு போவதற்கு சில விடலைப் பொடியன்கள் 'காலத்தில் காதல் செய்து' கதாநாயகனுக்கு உதவ வருகின்றனர். அவர்களைப் போராளிகள் துரத்தி அடித்து விட்டுப் போகிறார்கள். இப்படி மிகவும் தொலைவி லிருந்தே ஈழத்துப் பிரச்சினைகள் தொட்டுக் காட்டப்படுகின்றன.

இத்தொகுப்பில் எனக்கு நிறைவளிக்கக் கூடியது பெண்ணியம் தொடர்பாக சில காட்சிகள். ஆவுரஞ்சிகள், பர்வதங்களும் பாதாளங்களும், தனித்த வனத்தில், பேதையல்ல பெண் போன்ற கதைகளைச் சுட்ட வேண்டும்.

இக்கதைகளில் போலி ஆன்மீகமும், பண்பாடும் தோலுரித்துக் காட்டப்படுகின்றன. ஆவுரஞ்சிகள் கதையில் வரும் பெண்ணியர் அப்படித்தான். அவர் தம் மருமகளிடம் உறவு வைத்திருப்பதை ஒரு மின்னலடித்தாற் போன்ற காட்சி ஒன்றில் காட்டித் தானும் அதிர்ந்து நம்மையும் அதிர வைக்கிறார்.

யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியையும்; மேலை (ஜெர்மனி) வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியையும், தமிழ் மனம் ஒன்று எப்படி எதிர் கொள்கிறது என்பதை இத்தொகுப்பு விளக்கிச் சொல்ல உதவும்.

- இன்குலாப்

அட்டை ஒவியம்: ஜீன் செய்டன்பர்க்